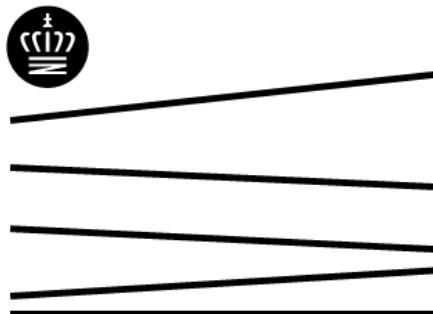

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Rahbek, Knud Lyne.; af K.L. Rahbek.

Titel | Title:

Poetiske Forsøg

Alternativ titel | Alternative title:

Samlede Digte.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Joh. Fr. Schultz, 1802-1803

Fysiske størrelse | Physical extent: 1-2 i 1 bd.

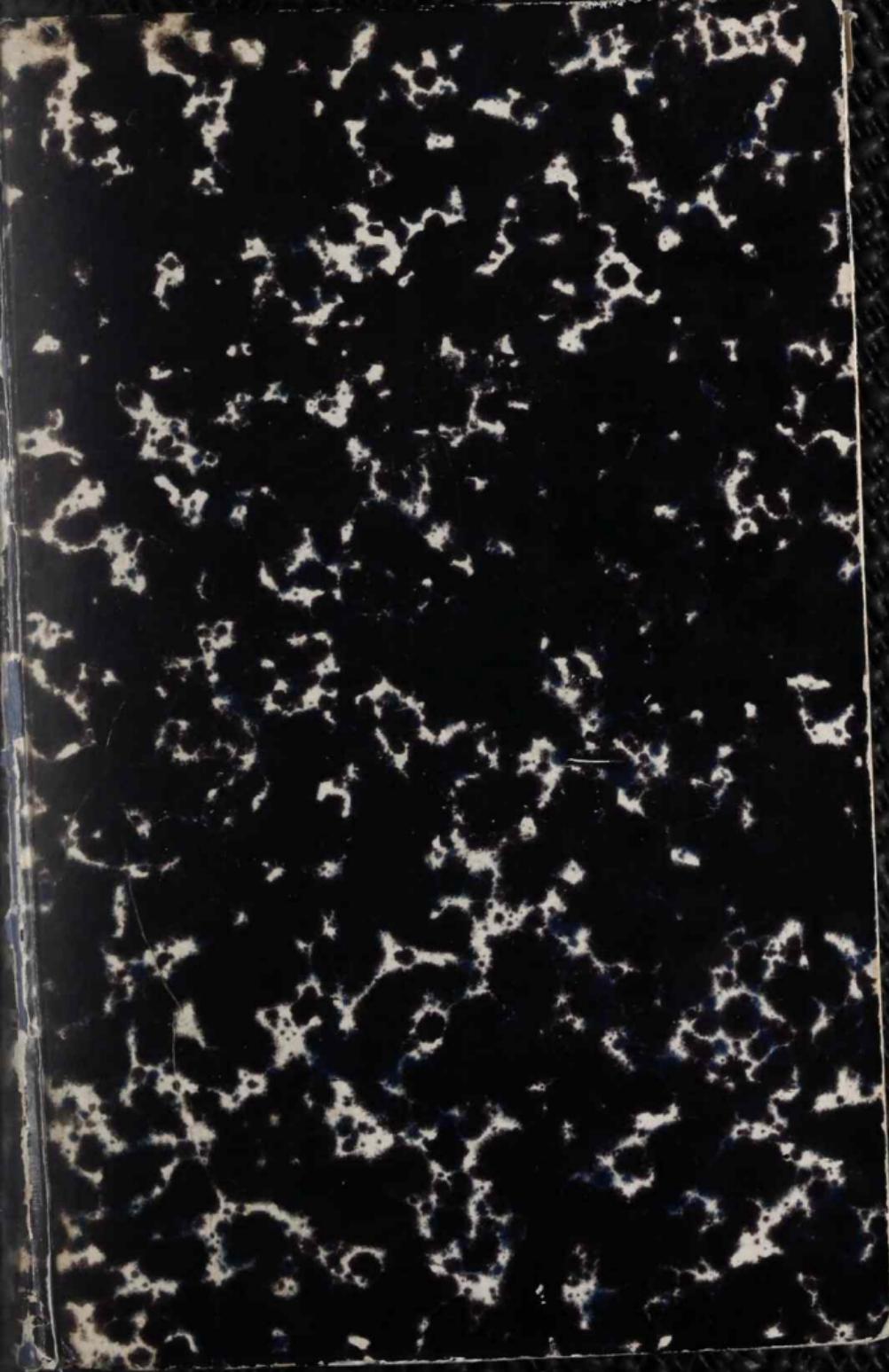
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54-4. DA BOX

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

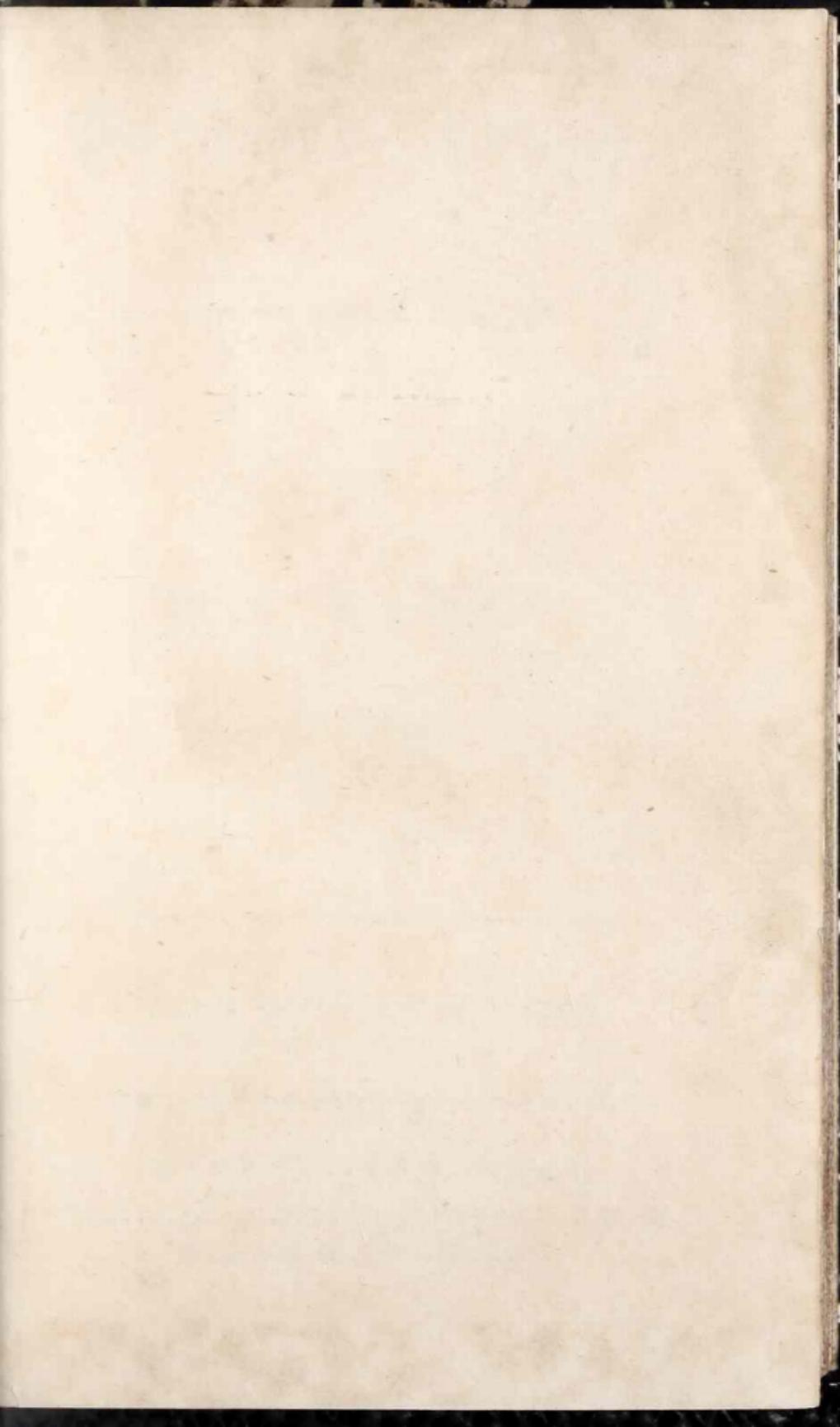

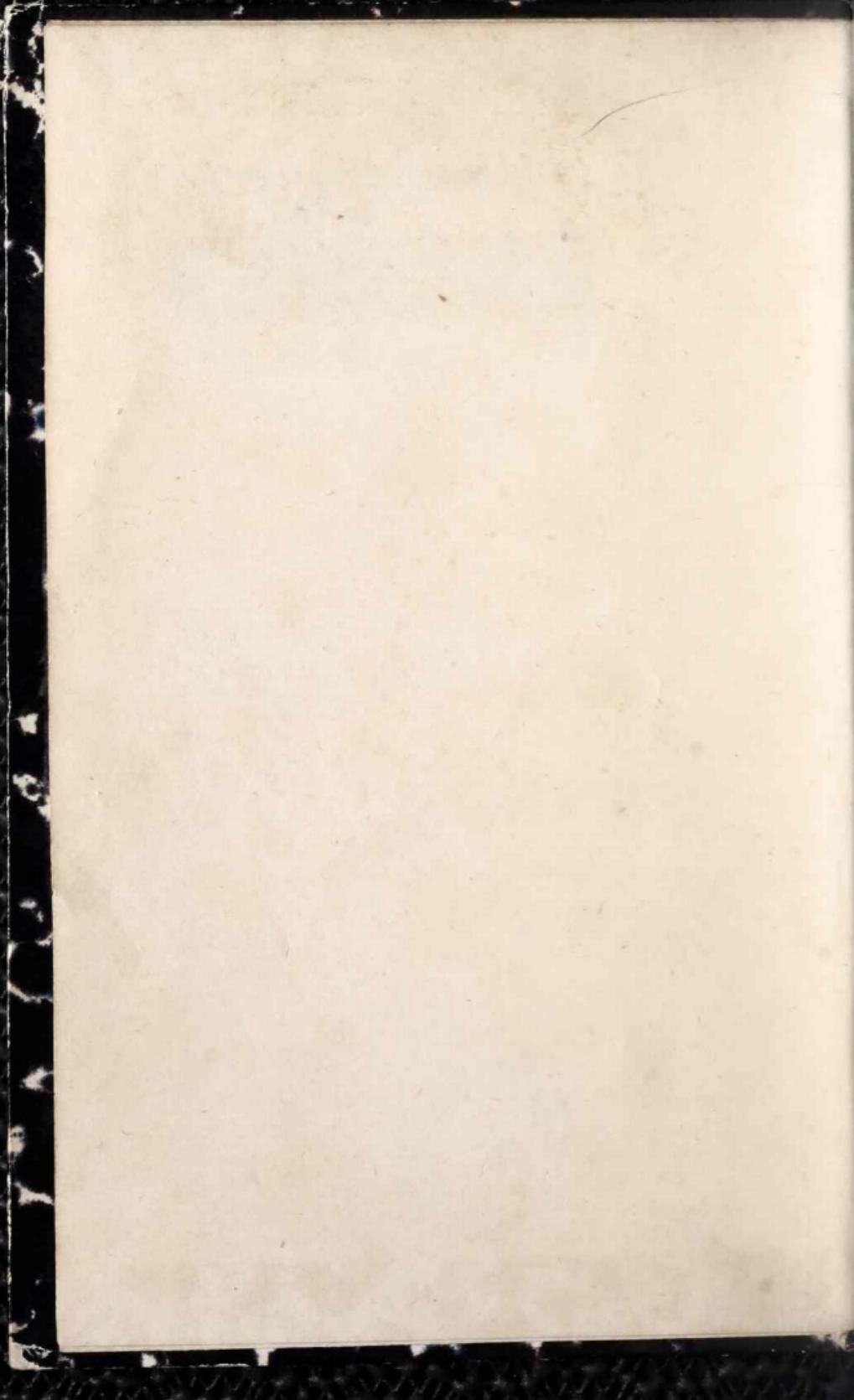
115408000094

+Rex

ex. 2

Poetiske Forsøg.

21 f

R. L. Råhbek.

Professor.

Første Deel. Anden Udgave.

Kopenhagen, 1803.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schulz,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Samlede Digte.

Af

R. L. R a h b e t.

Professor.

Anden Udgave.

K i s s b e n h a v n , 1 8 0 3 .

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schulz.
Kongelig og Universitets Dogtrykker.

Sin feim og typeaarige
Ven, Opmuntrer og Veileder,
M a g d a l u s S C o l d
helliger
disse Sanges Camene
nærværende Forsøg.

Ihr kleines Lied wird nicht empor
Werwegen fliegen an des Donrers Wagen.
Es läuselt um der Freundschaft Ohr.
Götter.

F o r e i n d r i n g

til

første Udgave.

Af de her fremlagte Stykker er en betydelig Deel ikke tilforn offentlig trykt, og af de øvrige er næppe eet eeneste meddeelt gandſe uforandret; ja adſtilige endog aldeles omarbeidede. Har jeg i disse Forandringer ikke været gandſe uheldig, er det min Pligt at tilſtaae, dette ſyldes de riktigere og fuldstændigere Begreber om Sangdigtets Natur, jeg i den til den ny Psalmebogs Udgave nedsatte Commission har erholdt, ved at arbeide i Foreening med Mænd, som jeg høiligt havde været fristet at tilegne nærværende Samling, hvis jeg ikke havde

felt, at slige Smaating ikke uden Uforskammenhed kunne hydes, undtagen nære og mangeaarigt Ven-skab. Jeg henegnede dem da til den Mand, der ved min første Indtrædelse paa den litterariske Bane rakte mig broderlig Haand, i mange Aar var min troefaste Ledsager, og selv nu, da hans andre mange og vigtigere Syler ikke tillade mig at givre Fordring paa hans Veiledelse, endnu ofte tilvinker mig gavnlig Varsel, og styrkende Opmun-tring paa Banen.

Hvad Stykkernes Valg angaaer, da tilstaaer jeg, at jeg ofte har været forlegen mellem min egen Overtydning og den offentlige Stemme; Sangdig-tes Held beroer maastee mindre end nogen anden Digtearts paa deres egen Verdi; en skøn Melodie, en yndet Sangers eller Sangerindes formaalende Anbefaling slaffer disse ofte et Bisald, hvorpaa de ellers havde lidet eller ingen Fordring. Ærlig er-kiender jeg, at det ofte har været Tilfældet med mine, især med dem, som vor Schulzes' fortryl-

Iende Camene har taget under sin mægtige Beskyttelse. Men er Faderøjet altid upartisk nok til at skjonne, om hans Barn har gjort Lykke, eller blot er skeet sin Ret? nogle har jeg oposret; meget frygter jeg imidlertid for, flere burde havt samme Dom.

Man har undertiden gjort mig den Ære at nævne mig blandt Fædrelandets Digtere; endnu før ikke længe siden er dette skeet af^{*)} en Mand, hvis Bisald altid bliver mig en sand Ære, om endog personligt Vensteb her havde forledet ham fra hans sædvanlige Sanddruehed. Men hellig frygter jeg, at denne Samling af idel Smaating vil blive et vigtigt Document for dem, der nægte mig hin hæderfulde Titel. Jeg vil ikke nægte, at jeg engang har drømt om at vinde Adkomst dertil; men hvo der først faaer Smag paa at dvæle under Lyærets Plataner, bestiger sielden Parnasset siden med den Gyrighed og Kraft, som er fornøden, hvis man vil naae dets laurbærstyggede Top.

^{*)} P. A. Heiberg.

Man venter maaſee en Undskyldning, fordi
disſe Forsøg ere udeblevne; men det er Forfatter-
rens høieste Ønske, at man ikke maae finde, de end-
nu ere komne for snart, og at han burde holdt dem
langere inde, for at give dem mere Fuldending og
indvortes Værd.

Den 5 Febrnari 1794.

K. L. Rahbek.

F o r e r i n d r i n g

til

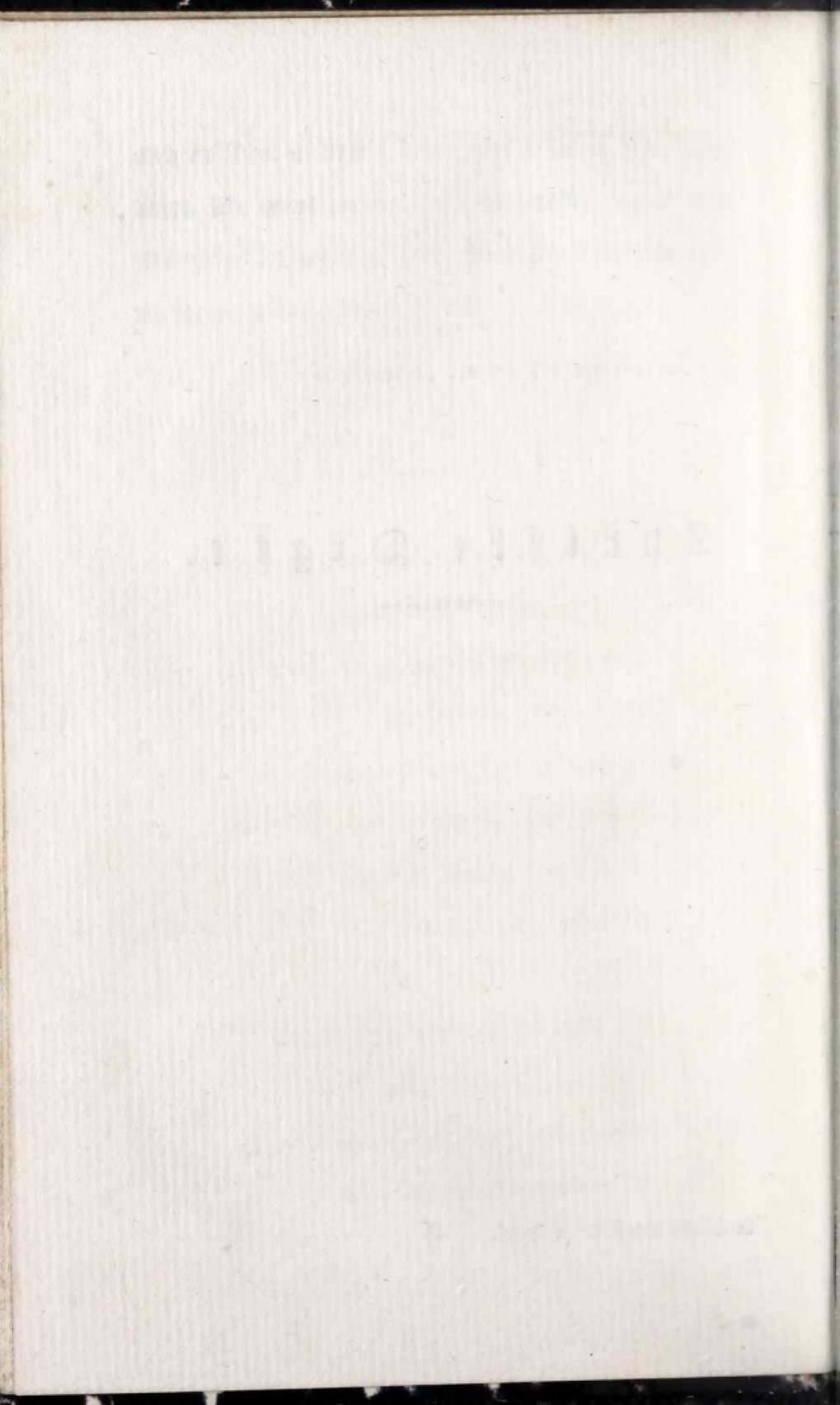
denne nye Udgave.

Bed atter at tage disse Digte ihænde, for at børge et nyt Oplag deraf, da største Deelen af det første forgik i Gldebranden 1795, var jeg ikke lidet fristet til at foretage betydelige Forandringer hermed, undertrykke abfillige, og høiligen omstøbe andre. Men i den Overbevisning, at en saadan Om-dannelse vilde være aabenbar Uret mod Eierne af den ældre Udgave, har jeg troet at burde indskrænke mig til de Smaaforandringer, som under Correcturen saa at sige paansde sig selv; og kan altsaa blot ledse disse Digte med det Ønske, at den Godhed, hvor-

med en Deel af dem i deres første Nyhed blev modtaget, ikke reent maatte være forsvundet, og at man ikke vilde forsmaae at læse, hvad man stundum endnu synes at finde nogen Fornielse i at synge.

Bakkehuset, den 31 December 1802.

Lyrische Digte.

L y r i s k e D i g t e.

Til Fædrelandet.

Da du fremsteeg af Havets Skjæd,
O Danmark! i din Unde,
Fra Skyerne en Stemme løb,
Dig Lykke at forkynde:
Held dig, nyskabte Danmark! Held!
Du aldrig, aldrig vorde Træl!
Dig være Frihed Lykkens Væld!
Dg aldrig det hentørres!

Og sien vi Friheds ædle Vand
Hos vore Fædre spore;
Den halve Jord bar Romerbaand,
Men stolte Rom bar vore;

Til Krig stod Fædrenes Uttraae,
 De lagde andre Lænker paa;
 Men aldrig fremmed Nag man saae
 Paa danske Skuldre hvile!

En Tidspunkt mørk og sorgelig
 Dog kom til Hovmøds Glæde;
 Den sine Brødre sik ved Svig
 Paalisted Trældomskæde.
 Da væbned' Danmarks gode Land
 En Nansens og en Svanes Haand,
 De knuste hine Trældomsbaand,
 Og fri blev danske Borger.

Dog klirred' end om Bondens Fod
 Den tunge Slavekæde;
 Men mangen ædel Mand fremstod
 Fra Trældom ham at redde;
 Til Landets fromme Fader lod
 Det høie Raad om Bondens Nød,

Og Christian Bondens Lænker bød,
Og Danmarks Skytsaand smilte.

Og ofte, ofte smiler han
I Fader Christians Dage,
Han ofte høres til sit Land
Den Varsel froe gientage:
Fortien, mit Danmark! o fortien
Din Frihed ved at satte den,
Og elße hver dens sande Ven,
Din Prinds, din gode Konge!

M u r e r s a n g
for Kongen og Kronprinsen.

Held Fyrsten, som er Lysets Ven,
Og elster Sandheds Fremme,
Som nidsæter jager Mørket hen,
Og hædrer Folkets Stemme.

Den gode Fyrste hædrer den,
Kun han, kun han er Sandheds Ven,
Derfor skal Sandhed og igien
Hans Lovsang froe istemme.

O leve Danmarks Christian!
Vor gode Konge leve!
I dit det lykkelige Land
Tør Lyset frit omsvæve;

Vel maae du dette have liær,
 Det viiser dine Børn dit Værd!
 Og alles, alles Ven det er:
 Vor gode Konge leve!

Og leve, leve Frederik!
 Hans Søn, hans Ven, hans Støtte!
 Hvert Held, af Christians Haand vi få,
 Vi see hans Søn bestytte!
 Ham Sandhed har til nidskær Ven,
 Thi elsker den ham troe igien.
 Og leve, leve Folkets Ven,
 Og Thronens første Støtte!

I disses Lye vort Lys sig her
 Saa frit og trygt udbreder;
 I deres Børn vort Arbeid er,
 De frede vore Glæder.
 Hver Gang vort Lys vi tænde her,
 Det klart bestraaler disses Værd!

Og Brødres første Ønske er
For deres Held og Hæder.

Naturens Mester! Lysets Ven!
Som dig i Sandhed glæder,
Med Velbehag du skuer den,
Der dine Spor betræder!
Hør da vor Ven, gør disse to,
Som Fyrster og som Fædre froe!
Sign dem med Landesred og Røe,
Med Danmarks Held og Hæder!

Venne sang.

Barndoms Lyst, og Barndoms Smerte,
 Som en Taage svinde hen,
 Tidlig trænger Barnets Hjerte
 Dog til ligeaarig Ven!
 Tomme er udeelte Glæder,
 Veedse den Graad, man eensom græder,
 Livet øde uden Ven!

Andre Sorger, andre Glæder
 Nive muntre Yndling hen;
 Elstovs mange Bitterheder
 Lindres deelte af en Ven;

Selv den elste Lykkelige
 Maae en Ven sin Lykke sige,
 Hvis han ret skal nyde den.

O ! men Ungdoms Sorg er Glæde
 Mod den Lod, som forestaaer ;
 Dagens Byrde, Dagens Heede
 Føles først i Manddoms Aar ;
 Men hvad Modgang, Sorg, og Møie,
 Magte vel den Mand at bære,
 Ved hvis Side Vensteb gaaer ?

Tung paa trætte Olding hviler
 Alderdommens folde Haand ,
 O men ogsaa ham tilsmiler
 Vensteb Mod, og Kraft, og Aand ;
 I jævnaarig Kreds oprinde
 Med forgangne Dages Minde
 Gienstkin af hin Fordoms Aand

Du, som gav vor Barndom Glæder,
Du vor muntre Ungdoms Lyst,
Du vor ræste Manddoms Hæder,
Bliv vor svage Ældes Trøst!
Vensteb! sank os tit at drage
Mindet af din Baar tilbage,
Og fornude dens skyldfrie Lyst.

Til

det norske litteraire Selskabs
tyvende Stiftelses-Dag den 30 April 1792.

O Norges Skytsaand! synd vor Glæde!
Selv slisted du vort Broderlag;
Selv bygged du dig her et Sæde,
Beskyt det til dets sidste Dag!
O see vor Fryd, og hav den kær,
Og evig vor Beskytter vær!

Da du vort Selskabs Grundsteen lagde,
Stod Venstabs Skytsaand froe derhos,
Og haand i haand han dig tilsagde,
Saa ømt, som du, at elſke os.
Du vor Beskytter evig vær!
Dit Tempel trofast Venstabs er!

Hans Ord de hulde Muser herte,
 Og gientog det med freidigt Smil ;
 Tit her Pieris Luth de rorte,
 Og norske Sonner sang dertil ;
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og Norden saae sit Pindus her !

Du vinkede, og Skiemt, og Glæde
 Strax paa dit Vink fremilste da,
 Her bygged begge sig et Sæde,
 Og Sorger flygted bort herfra ;
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og Skiemt og Glæde throne her !

Her saae du Norges Sonner brænde
 For Norges Ære, Norges Held.
 Her gav du Sangen Kraft at tænde
 Fordobblet Ild i Nordmands Sæd.
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og ægte Nordmænd samles her !

Bliid du modtog med aabne Arme
 Hver Broderrigets ædle Søn;
 Der elſte dig med Nordmands Varme,
 Og fandt i Nordmænds Agt ſin Løn.
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og danſe og Nordmand Brødre her!

Vor Skytsaand! elſe dit gamle Gæde!
 Viig aldrig fra vort Broderlag!
 Tid lad os hylde dig med Glæde,
 Saa sand, saa reen, ſom denne Dag.
 O ſee vor Fryd, og hav den fær,
 Og evig vor Beskytter vær!

Sang til Søstrene.

Vor eldste Søstre leve!
 Brødre! stemmer i med mig!
 For enhver den edle svæve,
 Som han har udkaaret sig!
 Ingen dermed sig undstylde,
 At hans Tid ei kommen er!
 Hver, som Venstabs Lov kan hylde,
 Elſe, thi han er det værd!

Vort fra os, hvo grusom krænker
 Den, ham Haand og Hjerte gav!
 Han gør Hymens Baand til Lænker,
 Egteskab til Elſkovs Grav.
 Vort med hver, som false kan svige
 Den, der var ham fær, og huld,

Hvo bedrage kan sin Pige,
Er som Den ei prøvet Guld!

Leve hver en ædel Mage,
Som sin Mand er huld og troe?
Lindrer ham de mørke Dage,
Og forsøder ham de fro.
Hvem en saadan Dív er vorden,
Og der føler hendes Værd,
Han har Himmel her paa Jorden,
Han er Glædens Giver sær!

Leve Pigen, som indtager
Dimme Ungling uden Svig,
Og hans Siel til Dyden drager,
Ved at drage den til sig!
Mangen Unglings Skytsgudinde
En elsværdig Pige var;
Hvo kan blive Dyders Fiende,
Som hun elster, og hun har?

Lever længe lykkelige,
 Elſte Koners ømme Mænd!
 Hver, som ſukker for en Pige,
 Vorde elſtet ømt igien!
 Hver, hvis Blif end frie omſvæve,
 Snart i Amors Lænker gaae!
 Alle vore Søstre leve,
 De, vi har, og end kan ſage!

S a n g.

(Efter Eschenburg.)

Stille Beemods føde Taarer rinde,
 Laura, disse offrer Elskov dig.
 Levende omsvæver mig dit Minde,
 Sjælden, sjælden undes dette mig!
 Gel, o føl, med hvilken grusom Kulde
 Mismod hviler paa din arme Ven!
 Dieblit hensnige kummerfulde,
 Glædens Dage, som et Lyn, svandt hen.

Dog anflag dig ei; thi før jeg lærte
 Først at kænde Kærlighed og dig,
 Vensteb lange alt til grusom Smerte
 Troelss smilende indvied mig.

Mangen Taare randt ved Venners Grave,
 Fleer astvang mig falske Venners Svig;
 Vensteb, Hilmens allerbedste Gave,
 Kun til grusom Marter sendtes mig.

Du min Lod ei over dig maae drage,
 Ei dig græmme med og over mig;
 Ei til Sorg, ei til mismodig Klage,
 Nei til Glæde stækte Hilmen dig.
 O forglem, forglem, hvor tit mit Hierte
 Har i Blik og Ord forraadet sig.
 Villig vil jeg bære al min Smerte!
 O kun ei! kun ei bedrøve dig.

"Grædende du Graad mig vil forbyde!
 Svarer du, og græder ømt for mig:
 Græd ei selv, og jeg dig fro skal lyde,
 Var du glad, da er jeg glad med dig!"
 Laura! lad kun disse Taare rinde,
 De husvale, trøste, munstre mig!

O! og tenk, og tenk dig selv, Veninde;
 Om de eengang lønnes med dig!

Froeg jeg vilde mindes dem, og male
 For min Laura, hvad jeg forдум leed,
 Du hver Sorg med syvfold Fryd betale,
 Give Kærlighed for Kærlighed;
 Men forsyder Skæbnen Vilhelms Klage,
 Følg dens Vink, forglem min Sorg, min Glæ!
 Før jeg skulde mørkne dine Dage,
 Laura! før forglem, at jeg er til!

Til

en ædel Læges Bryllupsfest.

Dg er vor Jord end fuld af Plager,
De glemmes let ved elsket Bryst,
Den Mand, en kærlig Divil ledsager,
Gaaer Livets tunge Vej med Lyst;
Da Herren i retfærdig Harme
Tog Adam ud af Paradiis,
Vor Fader i sin Evas Arme
Fandt Trøst, og glemte sit Forlisi.

Din Kunst, dit Kald, dit emme Hierte
Dig aabne Sorgescener, Den!
Thi for at lindre Brødres Smerte,
Du seger, skuer, deler den.

Dg stor er æbel Læges Glæde,
 — O den har oft lønnet dig —
 Maar frelste Broders Viv og Spæde
 Omringe ham med Glædeskriig.

Men stundom saae du Brødre lide,
 Hvis Nedning Skæbnen nægted' dig;
 Saae maaltes Hustrue Hænder vride,
 Og herte Børns forgivernes Krig,
 Med blødende, med martret Herte
 Du leed dig sorgfuld bort fra dem,
 Af usorstykkt og ædel Smerte
 Nedtrykt at flye til eensomt Hjem.

Men himlen elsker sikt et Herte,
 Du sik en Viv til Len og Trost;
 Om hun udlokke vil hver Smerte,
 Og deele den med kærligt Bryst;
 I Diet ædel Graad skal tindre
 Ved Brødres tunge Lidelser,

Og født det skal din Smerte lindre,
At see, at føle hendes Værd.

Og naar det undes dig at redde
En elsket Fader eller Mand,
Hun deler ikke blot din Glæde,
Og stolt sig fryder ved sin Mand ;
Nei, hines Lykke froe hun nyder,
Hvis Dages Lyst du reddet har,
Og henrykt i din Arm sig fryder,
Som om du selv den frelste var.

Føl, Broder ! føl din fulde Lykke !
Fortien den, ved at føle den !
Sand Elskovs Fryd kan intet rygge,
Selv Tiden kun forsøger den.
Nyd, elskete Broder ! dine Dage
I Kærligheds og Menskabs Lyst !
Du al din Stræbens Læn modtage
Ved din Elises ømme Bryst !

S a n g.

(Efter Kelgreen.)

Hver, som hylber muntre Glæder,
Holde deres Fest i Dag;
I vor Viin boer Held og Hæder,
Viisdom, Mod, og Vid og Smag!
Helte der maae Manddom hente;
Skialdens Vand boer i haus Glas;
Gamle Odin selv erklaendte,
Valhal uden Viin var fias.

Dog, som Vand mod Bacchi Gave,
Vinen er mod Kiærslighed;
Skionheds Læber Nectar have,
Som vi meer beruses ved.

Daarlig den sit Liv forsøder,
 For at opnaae frugtloest Navn,
 Hvo dets Kummer ei forsøder
 I en elset Skønheds Favn.

Bacchus selv med Lyst erklaender,
 Elfov meer end han formaer;
 Skænket os af Skønheds Hænder
 Vinen dobbelt Sædhed faaer.
 Elfov Glædens Moder være,
 Glædens muntre Born er vi!
 Naar vi Bacchi Krandse bære,
 Myrther flette vi heri.

Snart maasee vor Stierne iiler
 Ned ad Vesterhimmelen,
 Snart sit Afseedsmaiil den smiiler,
 Snart for evig slukkes den.
 Troe derfor ei Haabets Morgen,
 Nyd den Dag, der til dig leer,

Ingen, ingen er dig Vorgen,
Elig en Dag dig bydes meer.

Hisset ingen Druer bløde,
Synges ei i Vennelag;
Hisset idel Skygger møde
Vore ømme Farnetag.
Brødre! lad os da paaskinne,
At endnu vi ere her.
Leve alle vore Skionne!
Leve hver, som har dem liær!

Trost mod mange Slags Zaarer.

(Efter Overbech.)

Brødre! hvorfor flyde
Zaarer uden Tal!
Mange Suk frembryde,
Som ei høres skal.
Vort med Klynk og Klage!
Hvor er eders Mod?
Efter bitre Tage
Bliver Enden god.

Mindes eders Fader,
Og hvor god han er,
Aldrig han forlader
Sine Skabninger.

Han i Nød os sender
 Dit uventet Trest;
 Dit han skærlig vender
 Smerten om til Lyst.

Af! vi blinde, svage
 Kiende ei vort Vel,
 Det, hvorved vi klage,
 Øste er vort Held.
 Meget her i Live
 Ei vort Sind anstaer;
 Lad os bedre blive,
 Alt da bedre gaaer.

Hvem vor Gud har givet
 Sand Fortrest til sig,
 Giennemvandrer Livet
 Tryg og lykkelig.
 Jordens og dens Brimmel
 Agter han ei meer,

Naar til Hertens Himmel
Han med Tillid seer.

Er en evig Slummer
Da os falden paa?
Livet, og dets Kunimer,
Som en Drøm forgaae.
Natten snart henvinder,
Drømmen flyer med den,
Og en Dag oprinder
Skien, som Himmelnen.

Hvo kun denne Morgen
Vente vil med Taal,
Agte ei paa Sorgen,
Snart han naer sit Maal!
Der al Sorg vi glemme,
Held os, held os da!
Der vi froe istemme
Et Halleluja.

A f f e e d s s a n g
t i l D i g t e r e n R e i n
i det norske litteraire Selskab.

Forgives Glædssange lyde,
Forgives de til Fryd indbyde,
Den smiler ei til dette Lag.
Han, paa hvis Vink den muntre Glæde
Saa ofte tog blandt os sit Sæde,
Udrives af vort Favnetaag.

Og du, vort Selskabs Sanggudinde,
I Tag selv dine Taarer rinde;
Selv dig nedbærer Sorgens Vægt.
I Rein du sorgfuld seer bortdrage
Den eeneste, du har tilbage
Af ædle norske Digterlægt.

Saa glad, saa henrykt nys du hørte,
 Hvor sødt hūn Teiers Luth han rørte,
 Som af sin Viibes Haand han tog ;
 Og Gratierne om dig iilte,
 Og lyttede paa ham, og smilte,
 Som da din Viibe Luthen slog.

Og da sit Norges Sag han talte,
 Og for dets unge Fyrste malte
 Dets Bødler og dets Hædersmænd ;
 Da steeg af Fryd dit store Hierte,
 Af Norges Skytsaand du begærte
 En Egefrands til eders Ven.

Skøn er, o Rein ! din Digterre !
 Dog er din sande Noes at være
 En ægte Nordmand, Brødres Ven !
 Thi skal dit dyrebare Minde
 I norske Selskab ei forsvinde,
 For norske Selskab svinder hen.

Tenk da med Vensteb tit tilbage
Paa os, og paa henserne Dage
Som her i Glæde synde hen!
Gaae, hvor du gaaer, til Held og Glæder!
Vær Musers Yndling, Norges Hæder,
Vær lykkelig, og vær vor Ven!

S a n g
for det borgerslige Selskab
ved deres nye Klubværelsers Indvielse.

Friheds, Venstabs, Glædens Sæde,

Brodre! her skal vies ind.

Det indvies maae med Glæde,

Med oprigtigt Vennerind.

Alle Glas nu fyldte være!

Alle Brodre stemme i!

Denne Skaal er hver til Ære,

Som er Ven, og froe, og frie.

Mangen Aften her bortise

I uskyldigt Vennelag!

Borgeren her finde Hvile

Ester vel anvendte Dag!

Stedse her et Fristed blive

Mod al false og kiedsom Trang!

Skyldfrie Munterhed oplive
Samqvem, Vijn og Spøg og Sang!

Mangt et ærligt Vensteb blive
Knyttet her paa dette Sted!
De vort Selskab Styrke give,
Og befæste Enighed!
Kun den gode Borger finde
Afgang til vort Vennelag!
Tit vi da i frydfuldt Minde
Skal gienkalde denne Dag.

Friheds, Venstabs, Glædens Sæde
Bredre! nu vi vie ind,
Vie det med skyldfrie Glæde,
Med oprigtigt Vennesind.
Alle Glas nu fyldte ere,
Alle Bredre stemme i:
Denne Skaal er os til Ære,
Vi er Venner, froe, og frie!

Til
min Faders Fødselsdag
den 17 September 1791.

Bedste mellem alle Fædre!
See vor Fryd, og hav den klar!
For din Fødselsdag at hædre
Den vor bedste Høitid er!
Længe, længe, længe være
Du din ømme Mages Fryd,
Venners Glæde, Dines Ære,
Og vort Mynster ved Din Dyd.

Tak for hver en Times Moie,
Du for os opfret har,
For hver Gang Dit skarpe Pie
Paa vor Vandring hæstet var!
For hver Gang Dit ømme Hierte
Bød vor Glæde glædde sig,

Tor hver Fare, for hver Smerte,
Som du deelte faderlig.

Han, som sige Fædre lenner,
Alles Fader lenne Dig!
Gid enhver af Dine Sonner
Dig maae vorde værd og liig!
Dine Døttre ligne hende,
Som er Dine Dages Fryd.
Verden med Beundring kunde
Eders Børn paa arvet Dyd!

Da skal ingen Adel være
Hæderlig og skøn som vor!
Dydens skenne Vei til 2Ere
Vandre vi i Eders Spor!
Mangen, mangen Dag skal være
Eder skøn, som denne nu!
Ingen, ingen Fader være
Lykkelig og glad som Du!

L a l a g e.

(Efter Dürger.)

O Lalage! hvo banned' dig,
Saa huld, saa skien, saa elskelig?
Den Gud, der eene frembragt har,
Hvad skjunt der bliver, er, og var.
O Lalage! han banned' dig
Saa huld, saa skien, saa elskelig!

Hvo gav dig Piet blaat og lyst?
Hvo hvælvede det hvide Bryst?
Den Gud, der hvælved' Himmel'en,
Og Lys og Skønhed skænkte den;
Han gav dig Piet blaat og lyst,
Han hvælvede det hvide Bryst.

Hvo farvede din Kind saa bliid
 Som Nosen rød, som Lilien hvid;
 Den Gud, der mestred Nosen af,
 Og Lilien Sneens Hvidhed gav.
 Han farvede din Kind saa bliid
 Som Nosen rød, som Lilien hvid.

Hvo gav din Tale og din Sang
 Den underlige Trylleklang?
 Han, som gav Philomeles Nest
 At skænke veemodblandet Lyst!
 Han gav din Tale og din Sang
 Den underlige Trylleklang.

Hvo dannede dit skænne Liv
 Saa rankt, som Ner, saa mygt, som Siv?
 Han, han, for hvem i Odmyghed
 Hver Phidias maae knæle ned!
 Han dannede dit skænne Liv
 Saa rankt, som Ner, saa mygt, som Siv.

Hvo har nedlagt med kærlig Haand
 I sienne Krop den sienne Aand ?
 O hvo har gjort det, uden han,
 Som Himmelens Engle Skabe kan ?
 Han har nedlagt med kærlig Haand
 I sienne Krop den sienne Aand.

Hvo gav den Undige til mig ,
 Hvo gjorde mig saa lykkelig ?
 Han . han , hvis store Idræt er
 At signe sine Skabninger ;
 Han gav den Undige til mig ,
 Han gjorde mig saa lykkelig.

T i l

e n B e n,

s o m r e i s t e t i l I n d i e n.

Saa iles du bort fra vort sukkende Bryst,
Og følger din Lykkes befaledne Øst!
Paa første Besaling adlyde man den;
Thi ellers maaskee den ei falder igien!

Vi Hæstingers Nigdomme ønske dig ei,
Din Ærlighed affyter Hæstingers Vei;
Men skønner Fortuna paa redelig Flid!
Du hende vil tvinge at vorde dig blid.

Veldædigt skal Venstab omfavne dig der,
Og lenne med retskafne Venner dit Værd;
Hun allesteds throner, hvor Mennesker boe,
Og aldrig hun sluffer, hvo hende var troe.

Maaſſee ogsaa himlen der glemte til dig
 En Pige, hvis herte ſkal giøre dig riig;
 Thi Unde og Dyd har Naturen udspreed
 Fra Pol, og til Pol i ſit ſignede Tied.

O bliv da, bliv yndet, og elſtet, og riig,
 Men tænk dog paa os, ſom tit tænke paa dig!
 Til Venſtab iblandt os har miſtet ſit Værde,
 O Ven! din Erindring vil blive os kær!

Til
en Vens Bryllup.

Knele, hvo lyster for Lykkens Gudinde,
Sege Lykkelighed fra hendes Haand!
Alt, hvad saaledes bortkastes i Blinde,
Friskede aldrig den Tankendes Aand,
Og Dydens og Venstabs og Kærligheds Fryd
Bortskænke kun Kærlighed, Venstab, og Dyd.

Daarlige Niigmand sit Mammon udspreder;
Phryner og Mundvenner fylde hans Sal;
Stormanden ødler med Høihed og Hatder,
Sig at tilkøbe, hvad ikke er fal.
Vor Skytsaand til Ære den Sandhed skal staae,
Hwo Venstab vil høste, han Venstab maae saae.

Broder du saaede med gavmilde Hænder
 Broderligt Vensteb i Brødrenes Bryst,
 Og i vor Glæde i Dag du erkiender,
 Venstebets Skytsaand velsignte din Hest;
 Dog ofte og længe det var jo din Noes,
 Vi alle dig elste, som du elster os.

Og som du vidste vort Vensteb at vinde,
 Vandt du og Kærigheds herligste Løn;
 Blidt, som en Maïdag, dit Liv skal henrinde,
 Eden ved Eva først Adam blev sien.
 Som Stiernenats Skumring mod Middagens Lys
 Er Venstebets Favntag mod Kærigheds Kys.

Held den, der eier en troefast Veninde,
 Og der forstaer sin Lyksaligheds Værd!
 Sorgerne for ham som Drømme hensvinde,
 Daarernes Glæde ham Skyggeværk er.
 O Ven! som dit Hierte din Lykke er sien,
 Nyd længe dit Vensteb, din Kærigheds Løn!

L i n a.

(Sildeels efter det tydste.)

Min Sang, min Lina! er for dig!
Min Musa er mit Herte,
Du selv at synge lært mig,
Da du mig else lært;
Thi er og du og Kærlighed
Alt det, din Ven at synge veed!

Saa mangen Sang jeg bragde dig,
Og saae dig huld den tage!
O hvor jeg da var lykkelig!
Men nu min Sang er Klage!
Ei meer skal Smil og Tak fra dig
Mig giøre stolt, og glad, og riig.

Du reves bort fra dette Bryst,
 Og intet meer mig glæder;
 Naturen al sin rige Lyst
 Forgittes om mig spreder;
 Af i dens moderlige Gavn
 Jeg dobbelt føler Linas Gavn.

Hvorhen mit Øie vender sig,
 Det møder Linas Minde,
 Strax flyer det Alt, og søger dig;
 Af dig, det ei kan finde!
 Og naar jeg mindes, savner dig,
 O hvad! hvad kan da fryde mig?

O skienne Lina! hvo dig saae,
 Hvad Syn kan ham fornøie?
 Er blidest Maids Himmel blaa,
 Da vensig, som dit Øie?
 Er Rosens Rødme halv saa fin
 Saar seier, saa huld, saa skøn, som din?

Saa si'en I finde Lilien,
 I Lina skulde kiende!
 Forvoren, scrumpen, sort er den,
 Og grim og leed mod hende!
 Og haes er Mætergalens Sang
 Mod hendes Tales Trylleflang!

O hver en Sorg forsvandt for den,
 Som Sne for Solen svinder;
 Men nu, hvor jeg mig vender hen,
 Ny Sorg for mig oprinder;
 Selv ærligt Venstabs omme Trost
 Opriver Saaret i mit Bryst;

Har den for Jordens Glæder Smag,
 Der Himmelens sik at kiende?
 Hvad ere Venstabs Favnetag
 For den, der favned hende?
 Og naar jeg Dyd og Omhed seer,
 Jeg mindes, savner Lina meer!

O kom! o kom igien til mig!
 Jeg etter Fryd, skal finde!
 See! Glæderne omfavne dig,
 Som deres Herberinde!
 Alt, alt jeg har, naar du er her!
 Alt savner jeg, du borte er!

Men skal jeg, skal jeg savne dig,
 Og med dig al min Glæde,
 Den Trøst skal intet røve mig,
 Min Lina! dig at qvæde!
 Ei meer du hører, lønner mig!
 Men evig skal jeg synge dig.

V e n s k a b s b a a n d.

(Efter Woss.)

Den første Sang i Vennelag
Forkynde Venstabs Værd!
En Venstabs vindviet Das
Forloren, misbrugt er;
Og medsynsværdig er den Mand,
Som Venstabs Fryd ei føle kan.

Meb ynsomt Blik saae Godhebs Gud
Til Stovets tunge Lod;
Men Venstabs af hans Haand gif ud,
Da steeg vor Kraft, vort Mod;
I Glædens Vægtstaal lagdes det,
Og strax blev Sorgens Staal saa let.

At elſſe, og at elſſes, er
 Det ſtabtes ſtore Baand,
 Den tamme Fugl vi have kær,
 Der pilfer af vor Haand;
 En troefast Hund er Hyrdens Lyst,
 En Edderkop den Gangnes Trost.

Men syvfold lykkelig er den,
 Der føler Venſkabs Værd,
 Og der velsigntes med en Ven,
 Som har ham værlig kær;
 Som troefast deler Sorg og Fryd,
 Undſylder Geil, og elſker Dyd.

Selv Eden frydløs var og merk,
 Da Adam eene var!
 Men Himlen boer i hver en Ørf,
 Hvor Venſkab Tempel har.
 Og Vand og Brød er Herreret,
 Naar Venſkabs Fryd forsøder det.

Hver Daad, og Tanke, Bee, og Bel,
 Hvert Glimt af Sorg og Lyst,
 Hvad der oprinder i vor Siæl,
 Betroes Vennebryst.
 Da vorte Fryd, og Sorg svandt hen,
 Naar troefast Venskab deelte den.

Nu Venner! det er Venskabs Skaal!
 Det Venskabs Høitid er!
 Det give Fryd, og Trost, og Taal
 Til hver, som er det værd!
 O gud vi i dets Nosenbaand
 Maae vandre evig Haand i Haand!

M u r e r f a n g
til Søstrene.

Brodre! I, som Viisdom dyrke,
I som have Skønhed kær,
I, hvis Arbeids Maal er Styrke!
Vore Søstres Skaal det er.
Deres Skønhed os oplicher,
Viisdom hoer i deres Raad,
Deres Omhed Styrke giver
Til saa mangen ædel Daad.

Held den Yngling, som sit Hierte
Til en ædel Pige gav,
Kærlighed hver Dyd ham lerte,
Som hans Moe besættes af.

Dobbelt let vi Møien finde
 Med den utilhugne Steen,
 Naar en søsterlig Veninde
 Først har forberedet den.

Mørke, tunge, lidet blide
 Ere tit vor Manddoms Fied;
 Som en Nosenvei de glide,
 Lettes de ved Hærslighed;
 Aldrig kan den Mand forsage,
 Aldrig finde Pligten svar,
 Som i øm og elsket Mage
 Hver en Dyds Belønning har.

Hvem vor Mester ret vil signe,
 Signer han med Faderfryd,
 Signer han med Børn, der ligner
 Faderen i Værd og Dyd.
 O! men dobbelt, dobbelt glæder
 Disses Værd og Dyd hans Aand,

Naar hans emme Viv dem leder
Dydens Bei med Moderhaand.

Naar nedbojet Olding sukker
Under Lidelser og Aar;
Naar for ham den Grav sig Inker,
Hvortil al hans Længsel staaer,
Held ham, hvis en kærlig Mage
Da hans Trest og Lindring er!
O! i Sorgs og Sygdoms Dage
Føles dobbelt hendes Værd.

Venner! Brødre! Mænd, og Fædre!
Vi som have Skønhed kær,
Vi som Styrken sege, hædre,
Vi, hvis Formaal Viisdom er.
Leve vore Dages Lykke,
Som forsøder Sorg og Fryd,
Denne skønne Bygnings Smykke,
Skønhed, Unde, Aland og Dyd.

B e n n e s a n g.

En Skaal for hver, hvis Hjerte og hvis Haand
Paa Broders Vink er altid villig rede;
Der tager Deel med munter skyldfrie Aand
I Vennelags, og Spøgs, og Sangens Glæde;
Han anseer hver Dag for spildt og ed,
Som han ei blandt ødle Venner nød.

En Skaal for den, der deeler Venners Tryd
Og Venners Sorg med lige aabent Hjerte;
Der glæder sig ved deres Værd og Dyd,
Og deres Feil bliid at tilgive lærte;
Han, i Spøg og Alvor lige fast,
Evigter aldrig, om eud Himlen brast.

Gid Vensteb huldt nedsmile til enhver,
Som i dets Smil sin Held og Fryd kan finde!
Det stænke ham de Venner, han er værd,
Og meer end alt, en trofast om Veninde!
Tag dit Glas, fyld det til bredfuldt Maal,
Det er Venstabs, det er vores Skaal.

S a n g
i det norske litteraire Selskab
ved Hr. Amtmand Meldahls Vortreise.

Tung er Veien giennem Livet,
Over Klipper løber den;
Erligt Veneskab os blev givet,
At forsøde Vandringen.
Held, o Held den Lykkelige,
Der kan vandre med en Ven!
Som en Dands med elset Pige
Keisen let ham tiler hen!

O! men var en saadan Lykke
Et for stor for Mennesker?

Venskabs Vaand at senderrykke
 Skæbnen altid reede er.
 Brødre! iiser da at nyde
 Hvert et Glimt af Venskabs Fryd!
 Snarlig, snarlig maae vi byde
 Hver en Fryd et tungt Farvel.

Haand i Haand til Fryd at iile
 Venskab her os samlet har,
 Mange alt i Graven hvile,
 Som vort Samfunds Hæder var;
 Mange, mange Savn oprives
 I hver Broders Bryst i Dag;
 Een af vore Første rives
 Vort fra dette Vennelag.

Glad du Brødres Glæde deelte,
 Lindred' deres Sorg med Lyst,
 Trønders gamle Land besielte
 Med sin ædle Ild dit Bryst.

Gil, og bliv, hvad du fortienet,
Elfæt, æret, lykkelig!
Men forglem ei gamle Venner,
Ingen Lid de glemme dig.

M u r e r f a n g
til Slutning.

Til Elste Bredres Krebs, blandt festlig høie Glæder
Blev denne Aften endt.
Den høitidsfulde Fryd, vor Orden os bereder,
Har aldrig Dagren kiendt.

Thi ei Bacchanters Larm, ei Daarslags kaade Latter
Er Fryd for Ordens Son;
Nei! majestætisk mild hans Fryd er Væsdoms Datter,
Og som sin Moder kien.

O! gid vi ofte her maae samles dydig glade
I viis Fortroelighed.
Og aldrig dette Sted ubedrede forlade,
Men mindes svorne Fed.

Gid bedre Mennester, og bedre Statens Sænner
 Vi gaae fra Altret her,
 At hver, som seer vor Daad, og Dyd og Wiisdom seignuer
 Maae faae vor Orden liær!

Og hvis den Time slaaer, hver ægte Murer tænker
 Med glad Erbødighed;
 Hvis Døden een af os sin Glædes Hall iſtænker,
 Han døe med Dydens Fred!

Gid da den Evige, vor Mester i det Høie,
 Ham finde Lyset værd!
 Han henrykt ske da med usormørket Die,
 Hvad vi kun stimte her.

Du, i hvis Navn vort Værk begynder, og fuldender,
 Hør, hvad vi bede her!
 Vi broderligen nu hinanden give Hænder;
 Det høie Midnat er.

E l s f o v s f a n g
for Ægtemænd.

(Ester Doss.)

D hvor lykkelig er den,
Der har sig en Viv saa ven;
Elion, og klog, og uden Svig,
Og i Fromhed Duen liig.

Ham er hver en Møie let,
Frydfuldt er hver Aandedræt,
Al Besvær, og Sorg, og Savn
Glemmer han i hendes Favn.

Kommer end en Vanhelds Stund,
Taarerne bortkysser hun,
Og den Wei, han har at gaae,
Strøsser hun lierlig Roser paa.

Stormed' han end stundum vred,
 Og selv Venneraad ei leed,
 Snart med kærlig Blif og Nest
 Gied hun Mildhed i hans Bryst.

Englene en Vognborg staae
 Om det Sted, de hvile paa,
 Thi det kydste Ægtebaand
 Knytted' Herrens Faderhaand.

Den med Senner signer dem,
 Som i Fædres Spor gaae frem,
 Eie Fædreraft i Arm,
 Fædremod i ædel Barm.

Som de Nosenknoppe smaae
 Om udsprungene Nose staae;
 Man en yndig Dætre-Hær
 Om den hulde Moder seer.

Selig en Niv at være Kær,
Jordens bedste Lykke er,
Og kun den, som Gud har Kær,
Finder han Selig Lykke værd.

S a n g

til

29 Januar 1793.

Der er paa Jordens knap et Sted,
Man drikke kan sit Glas i Fred,
Hvor Folk ei nappes, eller slaaes,
Undtagen her hos os.

Og slaaes man ei, saa spytter man
I Næverne i mangt et Land,
Og det er næsten nok saa galt,
Som om man sløges alt.

I Sommer i Champagne slet
Sig Lydseen ret en deilig Drif,
Og mangen Lydster drak saa stift,
At Vinen blev ham Gift.

Men Frankrigs Kellerman kom da,
 Og fulgte dem i Hast deraf,
 Og godt og vel, om de og først
 Fik slukket deres Tørst.

Men knap faaer Transten dem paa Øer,
 For han sit Gienbesøg dem gør,
 Og gør sig selv betalt ved Rhin
 For sin Champagneviin.

I Klosterfielderne var der
 En delig Mængde Sechziger,
 Da tydße Munke denne Skat
 Med Smerte bad god Nat.

Dog at de Franse Vinen drak
 Fra Hochheim og fra Bacharach,
 Det havde jeg i deres Sted
 Nok uden Twivl gjort med.
 Men at de hugge Ranker om,
 Det synes jeg slet ikke om,

Dg derfor er det dem tilpas,
Isald det gaaer dem fias.

Betrags nu dette Orlogsfærd,
Hvad Lærdom kan du finde der?
At du skal passe paa din Viin,
Imedens den er din!
Thi mon ei Tydſlands Munke sande
Det gamle Ordsprog alt for sandt?
Heel ofte giemmer den til Kat,
Der giemme vil til Nat.

Dog vi, som sidde her saa trygt,
Og nyde Vinen uden Frygt,
Endnu en Lærdom faae vi her;
Dog den veed alt enhver:
Den Mand, vi skylde denne Fred,
Og heele vor Lyksalighed,
Erindres maae med bredfuldt Maal!
Vor gode Konges Staal.

V e n n e f a n g.

Lad os drikke
Vin, vi som kan;
Mangen Stakkel har den ikke,
Men maae drikke Vand.

Værer glade!
Venner samles her;
Under den, som maae forlade
Hver, som er ham kær.

Nyd hver Glæde,
Før den svinder hen!
Du for seent da maae begræde,
Du miskiendte den.

Venskab sanker
Os til Glæde her;
Vort med alle mørke Tanker!
Glæde Maalet er.

Ingen svige
Dette ødle Maal!
For hver Broder og hans Pige
Være denne Skaal.

B i f e

for det norske litteraire Selskab.

Man trættes nu saa meget her,
 Hvad Klub den allerbedste er,
 Og meer end een har sagt paa Sang,
 At hans har første Sang ;
 Jeg vil ei domme mellem dem,
 Men elseke Friheds gamle Hjem,
 Og drikke glad, med bredfuldt Maal,
 Det norske Selskabs Skål.

Bel sidde Damer ei i Ning,
 Som Gjelke flane kan omkring,
 Da Nordens ægte Dettre ei
 Vil gaae paa Daarers Vei ;
 Og vi fra Loth den Varsel sik,
 At Dvinder due ei ved Drif;

Thi skenker Brødre bredfuldt Maal
Til norske Selskabs Skaal.

Her giælder intet Stammetræ,
Her agtes ei bemidlet Kræ,
Her vrimler ei med Stiernemænd,
Her sidder Ven hos Ven.
Det ene Hjertets Adel er,
Der giver Rang og Adgang her;
Thi temmer Brødre bredfuldt Maal
Til norske Selskabs Skaal.

Den ædle Mand, som samled' os,
Sang neisom flittig Ringheds Noes,
Og bød os følge Fædres Skif
I Sind og Sang og Drif.
O lad os iile i hans Spor;
Og samles tit ved dette Bord,
Og glade temme bredfuldt Maal
Til norske Selskabs Skaal.

S e l f k a b s f a n g.

Der var engang en tapper Mand,
Der Tancer moune hedde,
Han joges af sit Fædreland
Alt ved sin Faders Brede ;
Hendrevet til en fremmed Strand
Sik Folk han sammenkaldte ;
Og med sit Glas i Haanden han
Saaledes til dem talte.

I Brødre ! hidtil meget ondt
Med mig I have drjet ;
Og det troeløse Hellepunkt
Ved Vinterstide pløjet ;
Nu teer jer ogsaa her som Mænd ,
En Polak lidés ikke ;

I Morgen seile vi igien,
I Aften vil vi drifte.

Paa denne Verdens fæsse Hav
Vi samtlig jo omdrive,
Det Maad, han sine Brødre gav,
Jeg vil os alle give !
Hver Gang man naer en Ankerplads,
Hvor deiligt Drifte vanker,
Man hvile ber af sin Seilads,
Og villig kaste Ankter.

Og da dog ingen slipper frie
For samme Hav at pleie,
Held den, der stundum kan, som vi,
Forglemme Sorg og Mæie;
Gid hver, som sørger paa vor Jord,
Og ei sin Sorg fortiener,
Sad froe, som vi, ved sligt et Bord,
Og mellem flige Venner.

Drikkevisse.

Vort, I Friheds Predikanter!
Lader mig engang i Noe;
Hvad skal Frihed til, I Fianter!
Naar man uden den er fro?
I, som mig vil giøre fri,
Seer de Vaand, jeg holdes i.

Evan! Evan! er min Fyrste!
Længe leve Vijnens Gud!
Hvo mig tienet, maae ei første!
Dette er hans første Bud.
Friheds Mænd! hvad synes I
Om de Vaand, jeg lever i?

Skionne Venus er hans Dronning,
 Længe leve hun og han!
 Kierlighed er Glædens Honning,
 Uden den var Vinen Vand!
 Troer J., jeg vil være fri
 Fra de Vand, jeg lever i?

Saares jeg af Skæbnens Pile,
 Er ei Verden mig tilpas,
 Byder hun min Chloris smile,
 Og han rækker mig sit Glas.
 Daarer, Daarer, synes J.,
 At jeg vandt, om jeg blev fri?

J hvert Glas lad Druen rinde!
 Hvert til Bunds skal tømmes ud!
 Leve Kierligheds Gudinde!
 Leve, leve Vinens Gud!
 Disses Vand velsigne vi!
 Lad os leve, døe deri.

D r i k k e v i s e.

Kom Brødre! lad os drikke!
 Her Sandhed boer!
 Vi plage Hiernen ikke
 Med tomme Ord.
 Mei! uden Tid at spilde
 Vi gaae til Visedoms Kilde;
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drikke vi!

At vi er skabt til Glæde,
 Vi ltre her;
 At Tøffen kun ber græde,
 Staer ogsaa der.

Al Viisdom er in Nuce
 I vore Glas til Huse
 Kun der voer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drifte vi!

Euhver, som sig vil plage
 Med Politik,
 Maae som en Nar forsage
 Den ødle Dril.
 Men vore Glas os lære,
 At lade saadant være;
 Kun der voer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drifte vi!

Mon Jacobiner ere
 At frugte her?
 Det vore Glas os lære;
 Hvad see vi der?

Hver Klub, hvori man drikker,
Er for sligt Galstæb sikkert.
Kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie!
Chi drikke vi!

S e l f a b s f a n g.

De Mennesker vide saa lidt, hvad de vil;
Den blinde Gudinde den veile de til;
En enker sig riig, og en anden sig stor;
Men Riigdom og Hoihed har saadant et Bord?

Den Rige forsriver sig dyrere Vin,
Men drifffer den aldrig saa glad, som jeg min;
Paa Bordet hans Rok Sneese Netter har slæbt,
Men hos staær hans Doctor, og striver Recept.

De Hykkere mylre som Myrer om ham,
Og mangen en Maade, saa stolt og saa stram;
De sege om Glæde, men finde den ei;
Thi Kiedsomhed staær bag hver Stoel, som Lake!

Til blinde Gudinder lad veile, hvo vil,
 Den, jeg skal tilbede, maae see, og see mild.
 Min Vijn er min Niigdom, vort Vensteb min Sang,
 Mit Maaltiid maae frydres med Spøg og med Sang.

Til Glæde, til Glæde, er Løsenet her,
 Den Gladeste altid den Viseste er!
 Saa fylder da Glasset til skummende Maal;
 Vi Glade, vi Vise, vi Venner! vor Skaal!

C a n d i d a t - V i s e.

For Studiegaardens Dogmatik
 Laudabilem i Dag du fil;
 Nu, Broder! maa du lade see,
 Hvor du dig her kan tee.
 Men den Examen practise er,
 Du dig maae underkaste her;
 Hvad lærer da vor Dogmatik?
 Vær troe i Ord og Drik!

Quid profliteris i Moral?
 Kan du i Tide være gal?
 Ei er dens Viisdom meget værb,
 Der ikke det har lært.
 Kom, lee, og synq, og spøg med mig,
 I Morgen er jeg klog med dig;
 Saa Fader Hagedorn har sagt;
 Hav dette vel i Agt.

Nu, Domini Collegæ, vi
 Ham prøve in Exegesi,
 Om han har læst Anacreon,
 Og fættet Mandens Aland.
 Dog han og Wibe og Horaz
 Fortolkes bedst ved fulde Glas,
 Thi viis paa det, som hos dig staaer,
 Om du de tre forstaaer.

Nu Reverendi Patres, I,
 Et docti Assessores, vi,
 Vil letteligen eenes om
 Herr Candidatens Dom.
 Det heele Facultet istem:
 Laudabilem! Laudabilem!
 Og temme derpaa bredfuldt Maal
 Til Candidatens Skaal.

D r i k k e v i s e.

Der var en Lov i Grækenland,
Som gier sin Autor Ære,
Og det er ilde, den og han
Saa reent forglemt skal være!
Hvo kommer i Symposia,
Skal drikke, eller gaae derfra.

Dog naar man grant beseer den Sag,
Den vidner dog tillige,
At mangen een i deres Lag
Har havt for Skik at svige;
Thi hvortil var et saadant Bud,
Naar hver sit Glas drak villig ud?

Vi have ingen saadan Lov,
Deraf vi os beroserne.
Den har ei Folk som vi behov,
Der ei sin Pligt forsømme; —
Med al Respekt for Grækerne
Er vi dog meget viisere.

D r i f f e v i s e

for et Mandfolkelsag.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
Der beherber Daarers tomme Sind,
Mig fremfor de Syy det Navn tilhører,
Mig er Guldet Muld, og Eren Wind;
Lykken mig ei Nang, ei Penge gav;
Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet den Niige blegne, bæve,
Naar hans Actiebreve steeg, og faldt,
Skulde jeg i slig en Angest svæve,
Var min Niigdom lidt for dyrt betalt;
Nei min Skat, min Viin, har stadigt Værd,
Den er evig god, mig evig fier.

Skulde jeg mig bulke og credentse,
 For at faae mig giort til fornem Mand?
 Jeg misunder ingen Excellence,
 Han maae mellem Fiender driske Vand;
 Og jeg sidder her i Vennekreds
 Ved et godt Glas Viin, og ved tilfreds.

Bacchus fra de Stores Tæster jages,
 Da man veed, han aabner Hierterne,
 Og der vilde smukke Ting opdages,
 Kunde man i somme Stores see;
 Gene den, hvis Sial er reen og fri,
 Den bør driske Viin, thi driske vi.

En Ting flettes kun i vores Glæde,
 Saa ved den al Jordens Glæde trods,
 Vare vore Skønne her tilstæde,
 Klinkede, drak med, og kyste os.
 De erindres mage med bredsuldt Maal,
 Skænk, og klink, og drik din Dønnas Skaal.

S e l f k a b s f a n g

i det nye Åar 1794.

De Dage bortile med Lynildens Fart;
 Men Daaren kun finder, de flygte for snart:
 Den Stakkel og klager saa mangen en Gang,
 At Tiden ham falder saa græsselig lang.
 O Venner! o Venner! vi kiende dens Værd,
 Og hverken for fort eller lang den os er.

Lad Glædskabens Dage, som Dieblif flye;
 De iile kun bort at afverle med ny;
 Og du, som den Flygtendes Vortgang fortred,
 Veed du, hvad den Kommende har i sit Skied.
 Hver Time, hver Time er Glædernes Væld,
 For hver, som dem søger med redelig Sæl.

En Time forsydes ved vel fortient Noe,
 En er os ved veldædig Virksomhed froe,
 En flyer i tilfolkende Censomhed hen,
 En svinder saa sedt hos en undlaaren Ven;
 Og denne, og denne os lønner vor Dag
 Ved Spøg, og ved Sang, og ved vennehuldt Lag.

Saa flyer da I Timer, og Dage, og Aar,
 Den Fryd, I os sienfste, os Fremtiden spaaer,
 Det Glædernes Væger, som Vensteb os gav,
 Det syldes kun meer, naar man drifker deraf.
 O Vensteb! o Vensteb! med skummende Maal
 Erfiendtlige driske vi samlig din Skaal-

D r i k k e f a n g.

Vinen er i Fryd og Smerte
Skedse en oprigtig Ven ;
Det mig lang Ersaring lærte ;
Øste jeg har prøvet den ;
Herlig trøster den i Nød ,
Og gør Glæden dobbelt sød.

Elste Flaske , hvis du kunde
Evig være lige fuld ,
O hvor var jeg at misunde !
Jeg dig solgte ei for Guld .
Dog den Tanke trøster mig ,
Man paa ny kan fylde dig .

Gid jeg aldrig her i Live
Dig maae savne, ædle Vijn!
Du min Ven bestandig blive,
Som jeg evig bliver din.
Flaske! her er bredfuldt Maal,
Det er evigt Venskabs Skaal.

S e l f a b s s a n g.

Lad miltsyge Daarer bagtale vor Jord!
 Jeg finder den ikke saa stem, som man troer;
 Thi spire end hist og her Tornene frem,
 Da smile de herlizze Roser blandt dem,
 Og Sagen er kun, som vor Bessel har sagt:
 Bryd Rosen, men tag dig for Tornen i Agt!

At hofmænd os svige med flibrige Ord,
 Det volder man selv, som de Nerknappe troer;
 En bedre Beskytter jeg mig har udvalgt,
 Som aldrig hengivne Clienter undfaldt;
 Herr Bacchus, det er min Patron og min Ven,
 Han lover mig Tryd, og han stærker mig den.

Basil maae bagtale, det vide vi jo,
 Og det er naturligt, at Døsset ham tree;

De Stakler maae gierne miskiende mit Værd,
 Naar sun mine Venner beholde mig fixt;
 Alt elskes af dem, er min Stolthed og Lyft,
 Endt svinder al Kummer ved vennehuldt Bryst.

Maar Lykkens Gudinde er grusom og vred,
 For Kierligheds Altere knuxer jeg ned,
 Og lønner min Donna mig ømt med et Smil,
 Saa maae Frue Fortuna see suurt, om hun vil.
 Et Kys gier mig mægtig, og fornem, og riig,
 Og Jordens Monarker er Smaafolk mod mig.

Det vere en Losse, der laster vor Jord,
 Saa længe den kvægende Drue der groer,
 Saa længe ei Venstab iblandt os dixer ud,
 Og Pigerne lyde den vingede Gud!
 Thi fylder da Glasset til skummende Maal,
 Til Vinens, og Venstabs, og Kierligheds Staal.

S e l f k a b s f a n g.

Livet man med Grund kan fa'de
Lykkens store Lotterie,
Skjondt der mange Nitter falde,
Vindes der og tit deri ;
Men de Fleeste slet fun kiende
Nitter fra Gevinsterne,
Ivrig ester hine rende,
Og dem for Gevinst ansee.

Naar han blot kan Penge vinde,
Mangen troer sig lykkelig ;
Snart, o ! snart han skal befnde,
Penge blot kan giøre riig ;
Disse fun et Frilod ere,
Som paa nye indsættes mage,

Og da kan det stundum være,
At man faaer Gevinst derpaa.

Stormands Gunst, og Rang, og Ære,
Hin af hinlet glad uddrog,
Troede Lykkens Søn at være,
Lærte snart, han sig bedrog.
Daarer! I, som deraf bramme,
I har ikken faaet en Nit,
Og I Stakler med det samme
Gik de store Lodder qvit.

Han en god Gevinst har vundet,
Der har faaet en troefast Ven,
Og hvo ikke den har fundet,
Ei alvorlig sogte den.
Men den sande lykkelige,
Frue Fortunas Skødesøn,
Er den Mand, der vandt en Pige,
Øm og ædel, huld og skøn

Venner! vi, som sande Kloge,
Knaled for Gudindens God;
Ingen Nitter vi uddroge;
Friled blev ei vores Lod.
Hvo ei vundet har en Pige,
Han dog vandt en troefast Ven!
Lykkens Skaal! vi Lykkelige!
Skaal for dem, vi sit af den!

P u n s v i s e.

(Ester Woss.)

Brodre! hører Stormen tube,
Vintren yder al sin Harm;
Lad den harnie sig derude,
Her vi os vil driske varm.
Den sig ei til os skal nærme!
Vi med Puns os vil besskærne;
Liv og Varmie boer i Puns;
Skænk og drif! men drif til Bunds!

Held den Mand, som først optænkte
Denne flønne Nyægedrif,
Jorden han en Nectar skænkte,
Som Olympens overgif.

Om man frydes, eller lidet,
 Er den god til alle Tider,
 Trost og Glæde boer i Puns,
 Skænk og drik! men drik til Buuds.

Hvo kan dens Opfinder nævne,
 Vi hans Skaal vil drikke her.
 Ei en Taar vi ville levne;
 Ærlig han den Skaal er værd.
 Veed da ingen, hvad han hedde?
 Vi i vore Glas vil leede;
 Sandhed boer saa tit i Puns,
 Søg da der, men søg til Bunds.

Dog hans Navn gør ei til Tingen,
 Skaalen lige godt er meent;
 Bedre, end aldeles ingen,
 Er den Profit, som kom seent;
 Leve, leve vor Veldæder!
 Han, vi skyldte disse Glæder.

Leve han, der opfandt Puns!

Klink og drif! men drif til Bunds.

Bitter! I som altid bramme,
I paafionne siældent Værd,
Seer, vi eder gør til Skamme,
Skienne paa Fortienester.

Punsens Fader I forglemte,
Vi hans Lovsang froe istemte;
Vi, kun vi, fortiene Puns!
Klink og drif! men drif til Bunds.

D r i f t e v i s e

1 7 9 0.

Nu bort med alskens Politik,
Og lad os passe vores Drik!
Man ærger dog ei Tydseen bort,
Om man sig ærgrer sort;
Ei heller reise vi herfra
Med Nordenstiold til Africa;
Den Reise er os lidt for lang,
Og her er Vin og Sang.

Skøndt Keiser Joseph nyssov hen,
De vælge dog knap mig igien;

Saa kommer det mig ud paa eet,
Hvo ellers bliver det.

Om Tyrken nu sif Last og Skam,
Saa var det jo tilpas til ham;
Han holder Kiennet i Arrest,
Og hader Viin, som Pest.

I Brabant er der Borgerkrig,
De nappes tæt i Frankerig;
Det tager jeg mig lidet nær,
Naar vi forliges her.
Men gid den Krig dog ikke naae
Til Medoc, Pontac, og Bourdeaux,
Til Epernay, Chalons, og Rhin,
Hvorfra vi faae vor Viin.

Hvad gaaer os stakkels Polen an?
Vi det dog ikke hielpe fan.
Lad ingen Polak taales her!
Det meget bedre er!

Vær troe i Ord, og troe i Drif!
Var vore Fædres Politik;
Nu vise hver ved dette Bord,
Han gaaer i deres Spor!

S e l f a b s f a n g.

Verden er, som man den tager,
 Det man af Erfaring seer,
 Der, hvor Daaren modlös klager,
 Tit den Vise roelig leer.
 Jordens meeste Modgang er
 Ei en ryuket Pande værd.

Mangen eier Millioner,
 Og er dog ei lykkelig;
 Mangen en, som bærer Kroner,
 Bytted hierteglæd med mig.
 Jordens meeste Lykke er
 Ei eengang et Ønse værd.

Kærlighed og Vensteb eene
 Udgier Livets sande Lyst ;
 Disse twende kun fortiene
 Ønsker fra den Kloges Bryst.
 O ! hvad Lykke savner den,
 Der har Pige, der har Ven ?

Tid nedsteeg du at oplive
 Vore muntre Vennelag ;
 Vensteb ! du vor Skytsaand blive
 Til vor allersidste Dag !
 Bliid du smile til enhver,
 Som er dine Glæder værd.

D r i k k e s a n g.

Al Verden til Feide nu udruster sig,
Blandt Konger og Fyrster og Lørde er Krig;
En strider med Pen, og en anden med Sværd;
Held os, som kan sidde saa fredelig her!

Hvis Kongerne flittig forsamlede sig,
Og drak ved hver Twist et Glas Viin paa Forlīig,
Til Jorden en evig og enskellig Fred,
Og Viintapperlauget florerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
Maae giøre den Lørde saa stridbar og kæf,
Men hvis han først Smagen paa Viin kunde faae,
Han holdt sig til den, og lod Blæshornet staae.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
 Min eeneste Fiende staer for mig paa Bord,
 Med Flæsken jeg fører evindelig Krig;
 Og var jeg ei sterkest, saa føldte den mig.

Til Vaaben! til Vaaben! og strider som Mænd,
 Der frygte ei Fiende, og svige ei Ven!
 Den falder med Ære, som falder i Krig,
 Nu Brødre! nu speiler jer alle i mig.

Sanct Hans Wise.

Vor Frue og Sanct Hans til Priis,
 Det var de gamle Fædres Viis,
 At tye til Kirstens Kilde.

 Det Vand ansaae de som en Skat,
 Som de Sanct Hans og Frue Nat
 Andægtig drak af Haand og Hat,
 Det var et mavert Gilde!

I vores lutheranske Tid
 Vi skareviis vel drage did,
 Men ei som Piligrime;
 Ei vandre vi paa nogen Fod,
 Og saare siælden Sindet stod
 Til Andagt, Bedring eller Bod,
 Naar vi om Kilden stime.

I trængselfuld og støvet Gang
 Vel der tre fire Timer lang
 Sig vore Damer steege;
 Men see fun, see paa deres Færd,
 Naar op og ned de flane der,
 Og let du seer, det ikke er,
 For deres Kjæd at spæge.

Nu tager man ved Dagen bid,
 Og skulde een ved Nattetid
 Ved Kilden sig indfinde,
 Da kan man lide paa, at han
 Som en oprigtig Lutheran,
 Ei kom der for at driske Vand,
 I hvad han har i Sinde.

Men Brødre! Matten er os nær,
 Thi maae vi alle vise her,
 Vi Lutheraner ere!

Til Tegn vi hade Pavedom,
Her intet Vand paa Bordet kom,
I Luther Viin gaaer Skaalen om
Til Lutherdommens Ære.

D r i f f e s a n g.

Altting paa Jorden er kun Fiaa,
Viise Kong Salomon fortæller;
Mig er vel altting ei tilpas,
Men saa forkeert dog ikke heller.
Hærighed, Vensteb og Munterhed
Giorde jo han til Daarsteb med.

Men der har nu hans Majestet
Med andre Jøder holdet Taffel,
Ingen har snakket eller leet,
Men ikkun gæbt paa Kniv og Gaffel;
Det er jeg lettelig enig med,
Saadant et Lag er Daarlighed.

Venner han og knap funden har,
 Det gør jo Konger meget sielden;
 Vensteb til Hove gierne var
 Mading at lokke Folk i Fælden;
 Hvo ei af andet Vensteb veed,
 Det vel maae falde Daarlighed.

Wist nok var Salomon viis og klog,
 Men ikke just til alle Tider;
 Tusende Koner han sig tog,
 Kærlighed ingen Deeling liber;
 Hvis var da Skylden, om han fandt,
 Kærlighed og var idel Tant?

Muntre vi dele Venners Lyk,
 Omme vi dele deres Smerte;
 Saarer Cupidos Piil vort Bryst,
 Give vi Hierte bort for Hierte;
 Vi af en glad Erfaring veed,
 Alting er ikke Daarlighed.

Havde blot Salomon giort som vi,
Drukket sit Glas blandt glade Venner,
Sikkert han havde stemmet i,
Dersom han Navn af Viis fortiner.
Alting paa Jorden Daarskab er
Paa Elfov, Vijn og Veneskab nær.

S e l f k a b s s a n g .

J ungdoms Vaar

Groe Roser allevegne ;

Snart den forgaaer ,

Og disse hastig blegne.

Lad os da nyde Vaarens Lyst ,

Førend dens Dage forsvinde ,

Pryde med Roserne vort Bryst ,

Før vi dem salmede finde.

Gen er der fun ,

Som visner ingensinde ;

Til sidste Stund

Vi lige sejøn den finde.

Villigst den groer i Ungdoms Vaar ,

Hvo da forstaer den at dyrke ;

Den ham i alle Livets Aar

Herlig vil quæge og styrke.

Hver troefast Ven
 Maae denne Nose hylde,
 O! det er den,
 Vi vore Glæder sylyde.
 Vensteb den skjonne Nose er,
 Den er vor Fryd og vor Lykke;
 Evig den blomstre blandt os her,
 Engang vor Gravhsæ den smykke.

D r i k k e s a n g.

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde,
 Og saa forstod dog kun at være det;
 Den Kunst, som alle og enhver vil kunde,
 Den kan de fleste gjerne meget slet.

Hvis Star var riig, han bløste Staden noget,
 Og kibte sig en prægtig Herregaard,
 Det blev da kun en Lykke for hans Foged,
 Der blev hans Eftermand om nogle Aar.

Var Windsak riig, med ser han vilde kiøre,
 Og blev Baron, om ikke Excellents;
 Da maatte vi ham Neverentser giøre,
 Og lee ham ud ved hver en Neverents.

Var Storhans riig, der skulde ikke være
 Et Slot, som hans i Florents eller Rom!
 Hvad hialp det ham? hvad kan jeg onse mere,
 Hvor kun min Ven, min Vin, og jeg har Rum?

Hver har sin Orm; som Drager nogle ruge
 Paa det, som andre unydt faste hen;
 Men var jeg riig, jeg vidste det at bruge,
 At være viis, og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udsegte Nine komme
 Fra hver en Egn, hvor Druen ægte groer,
 Og store Flasker, som blev aldrig tomme,
 Stod stofkeviis omkring mit giæsfri Bord.

Hver munter Fyr velkommen skulde være,
 Og muntrere gaae fra min Giæstesal;
 Den Sørgende indbød jeg did at lære,
 At Verden er dog ei en Jammerdal.

Da fulde Spøg og munter Sang oplive
 De fulde Glas, og Venstebab throne der,
 Mit Huus et Glædens Tempel fulde blive,
 Jeg Æskulap imod Bekymringer.

O! vilde mig den blinde Gud behøre,
 Og giøre mig saa riig, som mangen Nar!
 Hvo stensom nød det Smaa, sit tit det Sterre,
 Kom, lad os driske op det lidt, vi har.

D r i f f e v i s e :

Paa Frihed høres alle frige,
 Skøndt faa kun veed, hvad det vil sige,
 Mit Hjerte og for Frihed staaer;
 Men uden Lov og Dom at hænges,
 Derefter jeg slet ikke længes,
 Min Hu til anden Frihed staaer.

Gor de fordømte smae Carafler,
 Der herske paa de Stores Tassler
 Jeg fremfor alt vil være fri;
 Og endnu mindre vil jeg tigge
 Hver usel Draabe, jeg skal drikke,
 Af en Hansqvast i Liberie.

Frie vil jeg være, mens jeg spiser
 For al den Kævlen om Aviser,
 Den ny Pasjil, og Politik;
 Er det ei nok, at vore Dage
 Er skapt til Arbeid og til Plage?
 Vor Aften er til Rose og Drif.

Før Damerne, jeg nægter ikke,
 At i det Lag, hvor jeg skal driske,
 Jeg allerhelst befriet er,
 At kiede Damer, lader ilde,
 Og det end værre klæde vilde,
 Hvis de sig funde more der.

At vore Bægge, vore Dørre
 Er frie for Tunge og for Dre,
 Det er mig og en Hovedsag;
 At Ven kan frit blandt Venner skiemte,
 Da hvert uveiet Ord man glemte,
 Saasnart man gif af Vennelag.

Hver, som vil denne Frihed hylde,
 Med mig sit Glas til Manden sylde,
 Og med sin Naboë klinke froe:
 I dette deres gamle Sæde
 Gid Vensteb, Erlighed, og Glæde,
 Og saadan Frihed stedse boe!

A p r i l s v i s e .

Vi April bestandig rende
 Fra vor Bugge til vor Grav ;
 Øfste det, hvorfor vi brænde,
 Vi en prægtig Titel gav ;
 Men see vi lidt nøie til,
 Løbe vi dog fun April.

Andre Børn April at sende
 Gammelt Barnemoersab er ;
 Vi saa nedig vil bekjende,
 Det og tit os Gamle stær ;
 Øfste, naar vi Børn besee,
 Er vi sterre Børn, end de.

Hvo som alt for sikkert sider
 Paa en Piges Ord og Smiis,
 Han erfarer sommetider,
 Han er bleven viist April.
 Elskovs Gud — den Sag er klar —
 Barnet end i Vermet har.

Manden ret April at stikke,
 Er de Stores bedste Leeg ;
 Held den Mand, der troer dem ikke,
 Gene haur de aldrig sveeg.
 Andre faae hos dem kun Snak,
 Stundum og en Priis Tobak.

Ilde vises stakkels Gamle
 Tit April af Rigdoms Gud ;
 Maar de til en Arving samle,
 Der til Giengield leer dem ud.
 Vore Arvinger skal see
 Vi er meget flögere.

Vi som ester Glæde ile,
Vi gif ei April i Dag;
Viin og Unde os tilsmile,
Krydre vores Vennelag.
Gid vi aldrig gaae April
Ald det Maal, vi sigte til.

D r i f f e s a n g.

De gode Gamle sang saa tit
 Om Lethe Blod,
 At hvo, som deraf smagte lidt,
 Han blev hver Sorg og Grille quit,
 Og mangen Gang mia Appetit
 Til Lethe stod.

Jeg vidste ikke, hvor den laae,
 Jeg ellers did var gaet paa
 Min God.

Jeg pensed' da paa denne Taut
 Ved et Glas Vin,
 Og efterhaands, som Vinen randt,
 Hver Smerte og hver Grille svandt,

I Druens ædle Saft jeg fandt

Min Medicin.

Og tit jeg i den Tanke stod,

At hine Gamles Lethe Flod

Var Viin.

Men nu jeg grant indseer, og veed,

Den var det ei;

Hist druknede ei blot Fortred,

Men alle Livets Glæder med,

Og Venstebab selv og Kierlighed

Gik samme Vei!

Mon den, der ei er Musulman,

Bel sligt om Vinen sige kan?

Jh nei!

Her spiller Viin paa gladen Bord

Al Sorg svandt hen;

Men dobbelt Fryd og Venstebab groer,

Og slog end Evan os til Jord,

Blev dog en Skaal vort sidste Ord
For Mæ og Ven!
Og aldrig før opvaaagned' vi,
For samme Skaal vi stemte i
Igjen.

S e l f a b s f a n g.

At vi ere Børn tilsammen,
Raaber mangen Viismand paa;
At han trænger selv til Ammen,
Han dog sjælden vil tilstaae;
Vi beskeednere vil være,
Vi vil give Sandhed Ære,
Og vor Barndom selv tilstaae.

Borne Børn vil ogsaa have
Deres Leeg at mores ved;
En har Glæde af at grave
Sig blandt sine Grunker ned;

Guld er Velhyd for hans Dre,
 Jeg vil meget heller høre,
 Gyldte Glasses muntre Klang.

Een maa leege med de Store,
 Dersom han skal være glad;
 Aldrig ham et Lag kan more,
 Hvor ei Excellencer sad.

Bort, langt bort med alle Store,
 Hvor vi Smaafolk os skal more,
 Lige Børn de lege bedst.

Andre vil igien sca gierne
 Gaae paa hver Mands høire Haand;
 Leege allerhelst med Stierne,
 Ordenstegn, og Ridderbaand.
 Stierneus Glands kun dem fornæie!
 Men min Piges sionne Dre
 Har langt anden Glands for mig.

Bacchus og Cupido ere
Begge Vern, som hver Mand reed;
De vort Leegeselskab vare!
Vensteb leger ogsaa med.
Maar vor Leeg os bringer Glæde,
Vi jo gierne Vern kan hedde.
Skaal for hver, som leger med!

B a l v i s e.

Naar heele sit Levnet man noie beseer,
Er Livet en Dands, og slet ingen King meer;
Lyksalig er den, der kan dandse den ret,
Der løber ei surr, og der bliver ei træt;
I Glæde, i Glæde hans Liv svinder bort,
Og er, som en Dands efter Bordet, ham fort.

Men ene at dandse er ikke saa let,
Det trætter saa meget, og morer saa slet;
Hver ssøge sig derfor en Dame at faae,
Saa skal han erfare, hvor Dandsen vil gaae!
Saa freidig, saa freidig man svæver afsted,
Som Roser fremspirede i hendes Fied.

Men Dandsen sin Art end tilfulde ei har,
 Saa længe man kun er det enkelte Par;
 Det rigtige Liv kommer først i vor Tuar,
 Naar Venner saa glade med os gier Figur.
 O Venner! o Venner! o maatte enhver
 Faae heele sit Liv figureret, som her!

Her dandse vi samtlig med frydesuld Aand
 Til Glæden ved Skienheds veiledende Haand;
 Saa trolig for os figurerer hver Ven,
 Og selv samme Skiel vi ham giøre igien.
 Thi skænker! thi skænker til summende Maal
 De Skionnes, de Venners, de Dandsendes Skaal

D r i k k e v i s e

1 7 8 8+

Sørgে, hvo sørge vil!

Jeg har ei Tid vertil;

Jeg veed, man en Comet

Nyelig har seet.

Man siger, den skal spaae,

At Jorden skal forgaae;

Vor Viin da og forgik,

Drik, Naboe! drik!

Skal vi da aldrig meer

Samles til Glæden her,

Frydes ved Spøg og Sang

Og Glassets Klang?

Hvis Jorden vil forgaae,

Vi Tiden bruge maae,

Net nyde denne Dag
I Vennelag.

Men om og den Comet
Nu var en false Prophet,
Hvad os i Morgen seer,
Dog ingen seer.
Spildt er hvert Dieblit,
Som ei i Fryd hengif,
Og Livet alt for fort
At ødse bort.

Lad os med freidigt Bryst
Nyde hver skyldfri Lyst,
Else hvær trofast Ven,
Som deeler den,
Brødre! en Skaal for hver,
Som af min Menig er.
See! her er bredfuldt Maal!
Naboe! din Skaal!

S e l f a b s f a n g.

At intet er saa sundt, som Glæde,
 Man os har sagt paa godt Latin;
 Og heele Verden, tør jeg vedde,
 Vil hove denne Medicin.
 Det bliver da kun Spørgsmaal her:
 Fra hvilket Apothek den er?

Til Fruen Fortuna gaaer jeg ikke;
 Hun er i alt for slemt et Ord;
 Det skal ei sielden Fruen stikke
 At give Godtsfolk Gift dersor.
 Saa mangen fandt sig ilde af
 Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
 Han er jo blind den stakkels Dreng;

Han derfor og til Patienter
 Uddeler ondt og godt i Fleng.
 Tit faaer en Dosimer eller Nar,
 Hvad Fliid og Indsigt tiltænkt var.

Herr Bacchus, og Sieur Amor have
 Den nu og da, at handle med,
 Men Amor er saa tit af Lave,
 Og Bacchus drikker, som man veed;
 Thi har de begge tit for Skik,
 At komme beedst i Glædens Drik.

Nei! kun hos Venstabs Skytsgudinde
 Man Glæden altid ægte faaer;
 Hun, hun bedrager ingeninde,
 Hvo tillidsfuld til hende gaaer.
 Thi sylder alle bredfuldt Maal,
 Til Glædens og til Venstabs Skaal.

B a l v i s e.

Lad andre ſaab paa Sommeren,
Langt bedre hove vi Vintrens Dage;
Den Sommer adſkiller Ven fra Ven,
Men Vintren bringer dem ſmukt tilbage,
Og Vise lære,
Det ſmukt ſkal være,
At Venner kærlig forſamled' ere;
Og de har Net.

Naar Mark og Skov er ſaa' lysegren,
Dem mangen ſuer med megen Gammel,
Men jeg veed den, der er meere ſkøn,
End Mark og Skov og det alt tiſammen;
Skjendt jeg ſaa' lige
Det ei vil ſige,

Hver satter dog, at det er min Pige,
Og han har Net.

Jeg vil ei nævne just med Foragt
De Chør, som Fuglene da opføre,
Men meget daarlig de holde Taft,
Og Ordene kan man aldrig høre;
Dog vil vi regne
Fra vore egne,
Vi dette Tab maae for Vinding regne;
Holdt de kun Taft.

I Marken stander en lystig Dands
Af Kør og Frør, af Lam og Vædre;
Men den maae være fra Bid og Sands,
Der nægte vil, at vi dandse bedre.
Lad dem probere,
En Dands at lære
Af vore, og det ei af de svære,
Saa skal man see.

Om Spraderen med sin Katteryg
 Kan plumre Lauget lidt for os andre,
 Saa har jo Sommeren ogsaa Myg;
 Lad dem gaae op da imod hverandre.

Og vi, som svige
 Ei vore Lige,
 Veed og kun lidt af det Pak at sige,
 Og det er vel.

Men skøndt nu Vintren er mig saa kær,
 Jeg vil dog ei, vi dens Skaal skal drikke.
 Ei som den jo var det ærlig værd;
 Men af den klinker, og takker ikke;
 Nei Skaalen være
 Det kien til Ære,
 Ved hvem os Vintrene blide ere:
 De Skønnes Skaal.

En ringe Tillids sang

som

en Tisegnelse af prosaiske Forseggs anden Deel til
et Selstab 1790.

Unkværdige Bog,

Saa længe du dvæled', saa kommer du dog;

Du vist nok en artig Ulykke vil see,

Naar vores Beaumonde først faaeer dig at see.

Unkværdige Bog! o hvor du vil faae Skrub

Inymodens Klub!

Ensfoldige Bog,

Du fører i vor Tid det gammeldags Sprog,

At Konen kinct ørbar skal passe sit Huus,

Og ikke omflane i Guus og i Duus.

Ensfoldige Bog! o hvor du vil faae Skrub

Inymodens Klub!

Vanvittige Bog!

Du er jo saa grov, at du paastaaer endog,
 At Ægteskabs Brud er hos Liden og Stor...
 Gy! jeg vil ei nævne det heelige Ord.
 Vanvittige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Skinhellige Bog!

Torgiaves du fører det nidkiære Sprog;
 De Damer, de læse saa lidet deri;
 Men sminkes, og hvidtes, er tamme og frie.
 Skinhellige Bog, o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Suurmulende Bog!

Al Munterhed du jo af Jordens forjog,
 Tid du vore Fruer og Frøkner giort viis,
 At væmmes ved Giekkes og Spraderes Priis!
 Suurmulende Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Og, knarvurne Bog!

Du Daaren Jean Jacques til Mynster dig tog,
 Og troer, hver Vellystling en Spydeslue er,
 Som ublue beflukker, hvad den kommer nær.
 O knarvurne Bog! o hvor du vil faae Skrub
 Inymodens Klub!

Men narriske Bog!

Men veed du da ikke skøndt du er saa klog,
 Med det der skal have den fornemme Smag,
 Maae Blue og Orm have været i Lag.
 O narriske Bog! o hvor du vil faae Skrub
 Inymodens Klub!

Uhøflige Bog!

Det lader jo snart, som du paastod endog:
 En Nar, som var Greve, var ligevel Nar,
 Og at med en Skurk det det selvsamme var.
 Uhøflige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 Inymodens Klub!

Og nedrige Bog!

Og om man nu af dig den Lærdom uddrog,

At Børn, som var lige, de legede bedst,

At Smaafolk bør undslye de Store som Pest!

O nedrige Bog! o hvor du vil saae Skrub

Inymodens Klub!

O fredløse Bog!

Om mine Par Venner dit Forsvar end tog,

Den første Rad Stole dog raabte saa heit,

At hines Forsvaren ei hialp for en Døit,

Thi, fredløse Bog! thi belav dig paa Skrub

Inymodens Klub!

Dog — fattige Bog!

Hvis ikkun eet Selskab til Maade dig tog,

Hvis Brødrene der kunde mores ved dig,

Og vilde, som hidindtil, holde af mig.

Vi agted' saa lidet paa Spradernes Skrub

Inymodens Klub!

D r i k k e r o m a n c e .

(Ester det svenske.)

Mit Levnet beständig har sandet,
 Hvad Underværk Viinguden gør;
 Jeg drikker, men ikke for andet,
 End Sorgen at jage paa Der.
 Jeg eder mit Liv vil berette,
 Hvad Fryd og hvad Sorg jeg har havt,
 Men først maae vi Sorgerne lette
 Ved Druernes muntrende Kraft.

Sin Formue testamenterer
 En ældgammel Gnier til mig;
 I Tankerne jeg alt fortærer,
 Hvad han havde efterladt sig.
 Men der kom Jurister, som Fluer,
 Og de gif i Arv i mit Sted;

Jeg græd, men i Gæsten af Druer
 Jeg drukned' min første Fortræd.

Jeg nu ubesindig attraaede
 Ad Høihedens Bane at gaae.
 Jeg beiled til Mægtiges Naade,
 Og evig i Førgemak laae.
 De Store mig lovte saa meget,
 Men al deres Loven var Wind;
 Jeg græd, da jeg saae, jeg var sveget,
 Men Vinen opmuntred' mit Sind.

Saa vilde jeg Skialdekunst dyrke,
 Og kom i Poeternes Lag;
 Men Tankerne fattedes Styrke,
 Og Udtrykket savned' Behag;
 Min Smag overalt man fordømte;
 Kritiken slog Brag paa min Sang;
 Jeg græd; men i Harmen jeg tonite
 Snart hundrede Glas paa engang.

Jeg nu til en Skienhed mig vendte ;
 Hvor farlig en Tilsugt jeg tog !
 Vel hundrede Hierter hun tænde,
 Og ligesaa mange bedrog.
 Kun Ømhed fremlyste i Minen,
 Dog nærte hun Sviig i sin Barm ;
 Jeg græd, men jeg drukned' i Vinen
 Den skuffede Kærligheds Harm !

Forsørke Skienhed ! du ikke
 Mit Liv til en Jammerdal gør,
 Saa længe man elsker at drikke,
 Man aldrig af Kærlighed dør.
 Ei meer skal din Haardhed mig lære,
 At ønske mig ned i min Grav ,
 Og ei skal Fortvivlelse stixre
 For Tiden min Levetraad af .

D r a n k e r r o m a n c e.

Det hændte sig engang,
 At jeg var stygt i Træng
 For Penge,
 Den Slemme mig indstied,
 At ende al min Ned
 Ved mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
 Gav Pigen til et Næb
 Sex Styver.
 Kirstine hedder hun,
 Adspørger hende kun,
 Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Som nu saae,

Jeg kunde hænge paa;

Hvad seede?

Vist nok komt unverhost,

Som Tydseen siger, oft!

Tænk hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer,

Een Skat jeg endnu har

Lilbage.

Bag mit Chatol der stod

En Flaske Viin saa god,

Som een vil smage.

Jeg saae den, og jeg svoer:

Dig ingen Creditor

Skal drikke.

Alt andet smaat og stort

Kan de kun tage bort,

Min Rhinsviin ikke.

Jeg draf et Glas deraf,
 Og dette Lyft mig gav
 Til mere.

Jeg draf min Chloris Skaal,
 Og gode Venners Skaal,
 Ja endnu mere!

Jeg draf taknemmelig
 Hvers Skaal, som har hos mig
 Tilgode;
 Kort sagt, da Pigen kom
 Var Rhinstuinsflasken tom,
 Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig!
 Og ingen hænge sig,
 Jeg lover,
 Saasuart et Glas man faaer,
 Den Hængegrille gaaer
 Paa Timen over.

S a n g

af Comedien aabenbar Krig.

I eensom Lund en Nose sion
Med favre Hoved hængte.
Af Sorg henvisned' den i Løn,
Dens Suk til Venus trængte.
"Forgiæves er jeg Lundens Pryd,
"Jeg blomstrer her til Ingens Fryd;"
Saa sukked' den saa saare.

Gudinden herte huld dens Suk,
De Skønnes Tary hun kiendte,
Og strax en Hyrde ung og smuk
Hun hen til Lundens sendte.
Han Nosen saae, og brod den af,
Og henrykt tusend Kys den gav.
Da sukked' den ei mere.

Saa mange Piger end i Len
Som Nøsen daglig sukke,
Men du, o Venus! og din Søn
Nu Pret grusomt lukke.
Og er ei Elskov Skønheds Len,
Hvad gavner da, at man er sien?
O send dog hver sin Hyrde.

H y m e n s F a k k e l.

(En Romance.)

Hymens Fakkels nu omstunder
Holdes for en Gøgle-Ild,
Hvo ved den til Lykken stunder,
Siger man, gaaer altid vild.
Men naar den, som sig beklager,
Selv har valgt en blind Ledsgager,
Hvad kan Hymen vel dertil?

Plutus skal de fleste føre,
Han er blind, som hver Mand veed,
Og hvad skal nu Hymen giøre,
Naar man gaaer i slige Fied?

Stundum kan hūn blinde Stakkel
 Brænde sig paa Hymens Fakkels,
 Men han aldrig seer derved.

Amordrengen leder andre,
 Han kan gandſke riktig see ;
 Men har Løier af at vandre
 Med et vind for Pinene.
 Blindebuk han gierne leger,
 Og for disse Barnestreger
 Lide hans tilbedere.

Men han har en ældre Broder,
 Ægte, ædel Kærlighed ;
 Ham har Agtelse, hans Moder,
 Lært at gaae i Dydens Fied.
 Hver, som denne troe Veileder
 Ester Hymens Fakkel leder,
 Farer aldrig vild derved.

Saare, saare faa de ere,
Han faaer Lov at vise Bei;
Men os disses Held kan lære,
Hymens Fakkel sviger ei!
Leve, leve de, som vaudre
Troe og glade med hverandre
Hærsligheds og Lykkens Bei!

Vise i gammel Stil

ved min Ven

Pr. Nasmus Nyerups Bryllup.

Herr Nasmus han sidder saa sorrigfuld,
Ab Kyen sig hans Tanker henvende,
Did reiste den Jomfrue, Herr Nasmus var hulb,
Net aldrig forglemmer han hende.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Blidt smiler til Jordens den yndige Vaar,
Som Moder til nyfædde Spæde;
Men arme Hr. Nasmus saa sorrigfuld gaaer,
Og andser saa lidet dens Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Stolt hæved' sig Solen, og Himmeln blev rød,
 Som Pigen ved Elferens Komme,
 Herr Nasmus ei Morgenens Undighed ned,
 Ham alle dens Glæder var tomme.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og daledes Solen saa stien og saa huld,
 Som Brudgommen iser til Senge;
 End mere Herr Nasmus blev tankefuld,
 Saa dybt sig de Sukke fremtrænge.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Blomster de mylre paa Marken frem,
 De ere saa favre og spæde,
 Herr Nasmus saa tankefuld nedtræder dem,
 De giøre ham slet ingen Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Lærker de synge i Lusten klar,
 De Smaafugle quiddre paa Øviste ;
 Men forrigfuld stedse Herr Næsmus var,
 Og ingensteds Noe han sig vidste.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Saa sødelig quæder den Nattergal,
 Ham quæder den Hærlighebs Smerte ;
 Saa mangt et Euk da ad Fyen sig stial,
 At lette det ængstede Hierte.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Med hende, med hende min Glæde drog hen ;
 Hos hende min Uroe kun stilles ;
 Gud give, jeg samles med hende igien,
 Det aldrig vi meere skal stilles.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Saa lader han stande ad frugtbare Fyen;
 De Mile de blev ham saa lange;
 Thi foer end en Elster asted som et Lyn,
 For ham det dog seent monne gange.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og da han nu stued' sin Elste igien,
 Og nød hendes kærlige Glæde,
 Hans brændende Urøe saa snarlig svandt hen,
 Hans Smerte omvendtes til Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Nu hører han Lærkens den lislige Sang,
 De Smaafugles Qvidden med Glæde,
 Dog bliver hans Barm ham saa sær og saa trang,
 Seer han dem at samle til Neede.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Ham heele Naturen er ny, og er sien,
 Thi alting er Fryd for den Glade,
 Hans Jomfrue ham vidste hans varmeste Ven,
 Hun vil ham ret aldrig forlade.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og takket vtre den Jomfrue saa god,
 De syenſe Jomfruers Smykke,
 Som raadede hannem hans Angest Bod,
 Og seddes Herr Nasmus til Lykke.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

R o m a n c e

ved en Vens Bryllup.

Der var en Skif i Samnien,
Hvoraf du vel har hørt at sige,
Til Løn for Landets unge Mænd,
Som holdt sig tappert i dets Krigs;
Hvo der sig viiste kæf og brav,
Fik den til Kone, han holdt af.

Der var en Feil ved denne Skif,
Og den var, tykkes mig, ei lille,
Den, han begjærte, Helten sic,
Man spurgde ei, om Pigen vilde;
Ehi hendte det sig tit og let,
At hun just ei var glad ved det.

Teg hines Skif langt bedre leed,
 Som ei en Piges Haand begærte;
 Før de ved Mod og Kærlighed,
 Først havde vundet hendes Hjerte;
 Men nu er Verden meer poleert,
 Og sandt at sige, lidt forfeert.

Nu kisbes Konerne for Guld,
 Nu tender Plutus Hymens Fakkel;
 Naar een faaer den, der er ham huld,
 Da er det ret, som et Mirakel;
 Med ham enhver sig glæde maae,
 Som Donna har, har havt, kan faae.

See dine Brødres Fryd, o Ven!
 Og den dit ømme Venstab Isenne!
 Som hine fordums Niddersmænd
 Ved Troefasthed du vandt din Skionne!
 Lev, elskte Ven! saa lykkelig,
 Som alle, alle ønske dig!

R o m a n c e

funget af Cherubin i Figaros Gistermaal.

Klare Kilde! elſte Lund!
 Eder, eder elſker hun;
 Her den Skønnes Billed' voer,
 Eder jeg min Sorg betroer.
 Her jeg ſukked' tit i Løn,
 Naar hun vandred' her faa ſkøn.
 Eder, eder jeg tilſtaær:
 Hun var den, jeg ſukked' for.

Nys hun sad ved Kildens Bred,
 Dronningen for Kiærlighed,
 Zephyr vifted' Blomster ned,
 At bekrandſe hende med.
 O hvor hun var huld og smuk,
 O hvor ſteeg da mangt et Guf!

O enhver, enhver tilstaaer,
Hun er den, han søker for.

Naar det lyse Dje tit
Hoiler ømt og huldt paa mit;
Naar hun smiler blid til mig,
Vil mit hjerter robe sig;
Men hvis hun min Elfov seer,
Smiler hun ei til mig meer;
Nei, jeg ingek Tid tilstaaer,
Hun er den, jeg søker for.

Haables al min Elfov er,
O ! men daglig jeg dig seer.
Lit jeg henrykt nyde vil
Dine Blik og dine Smil,
Oste synke hen i Lyst
Ved din sede Tryllersst.
Aldrig, aldrig jeg tilstaaer,
Du er den, jeg søker for.

L a l a g e s F l u g t.

(Ester Kleist)

Hun borte er ! forgives er min Klage !
Af ! al min Fryd med hende flygtet er ;
Hun borte er , og kommer ei tilbage !
Mig fængsler Skæbnen her.

Af havde jeg , o Zephyr ! dine Vinger !
Bestandig jeg omvæved' Lalage !
Du mig maaskee fra hende Helsen bringer ,
Du hende saae maaskee !

O siig , hvad Bæk den Skønnes Billed smykker ,
Paa hvilken Eng omvæve hendes Fied ,
Hvad stille Lund hun med sin Sang henrykker ,
Og vier ind derved ?

Snar er din Fart! du haster ester hende,
 Sølvklare Væk! vor Sorg til hende føer!
 Siig Lalage, Alt længes efter hende!
 Siig, hendes Hyrde dør!

Eet Smil, eet Blik, eengang min Haand hun trykke!
 Et Kys, kun eet, som de, hun før mig gav;
 Da har Amynt smagt Jordens bedste Lykke,
 Og smiler mod sin Grav.

Før Skovene udgjød Amynt sin Klage;
 Der sukked' han hver Dag for Lalage,
 I Hyrdens Sorg de syntes Deel at tage,
 Og sukked' Lalage!

R o m a n c e.

(Efter Gøthe.)

En Natfiol saa ydmyg stod
 Ukiendt ved andre Blomsters Fod,
 Og man den agted ikke!
 En ung Hyrdinde kom derhid,
 Med flygtigt Fied, af Sind saa blid,
 Derhid,
 Ud Engen hid og sang.

Violen sikked': Var jeg kun
 Saa smuk, kun halv saa smuk, som hun!
 O kun saa smuk, som Rosen!
 Til hun mig havde plukt, og kyft,
 Og ladt mig visne paa sit Bryst,
 Af kun
 En lidens, lidens Stund.

Men af! Hyrdinden kom derhen,
 Og saae den ei, og traadde den,
 Den Arme! under Fodder!
 Den segned', døde, glædde sig;
 Froe dører jeg, thi jeg dører ved dig;
 Ved dig
 Og for din Gud jeg dører.

V i s e.

De Stierner, de tindre paa Himmelens Blaae,
 Dem stuer den Vandrer saa gierne,
 Men aldrig saasnart monne Solen opgaae,
 Strax flygter, og blegner hver Stierne.

De Blomster de bramme saa favre i Vaar,
 Dem stuer min Laura med Gammel;
 Men hvis paa en Rosenkop Die hun fager,
 Hun glemmer de andre tilsammen.

Skønt quiddre i Skoven de Sangfugle smaae;
 Saa lislig det tykkes at være;
 Men aldrig saasnart mon en Nattergal slæe
 Før hine man agter ei mere

De Piger, de brøsse i huld Majestæt,
 Saa mangen for dem monne sukke ;
 Men hvo fun et Glimt af min Laura har seet,
 Ti meere han finder dem smukke.

Saa mangen en Herre heibaaren og riig
 Sig Lykkens Genbaarne mon tykke ;
 O Laura ! o dersom du elskede mig,
 Jeg skækked' saa lidet hans Lykke.

A f f e e d s f a n g
til Pyramus.

O Ven! du venter mig forgives,
At see dig var mit sidste Haab;
At see dig, før jeg fra dig reves;
Af! Himlen hører ei vort Raab.

For dig din Elstes Taare flyder,
Af din sig blander ei med den;
En grusom Hindring mig forbyder,
Skøndt ham saa nær, at see min Ven.

Dog Elstovs Stemme Vei skal finde
Til dig, trods alle Hindringer;
Hør sidste Gang din Elsterinde,
Hør sidste Gang, du er mig kær.

Lev vel! Lev vel! jeg skal bortgræde
 Øvalfulde Dage langt fra dig;
 Af undtes mig endda den Glæde,
 At du, min Ven! blev lykkelig.

B u g g e v i s e.

(Efter Verquin.)

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skæbne under mig!
 Sov bedste Dreng! hold op at græde!
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Da mig din falske Fader lærté,
 At kiende Kierlighed og sig,
 Hvo kunde nægte ham sit Hierté,
 Han dig i Ufyld syntes liig!
 Jeg troede ham, af mig til Smerte!
 Han har forglemmt sin Son og mig.

Sov bedste Dreng, du sidste Glæde,
 Min vrede Skæbne under mig!
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

O ! kan han ei sin Flugt fortryde !

Og komme fordums Fryd ihu !

Saa fier han var mig, før han flyede,

Af ! lige fier han er mig nu !

Og Falske ! du din Ged kan bryde ?

Gorlade mig ! det kunde du ?

Sov bedste Dreng ! du sidste Glæde ,

Min vrede Skæbne under mig !

Sov bedste Dreng ! lad af at græde ,

Bedrøv mig ikke med dit Skrig .

De Træk , det Øie har min Mage ,

Geg seer hans Billede i dig !

Du skal , som han , engang behage ,

Men bliv ham ei i Falskhed liig !

See mig henjamre mine Dage ,

Bliv troe mod den , der elster dig .

Sov bedste Dreng ! du sidste Glæde ,

Min vrede Skæbne under mig ;

Sov bedste Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Du fatter ei, hvorfor jeg græder,
Det blive evig skælt for dig!
Anklage den, som man tilbeder
Hvad Marter er vel denne liig?
O jeg har dyrt betalt de Glæder,
Af som saa knapt tildeeltes mig.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
Min vrede Skæbne under mig;
Sov bedste Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Her skal i denne trange Hytte
Vort Liv i Kummer svinde hen!
Bliv du min sovage Eldes Stytte,
Jeg er din spæde Barndoms Ven!
Vor Skæbne os maae sammenknytte,
O lad os samlet bære den.

H v i d t f e l d t s W i s s.

Vort Fødeland var altid rigt
Paa rasse Orlogshelte,
Der elste Tapperhed, som Pligt,
Og skialv ei, hvor det giældte,
Saa var vor Guel og Adeler,
Og saa var han, vi synge her!
Vort Fødeland var altid rigt
Paa rasse Orlogshelte.

Herr Hvidtfeldt var den Herres Navn,
Vi synge her til Ære;
Og evig, evig dette Navn
I helligt Minde være!

Han døde for sit Fædeland,
 Og glad og villig døde han!
 Vort Fædeland var stedse rigt
 Paa rasse Orlogshelte.

Saa haard en Kamp der monne staae,
 De Fiender var saa mange;
 Men næst til dem Herr Hvidtsfeldt laae,
 Den Helt var aldrig bange!
 I heele Floden ingen slog
 Som Hvidtsfeldt med sit Dannebrog,
 Skoendt Dannemarke var stedse rigt
 Paa rasse Orlogshelte.

Men som vor Hvidtsfeldt mandigst slog,
 Og Lag paa Lag udsendtes,
 Hans gode Skib, hans Dannebrog,
 Af egen Ild antændtes.
 Kap Anker, Hvidtsfeldt, flye til Land!
 Med Flugt du Livet frelse kan.

Men Dannemark var altid rigt
Paa rasse Orlogshelte.

Nei! var hans Svar: flye vi derhen,
Staaer Danmarks Flaade Fare,
Og skulde Danke vore den
For egne Liv at spare?
Dee skal vi, men vi haunes maae;
Til sidste Aandedrag vi slae.
Vort Fædeland var altid rigt
Paa rasse Orlogshelte.

Til sidste Aandedrag vi slae:
Hans Gremind kæk gientoge;
De Ild og Død rundt om sig saae,
Men usorsagt de sloge;
Til Ilden ind i Kruddet brød,
Og alle dede Heltedød.
Vort Fædeland var altid rigt
Paa rasse Orlogshelte.

Og aldrig uddører Hvidtsfeldts Noes,
Hans kæmpe Søemande Minde !
O maatte de i hver af os
En værdig Landsmand finde !
Naar Fædrelandet falder os,
Som de, hver byde Døden Trods !
Vær Fødeland, vær altid rigt
Paa række Ørlogshelte.

Fredrikshalds Minde.

Kong Carl laa med en mægtig Hær
Før Fredrikssteen;
Men tappe Fredrikshald ham er
Eil megen Meen.

Hver Borgers lagde Verktøi hen,
Og greb til Sværd,
Og sialle Peder Colbiørnsen
I Spidsen er.

Saa stridte de Nordmænd for Norge.

Thi vendte Carl sin Magt saa gram
Mod Fredrikshald;
De Borgere da mødte ham
I ringe Dal,

Men disse slog som norske Mænd

For elste Land,

Og det var Peder Colbjørnsen,

Der førte dem.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

De Nordmænd hugge tunge Hug

Blandt Fienderne,

Og Svensken sank som moden Rug

For Høstkarls Lee;

Men sterkest Høstkarl trættes dog,

Saa git det her;

Saa mange end de Norske slog,

Der alt kom fleer.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

Chi flyede de for Overmagt,

Som Nordmænd flye,

De drog kun bort, for u forsagt

At slae paa ny.

Kong Carl nu over sines liig

Sig baned Bet,

Og Byens herre troede sig,

Men var det ei.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

Hans Folk fandt Død i hver en Braae,

Hvor de drog frem,

Thi allevegne Nordmænd laae,

Og helste dem.

Da sendte Carl saa lidet froe

Lil Fredrikssteen,

Og bad, han jorde maae i Noe

De Slagnes Been.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

Men ikke Nordmand ingen lid

At spilde har,

Selvinden er han kommen hid,

Fis Carl til Svar.

Nu made vi see, at vi igien

Ham ud kan faae !

Og det var Peder Colbiørnsen

Der svarte faa.

De Nordmænd de stride for Norge.

At sætte egen Bye i Brand

De ile hen ;

Og den, der først sit Huus stak an,

Var Colbiørnsen !

At slukke Ilden Tienderne

Vil stimle hen ,

Men Kugler føg saa tykt som Sne

Fra Hæstningen.

De Nordmænd de stride for Norge.

Høit blusseed' da mod Skyerne

Den Lue rad,

Saa svenske Kongen ret kan see

Hans Heltes Død.

Da sanded' han Herr Peders Ord,
 Hans Folk vil hiem;
 Men Helten Steen stod uden for,
 Og modtog dem.
 De Nordmænd de strede for Norge.

Og herlig blusseed' Fredrikshald
 Blandt Liig og Blod;
 Oplyste stolt de Svenskes Fald
 Og sines Mod.
 Og aldrig brændte nogen Barn
 Saa sien, som den!
 Og aldrig uddøe skal dit Barn,
 O Colbjørnsen!
 Saa strede de Nordmænd for Norge.

E f t e r
M i l l e r.

Den hele Landbye samler sig;
Saa glade alle ere!
Hver leør og danser, af fun mig,
Mig glæder intet mere.

Forbi for mig er Dands og Leeg,
Al Glædstab jeg forsager;
Og Spil og Latter hader jeg,
Og heller eensom flager.

Thi jeg min Hanne mistet har;
Jeg glemmer aldrig hende;
Jeg veed for vel, hvor riig jeg var,
Den Tid jeg havde hende.

Hvad hun var from, og bliid, og huld!

Og hvad det var et herte!

Saa reent og stient som luttret Guld,

Saa smit ved andres Smerte!

Og Dine havde hun saa blaa,

Saa smukke, og saa gode;

Enhver i dem saa klarlig saae,

Hvad der i Hiertet boede.

Paa Timen slog jeg mine ned,

Naar hendes paa dem hvilte,

Og blev saa underlig derved,

Naar Hanne til mig smilte.

Hvor vi var glade begge to

Til sidste Maidags Gilde!

Vi danede, spøgte, sang, og loe,

Og glemte, det var silde.

Saa sprang hun op, og bad god Mat,
 Og saae paa mig, og smilte,
 Fik dette Baand omkring min Hat,
 Og stielte bort fra mig iilte.

Men snart jeg hented' hende ind,
 Og kyssede den Hulde ;
 Saa lidet randt mig da i Sind,
 Saasnart vi skilles fulde.

Farvel mit kære grønne Baand,
 Jeg dig ei meer skal bære !
 Men jeg dig sik af Hannes Haand,
 Du hende hellig være !

En Krands jeg paa vor Kirkevæg
 Har hængt til Hannes Minde ;
 Ved Søgekrandsens Side jeg
 Min Hannes Baand vil binde.

Og sidde lige over for,
Og see paa dem, og græde,
Og tænke paa min Hannemoer,
Og paa min tabte Glæde.

Vor Kirkegaard fra den Dag af
Jeg har til Livsted kaaret,
Og sat et Kors paa Hannes Grav,
Hvorpaa jeg Vers har staaret.

Naar Jorden bliver mig for trang,
Og ingen Graad vil rinde,
Jeg stæler mig saa mangen Gang
Til dette Sørgeminde.

Der finder jeg min Graad igien,
Kun der jeg finder Lindring;
O daglig vil jeg gaae derhen,
Min Hanne til Erindring.

Til Gud engang forbarmer sig,
Og mine Gufke hører,
Og bort fra denne Verden mig
Hen til min Hanne fører.

Den

arme Sannes Drøm.

(Efter Bürger)

Nys drømte jeg ved Midnatsstund,
At jeg min Falske saae,
Knap troer jeg, at jeg drømte fun,
Saa klarlig jeg ham saae.

Min Fæstensring han tog af Haand,
Og sønderknuste den,
Og for min King et Perlebaand
Til mig han fasted' hen.

Da gik jeg i min Urtegaard,
 Saa sorgfuld og beklemt,
 Der i mit Beed en Myrthe staer,
 Til Brudekrands bestemt.

Mit Perlebaand nu sandergik,
 Og af faldt Perlerne;
 Og i det samme Dieblif
 Var ikke een at see.

End søgte jeg saa øengstelig,
 Og græd saa tungt derved,
 Af da forvandler Myrthen sig
 Til Buxhom i mit Beed.

Og Ord for Ord det opfyldt er,
 Hvad Drømmen spaaede mig;
 Jeg trænger ei til Spaamand meer,
 Alt har forklaret sig.

Min Ring er knust, mit Hjerte med,
 Og Perler har jeg grædt;
 Mig Burbom groer i Myrthens Sted,
 Min Død bebuder det.

Brist Hjerte! Ringen er i tu,
 Den Sorg for Fryd dig gav.
 I Myrthens Sted groer Burbom nu,
 Den pryde skal min Grav.

Den

Dødes Tjenkømst.

(Ester en gammel Kiæmpevisse.)

Den fromme Frue Signe paa Sotteseng laae,
 Herr Esbern han sørged for hende saa saare;
 ”Vær trøstig, hun bød ham, og græd ikke saa,
 Mig martre langt meer end min Død dine Taare.
 Gid snart i en lykkelig Vennevivs Favn
 Du glemme din Sorg, og forvinde mit Savn.”

”Nei! Signelild! dersom jeg frænker vort Baand,
 Den Evige mig i min Dødsstund forglemme!”
 Hun tyssede paa ham med visnende Haand,
 Og afbrød ham kærlig med døende Stemme:
 ”O gierne min Ven! maae du frænke det saa,
 Naar hun har dig kær, og vil elſe de Smæge.”

Hem grædende Dettre omgav hendes Seng,
 Tung faldt deres Taare paa moderligt Hierte,
 Dog sorged' hun meest for sin eenbaarne Son,
 Der end var for spæd til saa grusom en Smerte.
 Da han sine Gødkende grædende seer,
 Omst fixler han for dem, da græd de end meer.

Frue Signelild døde, blev jordet, og glemt,
 Herr Esbern nu ægtede Guldborg den rige;
 Berømt for sin Ekiøhed, og Snilde, og Skiemt,
 I Dands og i Harpeleeg fandt hun ei Lige;
 Thi svæved' hun stedse i Gammnen og Suus,
 Og agted' saa lidet paa Born, og paa Huus.

De hunde de tude om Midkenat,
 De Vorlys de brænde i svovelblaae Lue;
 Det tuder igien, og de udslukkes bradt,
 Herr Esbern og Guldborg begynde at grue;
 Ved tredie Glam flyve Dørrene op!
 Det suser som Vinden i Egerernes Top.

Paa Stegersets Ildsted Elinalild sad,
 Og havde paa Skolet sin grædende Broder;
 Hun dæggede for ham, og rysted', og bad,
 Og ønskte sig tit hos sin hvilende Moder;
 Med eet hun forføreret i Maanesten saae,
 En liigklædet Skikkelse for dem at staae.

"Elina! min Datter! hvil sidder du her?
 Hvordan staer det til med Smaasøende dine?"
 "O! kald mig ei Datter! af hvo du end er,
 Da lad mig med Fred!" svarte øengstlig Eline:
 "Som Eblet min Moder var hvid, og var rosé,
 Men du er jo gusten og bleeg som en Død."

I Graven der blegner den rødeste Kind,
 I Graven jeg boer, og fra Graven jeg kommer;
 Jeg hørte din Sorg i mit Hvilested ind,
 Da rørte min Klage den evige Dommer;
 Jeg reiste de modige Lemmer med Hast,
 Og Murene revned', og Marmoret brast.

Glad gienkiendte Drengen nu Moderens Næst,
 Og strakte mod hende de indsvundne Arme;
 "Af! sukkede Signelild: tomt er mit Bryst!
 Min Arm uden Styrke, min Favn uden Varme.
 Elina! han kiender sin Moder endnu;
 Min næreste Datter! hvil dyæler da du?"

"O Moder! fra Graven du kom til os Smaa!
 O tag os nu med dig! vi lide saa ilde;
 Vi fryse, og sulte, og ligge paa Straae,
 De Terner her raade med os, som de vilde.
 O see til din Dreng, hvor forkommen han er!
 Thi satt' jeg mig med ham paa Ildstedet her."

Omst favnede Signe sin Datter og Dreng,
 Det var dem som Pust af Sydvest vindens Aande;
 Saal stæddes hun vred for sin Egtemandss Seng:
 "O! Esben og Guldborg! seer Bernenes Vaande,
 Den kaldte mig op af mit fredsomme Hjem;
 O Guldborg! hvor tager du være paa dem!"

"Jeg efterlod eder de Bolstre saa blaa;
 Dem monne de Tærner bortrane og slide,
 De Ædlinge fryse, og ligge paa Straae,
 Et haver jeg fød dem til saadan en Dvide.
 O havde du baaret, og fød dem, som jeg,
 Du glemte dem ikke for Tant og for Leeg!"

Nu galede Hanen, og Signelild svandt,
 Som Morgenens Taage for Solen henvinder;
 Frue Guldborgs de brændende Taare nedrandt
 Paa Esberns af Nuelse blussende Kinder.
 I Skoldungens Land var fra selvsamme Stund
 Et ædlere Hustrue og Moder end hun.

R l a g e.

Himmel! mine Klager bede
Ikke om mig nægtet Held;
Glem kun hine Glimt af Glæde,
At! som martre meer min Siel.

Jeg det veed, med hine Dage
Al min Fryd er flygtet hen;
Jeg den ærke ei tilbage,
Und mig kun at glemme den.

Mariehøien.

O du, der Livets bedste Lyst,
Dets Himmel, fandt ved din Udkaarnes Herte,
Din egen Lykke hærde ei dit Bryst
Mod haables Elskovs Nød, Ulykkeliges Smerte!
O skænk Marie, skænk Georg en Taare;
Og aldrig Elskovs Sorg dit omme herte saare!

I tætte Skov bag Hillerød
To skjonne skyggefulde Heie stige;
Naturen Elskov her et Friested bød,
En Elser mødtes her hver Aften med sin Pige;
Her glemte de blandt skyldfrie Elskovs Glæder,
Hvad Raar dem Klærkers Lov, og Frænders Had
bereder.

Den hellige, hvis Navn hun bar,
Hun lignede i Unde og i Dyder;
I Dyd og Skjænhed hende vart han var,
Men grusomt Klærkebud det omme Baand forbryder;

Hans Ordens Lov ham Elfov bed forsage,
Den Jordom er ei meer — O! vi har nok tilbage.

Naturens Rest tit sagde dem,
At Pavens Bud ei Herrens kunde være;
Dem kicke Luther nu til Trest stod frem;
Hvor froe de hørte om hans Levnet og hans Lære!
I Haabet alt de bedre Tider smage;
O! hvad er riigt paa Haab, som Elkovs første Dage?

Hun stial sig ud, naar Soel gif ned,
Paa yndte Høi med elste Ven at mødes,
Hvor skyldfrie glad hver Aften der hengleed!
Der lange tunge Dag belønnes og forsødes.
O Held, Held den! der langt fra Stæders Brimmel,
Fandt i en Ør, som de, ved elset Bryst sin Himmel!

Paa eengang kom de stedse dīd,
Hver bange var at komme der for silde;
Med karrig Haand udmaales Glædens Tiid,
Vee den, som nænde kan eet Blund deraf at spilde.
Ved ingen, ingen Anger, ingen Klage,
Det spildte Pieblit du falde kan tilbage.

En Aften kom Ge^m derhid,
Og savned' første Gang sin Elserinde;

Han saae mod Hissersød, saae híd, og did;
 Forgiveves! ingensteds Marie var at finde;
 Med bange Øest han hendes Navn udstæder,
 Men ham fra Skoven sun en sagte Gienlyd meder.

Hvor skialv Maries summe Ven!
 Og med hvert Dieblik hans Rædsler stige;
 Den Armes Angest flettes sun af den,
 Der prøved' selv den Qual at tængtes for sin Pige;
 En Stemme pludselig og blidt den ender;
 Dint falder den: Georg! Maries Øest han fiender.

"See," sagde hun, og rakte ham
 En Blomsterkost, "jeg disse til dig sogte,
 Da jeg din trygge ræsc Gang fornam;
 Den Stolte, tænkte jeg: han lære maae at frygte!
 Men er du vred, og feilede din Pige,
 Her er hun i dit Favn, du hendes Dom afflge."

"Naar saae jeg sidst min Brud saa glad?"
 Udbred han, som de Heiens Top betræde;
 "Gud! raabte hun, "mon vi skal skilles ad!
 O Smerte, Smerte spaær den overvættet Glæde,
 Omkring mit Hierte kryber Dødens Kulde,
 Om det var Spaadom, Ven! al! om vi skilles fulde."

"Det skal I!" tordnede en Nøst;
 Af Skræl betagen hun den neppe kiender;
 Med Gysen foer hun op fra Munkens Bryst,
 Og saae den nærmeste blandt sine Frænder.
 Dit Frænder troe, Naturen dem har givet
 Den Ret, ved Grumhed at forgifte Frænder Livet.

"Saa var dog ei min Møie spildt!
 Den Grusomme med piinlig Spot vedbliver:
 Snart omme Par! snart skal du vorde skilt,
 Et Dieblik endnu jeg naadig eder giver.
 Hjæl din Prior, og hendes Frænder vante;
 Hos ei undgaae skal; jeg iles dem at hente."

Han gaaer; lynslagne staer de der,
 Tilsidst de synke i hinandens Arme;
 O! sukker hun: "den sidste Gang det er!
 Det sidste Favnetag! O! Himlen sig forbarme!
 Ne! var og dette Aandedrag det sidste!
 Ne! maatte i dit Favn din Piges Hjerte breste."

O! raaber han: "o hvis du vil!"
 Alt blinker Morderstalet i hans Hænder.
 Forstaer jeg dig? o min Georg, stod til;
 O snart! at frelse os fra mine grumme Frænder,
 Lad dem os ikke fra hinanden rive!
 Din leved' jeg, og din skal jeg i Døden blive!"

Selv styrer hun det grumme Sted,
 Og døende i Munkens Arme falder,
 Som Blomstret segner, er den Huldes Død,
 Med svage brudte Øjet hun sin Georg end falder;
 "Georg, Georg! snart efter mig du ile!
 Af hisset, hisset skal os ingen meere stille."

End eengang stammer hun hans Navn,
 Og paa Georg det brustne Øie hænger.
 Han maaltes holder hende i sin Gavn,
 Fortvivelse, og Nag, og Harm ham giennemtrænger,
 "Du kaldte mig! — du ædle, fromme, blide!
 Jeg kommer! men ei tør jeg hvile ved din Side."

End kysser han det kære Liig,
 Og væbnet hen paa Naboehsien haster;
 Det heele Frændetog nu nærmer sig,
 Fortvivlet han paa dem det vilde Øie faste.
 "Tilbage! tordner han: tilbage grumme!
 Mariæ Blod og mit paa eders Hoved komme!"

Nu min Marie! nu til dig!
 Han raahte, støgte til, og sank, og døde,
 Med Gysen man til begge skynder sig;
 Da aabnes begges Saar paa ny, og voldsomt blede;
 Man gruende paa Stedet dem begraver,
 Og troer at sone Gud, og dem med Sælegaver.

En fælsum Gangsti endnu er
Om Graven, under hvilken hun er jordet,
Beg Midnatstund Georg skal vandre der,
Saaledes gaaer endnu i heele Egnen Ordet;
Med veefuldt Sind og taarevædret Pie
End ømme Elstende besøge disse Høie.

S n d h o l d.

1. Da du fremsteeg	Side 3	4. O Norges Skjøtsaand .	12
u. t.		u. t.	
Mel. For Norge Kiæmpers	Mel.	Vær du vort Selskabs	
Fædeland.		Skjøtsgudinde.	
2. Held Fyrsten, som er Lysets	5. Vore elste Østre . .	15	
Ven	6	Cl. S. m. F.	
u. t.		Mel. Navnlos Salighed.	
Egen Melodie.		6. Stille Beemods sode Daarer	
3. Barndoms Lyk	9	rinde	18
u. t.		D. N. G. m. F.	
Mel. At vi ere Børn sammen.	Egen Melodie.		

M i n. betyder Minerva.

D. N. G. Odense Nytaarsgave.

N. f. D. Nytaarsgave for Damer.

Cl. S. Clubsangene.

P. S. de hos Schulz udkomne Poesiesamlinger.

D. T. Danstte Tilstuer.

m. B. muntre Bibliothek.

Sch. S. Schulzes fordanskede Sange.

u. t. hvad ikke tilforn er offentlig trykt.

m. F. med Forandring.

v m a r b. hvad aldeles er omarbeidet.

7. Og er vor Jord end fuld 21 Brodre! I som Viisdom si
 u. t. u. t.
 Mel. Du Plej af Jord. Mel. Navnlos Salighed.
 8. Hver, som hylder munstre 24 19. En Skaal for hver 54
 D. T. m. F. El. S. m. F.
 Mel. Gylde hver sit Glas. Mel. Skaal for den Moe med.
 9. Brodre! hvorfor finde 27 20. Tung er Veien giennem 56
 Sch. Sange. Egen Mel. u. t.
 Mel. Det første Glas, som Mel. Navnlos Salighed.
 10. Jorgiæres Glædessange 30 21. I elste Brodres Krebs 59
 u. t. P. S. m. F. Egen Mel.
 Mel. Det første Glas, som
 11. Frihedts, Venstabs, Glas
dens Sæde 33 22. O hvor lykkelig er den 61
 u. t. Sch. S. m. F. Egen Mel.
 Mel. Navnlos Salighed.
 12. Bedste mellem alle Fædre 35 23. Der er paa Jordens 64
 Iris. Samme Melodie. D. T. m. F.
 Mel. Nu bort med alskens.
 13. O Falage! hvo danned dig 37 24. Lad os drikke 67
 Sch. S. Egen Mel. El. S. Egen Mel.
 14. Gaa iler du bort 40 25. Man trættes nu saameget 69
 u. t. u. t.
 Mel. Nys syldte sion Sirens.
 15. Knæle, hvo lyster 42 26. Der var engang en 71
 u. t. El. S. m. F.
 Mel. Staberens stued' Bekjendt Mel.
 16. Min Sang, min Lina 44 27. Bort I Frihedts Prædikanter 73
 D. N. G. D. T. m. F.
 Egen Mel. Mel. Eier jeg en lumpen Daler.
 17. Den første Sang 48 28. Kom, Brodre! lad os 75
 Sch. S. m. F. Sch. S. m. F.
 Egen Mel. Egen Mel.

29. De Mennesker vide saalidt 78
 Cl. S. m. F. Bek. Mel.
 30. For Studigaardens . . 80
 u. t.
 Mel. Nu bort med alstens.
 31. Der var en Lov . . 82
 Cl. S. m. F.
 32. Eskal den hedde viis . . 84
 Cl. S. m. F. Egen Mel.
 33. De Dage bortile . . 86
 u. t.
 Mel. Det skummende Baer.
 34. Vinen er i Fryd . . 88
 Minerva.
 Mel. Os den vise Syraf.
 35. Lad milsnyge Daarer . . 90
 Cl. S. m. F. Bek. Mel.
 36. Livet man med Grund 92
 D. L. m. F.
 Mel. Lad din Ungdoms mun-
 tre Dage.
 37. Bredre hører Stormen 95
 Sch. S. m. F. Egen Mel.
 38. Nu bort med alstens . . 98
 Cl. S. m. F. Bek. Mel.
 39. Verden er, som man den 101
 D. L. m. F.
 Mel. Os den vise Syraf.
 40. Al Verden til Feide . . 103
 Cl. S. m. F. Bek. Mel.
41. Vor Frue og St. Hans 105
 Muntre Bibl. omarb.
 Mel. Hvor herlig, herlig gi-
 det til.
 42. Uting paa Jorden , 108
 D. L. m. F. Bek. Mel.
 43. I Ungdoms Baar . . 111
 u. t.
 Mel. Til dette Land.
 44. Hvis jeg var riig . . 113
 Cl. S. m. F. Bek. Mel.
 45. Paa Frihed hores alle 116
 Cl. S. m. F.
 Mel. Det første Glas, som.
 46. Vi April bestandig rende 119
 D. L. omarb.
 Mel. Os den vise Syraf.
 47. De gode Gamle sang 122
 Cl. S. m. F.
 Mel. Kong Christian stod.
 48. At vi ere Born tilsam. 125
 Cl. S. Bek. Mel.
 49. Naar hele sit Levnet 128
 u. t.
 Mel. Det skummende Baer.
 50. Serge, hvo sarge vil 130
 Morg. Post. Bek. Mel.
 51. At intet er saa sundt 132
 D. L. m. F. Egen Mel.

52. Lad andre raabe . . 134 63. De Stierner, de tindre 165
Morg. Post. m. f. N. f. D. m. f.
Mel. At Glyngler haves.
53. Unkværdige Bog . . 137 64. O Ven! du veuter . . 167
u. t. Conservés dans votre ame
af Gluks Iphig.
54. Mit Levnet bestandig . 141 65. Sov bedste Dreng . 169
D. L. m. f. Egen Mel. S. S. D. N. G. m. f. Egen Mel.
55. Det hændte sig engang 144 66. Vort Fødeland var . 172
El. S. m. f. Egen Mel. El. S. m. f. Bel. Mel.
56. Jeensom Lund en Nose 147 67. Kong Carl laae med . 176
Sch. S. m. f. Egen Mel. Min. m. f.
57. Hymens Fakkel . . 149 68. Den hele Landsbye . 181
u. t. P. S. m. f. Egen Mel.
- Mel. At vi ere Born.
58. Hr. Rasmus han sidder 152 69. Nyd drømte jeg . . 186
P. S. m. f. Sch. S. m. f. Egen Mel.
59. Der var en Skif ; 157 70. Den fromme Frue . 189
D. N. G. m. f. Egen Mel. Min. m. f.
60. Klare Kilde! elskeskund 159 71. Himmel! mine Klager 194
Sch. S. m. f. Egen Mel. Mel. Hr. Torvald, Frue Signe
61. Hun borte er . . . 161 72. Marieloen . . . 195
D. N. G. m. f. Egen Mel. Min. m. f.
- D. N. G. m. f. Egen Mel.

Poetiske Forsøg.

Af

R. L. R a h b e t,

Professor.

An den D e e l.

K i s b e n h a v n , 1 8 0 2 .

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schulz,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Samlede Digte.

Af

R. L. R a h b e k,

Professor.

K i s b e n h a v n , 1 8 0 2 .

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schulz.
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Eleonore Ulfeldts

og

Landsbyekirkegaardens

ædle Sanger

min sande Ven

C. A. Lund

helliget.

Med Venneherte du, min Ungdoms Ven!

Af Vennehaand den ringe Skænk modtage!

Kan den end ikke attist Smag behage,

Bil Vennesind dog ei forsyde den.

• 2013.11.25.0015

18

broadly spreading down

white hair

red head and

6 11 2 12 2

angled

1802-1803. May 25. 1803
Trotter's Lark seen at Franklin, N.H.
about 10 miles up the N.H. river
and about 10 miles from the sea.

F o r e i n d r i n g .

Meget længe har jeg staet i Veraad med mig selv, inden jeg bestemte mig til at udgive nærværende Samling. Ikke blot var den Modtagelse, dens ældre Broder, de i Aaret 1794 udkomne poetiske Forsøg første Deel, medte, ikke meget fristende, hvortil maaſee i den daværende politiske Periode baade indvortes og udvortes Omstændigheder ikke lidet bidroge; men og blev Aaret derpaa ved Københavns ulykkelige Ildebrand den største Deel af det tilbageblevne Oplag lagt i Aske; saa at et saare ubetydeligt Antal Exemplarer ere komne ud i blant Publicum. Ikke desmindre synes Eierne af første Deel, at have et grundet Krav paa, at den lovede Fortsættelse ikke skulde udeblive; men paa den anden Side lod sig ikke for disse allene noget Oplag giøre; endelig saldt jeg da paa den Udvei at be-

stemme Samlingen tvende Titler, saa at den for dem, der eiede første Deel, blev en Fortsættelse, for andre Købere derimod et selvstændigt Værk; at imidlertid min Ven Forlæggeren, hvis et nogenlunde antageligt Aantal af de nye Købere skulle yltre Lyst tillige at faae det første Bind, ikke vilde være uvillig til at opträgge det paa ny, behøver jeg neppe at tilføje.

Var jeg saa ubestemt, inden jeg funde beslutte mig til at udgive denne Samling, vil man lettelig kunne troe, at det ikke har været mig mindre vanskeligt, at afgjøre Valget af de Stykker, jeg vilde give Sted deri. Ikke altid er det sikkert at troz sin egen Følelse, der saa ofte ved Stykker af denne Natur lader sig bestikke ved noget gandstæ andet, end deres poetiske Værdie; ligesaalidet tor man i denne Henseelse tage den større eller mindre Overbærelse, hvormed de i deres Nyhed ere blevne optagne af Publicum, til Rettens vor, da, ikke at tale om, at Smagen ikke siølden forandres,

stundum forsiines, stundum vel ogsaa forvantes,
Digte, som udgives samlede af den modnede Mand,
betragtes som oftest med ganse andre Dine, end de
enkelte Stykker, der nu og da undslippe Undlingen;
midlertid har jeg efter bedste Evne stræbt at ud-
vælge det, jeg ansaae for det mindst usfuldkomne
af, hvad Digte jeg paa min mere end tyveaarige
bane har bragt for Lyset; ligesom jeg og smiggner
mig, at man vil finde, at jeg, ved de tilforn be-
kendte Stykker i det mindste har stræbt, at
lade dem her komme frem i en mindre usuldkom-
men Gestalt. Til Undskyldning for, at en saa be-
tydlig Deel af de her meddeelte Digte have væ-
ret trykte tilforn, vil det, haaber jeg, tiene, deels
at de, som sagt, ere — ikke sielden meget — for-
andrede, deels at den største Deel deraf findes i
vore ældre periodiske Skrifter, der ere nuomstun-
der i saare faas Hænder og Minbe.

Den Modtagelse, dette Bind bliver værdiget,
vil afgjøre, om jeg uden Ubeskedenhed ter vove

at tænke paa et tredie, med hvilket formodenlig denne Samling vil sluttes, da de Stykker jeg af det svense har oversat og efterlignet, ere bestemte, naar Omstændighederne tillade det, at udkomme for sig selv.

Til Slutning beder jeg om Forladelse for at have været i den Nødvendighed at skrive saameget mig selv og mine egne Arbeider vedkommende.

Vakkehuset, den 18 September 1802.

R. L. Bahbek.

S n d h o l d.

	Side.
Laurbærslunden et elegiske Digt	3
1792.	
Heroider.	
Hanna til Vilhelm	11
1781.	
Anna Voleyn til Hendrik 8	22
1802.	
Elegiske og idylliske Digte.	
Elegie over Digteren Niibe	31
1782.	
Til Vaaren	33
1780.	
Ester Chngesvillet Fisterne	37
1780.	
Elegie ved en Bruds Død	40
1781.	
Mit Digterkald	43
1780.	

	Side.
Bed Hortulans Død	46
1783.	
Den fortvivlende Elster efter Theokrit	48
1784.	
Hjemvee	52
1784.	
Luises Minde	58
1784.	
Mit Ideal	63
1784.	
En Elegie	65
1785.	
Over Lydas Canariefugl	70
1785.	
Maney	72
1785.	
Ester Tibull	76
1785.	
Til en kær Veninde	82
1787.	
Til en Venindes Fødselsdag	83
1786.	
C. P. Roses Minde	85
1787.	
Til Konstnerinden M. C. Wieru	89
1787.	

	Side.
Til min Elcreste Venindes Fødselsdag	92
1782.	
P. Gierløvs Minde	96
1787.	
De Elskendes Salighed	97
1787.	
Madrigal	99
1788.	
Til Henriette Rosensstands Pleiedøtre	100
1790.	
Til en Kær Venindes Fødselsdag	104
1789.	
Til Digteren G. Fahey	106
1789.	
Faarene	107
1790.	
Til et ungt Eggtepar	110
1789.	
Den 18 December	113
1789.	
Til et landligt Eggtepar	114
1789.	
Sue	116
1789.	
P. H. Magnards Minde	117
1791.	

	Side
Krandsep	120
1791.	
Afsted til Rein	123
1791.	
Anacreons Gravfrist	127
1791.	
Før en Ven	128
1791.	
Bernhofs Minde	130
1792.	
Gaphos Fragment	132
1791.	
Til Thalias Caroline	133
1791.	
Efter en Tørelsing af Grevinde Ulmgrav	134
1791.	
Ved Fredrik Snedorffs Død	135
1792.	
Før en Ven med en Rose	136
1789.	
Bions Klagesang over Idomæus	138
1794.	
Afsted til mit Gristed	146
1795.	
En ved min Faders Grav	147
1795.	

	Side.
Til min ældste Vens J. Kirrulfs Bryllup	146
1793.	
Mira efter Waller	150
1791.	
Melpomene ved Samsees Sørgeminde	151
1796.	
Til Digteren Talsen i Samsees Skrifter	153
1796.	
Den ædle Digters Minde	154
1796.	
Et Vaarsuk	155
1794.	
Til Samsees og min sande Veninde	156
1796.	
Til en Ven i Nathan den Wise	158
1796.	
Den fortvivlende Elster	159
1796.	
Venskab efter Gotter	164
1797.	
Ved Orpheus Schulzes Død	169
1801.	
Fragment af Mad. Deshoulieres Idyll, Blomsterne .	170
1795.	
Til min Camma	171
1797.	

Side.

Til Modgang efter Graz 173
1799.

Til min Camma det ny Narhundredes første Dag . . 176

E p i s t l e r.

Til H. R. H. Hertuginde Lovisa Augusta 179
1792.

Til C. A. Lund i en Usskrift af hans Digte 181
1801.

Til Huldgudindens Digter Waggesen 183
1797.

Til min Ven Pastor H. Laub med en Canariesugl . 185
1801.

Til mit Bakkehuus i September 1802. 187

Laur-

L a u r b æ r l u n d e n.

E t D i g t

det norske litteraire Selskab

ærbødigen helliget

og

hædret med dets Præmiering.

卷之三

His saltem accumulem donis , et fungar inani
Munere.

Virg. Aeneid. vers 886. Lib. VI.

Åtter en Cypres i Laurbærlunden !
Af! hvad nyt Forløs bebuder den !
Suart er Lundens hele Pryd forsvunden ,
Sørgeminder har den kun igien.
Festlige Pænner nu ei lyde
Her til Norges og Camenens Lov ,
Klager eene Dødens Stilhed bryde
I den før saa tonerige Skov.
Kunde jeg dog glemme hine Tider ,
Glemme , det ei stedse var , som nu !
Dog hvordan ? nedstige Pierider
Til forladte Helligdom endnu !
Heit imellem Laurbærlundens Kroner

Hører jeg en Gang, som Zephyrs Gang;
 Tier, tier! Harpens svage Toner!
 Stille! taarebrudte Klagesang! —
 See! Camenen vinker; jeg vil lyde,
 Følge, hvor hun mig vil lede hen!
 Længe, længe hun sin Dyrker flyede,
 Held mig, at hun smile vil igien!
 Af du smiler ikke; kærlig Smerte
 I dit hulde Asyn tegnet staaer.
 Dog du vinker — var det end til Smerte,
 Hvor du vil ledsage mig, jeg gaaer.

Skovens ældste Kiæmpe-Eger sprede
 Her en majestetisk Skygge ud;
 Dirve Ørn opstiger af sin Nede,
 Stolt, som bor den Lyn til Tordnens Gud.
 O hvor langsom her Camenen svæver,
 Paa en Mindesteen hun stirrer ned;
 Hellig Erefrygt mig giennembæver,
 Frihed! *) ved din Saegers Hvilested!
 Men hun river sig derfra; hvor stille,
 O hvor lyttende hun svæver frem?

I det skønne Die Taarer spille;
 Men hvor er den Grav, hun offerer dem?
 See en Luth i rankest Laurus hænge!
 Neen og skøn som Sælvets er dens Klang,
 Naar en Zephyr spørger blandt dens Strenge;
 Denne Luth Hornelens *) Skiald borthang.
 O nu spørger, undres jeg ei mere,
 Hvi Camenen lytter, sørger her;
 Pieridens Yngling! kan du være
 Evig grum mod den, du er saa kær?

Af! hvi leege kielne Vestenvinde
 Mellem Roserne paa denne Grav?
 O det er! det er vor Vibes Minde!
 Cypris's Duer næbbes paa hans Grav —
 End er det den sorgende Camene
 Tungt fra denne Grav at rive sig!
 Af! men til en anden Sørgescene
 Hendes mørke Vink henfalder mig.

Bed en Grav med Laurbærtynning over
 Mattergales skønne Chore slæe. —
 Søvnens store Sanger! **) her du sover!

*) P. H. Frimann.

**) J. H. Wessel.

Her jeg tøve, græde, knæle maae.

Dog hun flyer, hun flyer med bortvendt Øie,
Denne Vunde blæder end som ny,
Lynsnar hun opstiger mod det Høie,
Tabes for mit Syn i klare Skye;

Hist, hvor bojet under gylden Byrde
Bugner smilende hesperisk Træ,
Hvor, at quæge ringe nøisom Hyrde,
Selvklart Vand udspringer i dets Læe,
Daler hun igien; af! hendes Kummer
Lærer snart, hvis Grav her skuler sig;
Meier! Lundens Planter! her du slummer,
Norges Skytsaand jamrer her for dig.

Sørgelyd fra nære Gravhøi drage
Musen flur til nye Smerter hen,
Gratierne der for Fasting klage,
Norges Wieland, deres Skiald og Ven.
Taus hun favner disse; sorgnedbriet
Hun med kraftløs Vinge svæver frem;
Trende nye Grave møde Piet,
Ingen Laurus grønnes over dem.
Venstabs heede Taarer ved dem flyde,

Musen saae det, og hun Vensteb gav
 Egen Laurbærklands dermed at pryde
 Voress Meldahls, Germanns, Bernhossts Grav.

Nu ved tunge Vandrings Maal hun dalte,
 Ved Colbiernsens^{*)} friße Grav hun stod,
 Og en Vaar, saa stien, som den, han malte,
 Blomstreb' under Pieridens Fod.

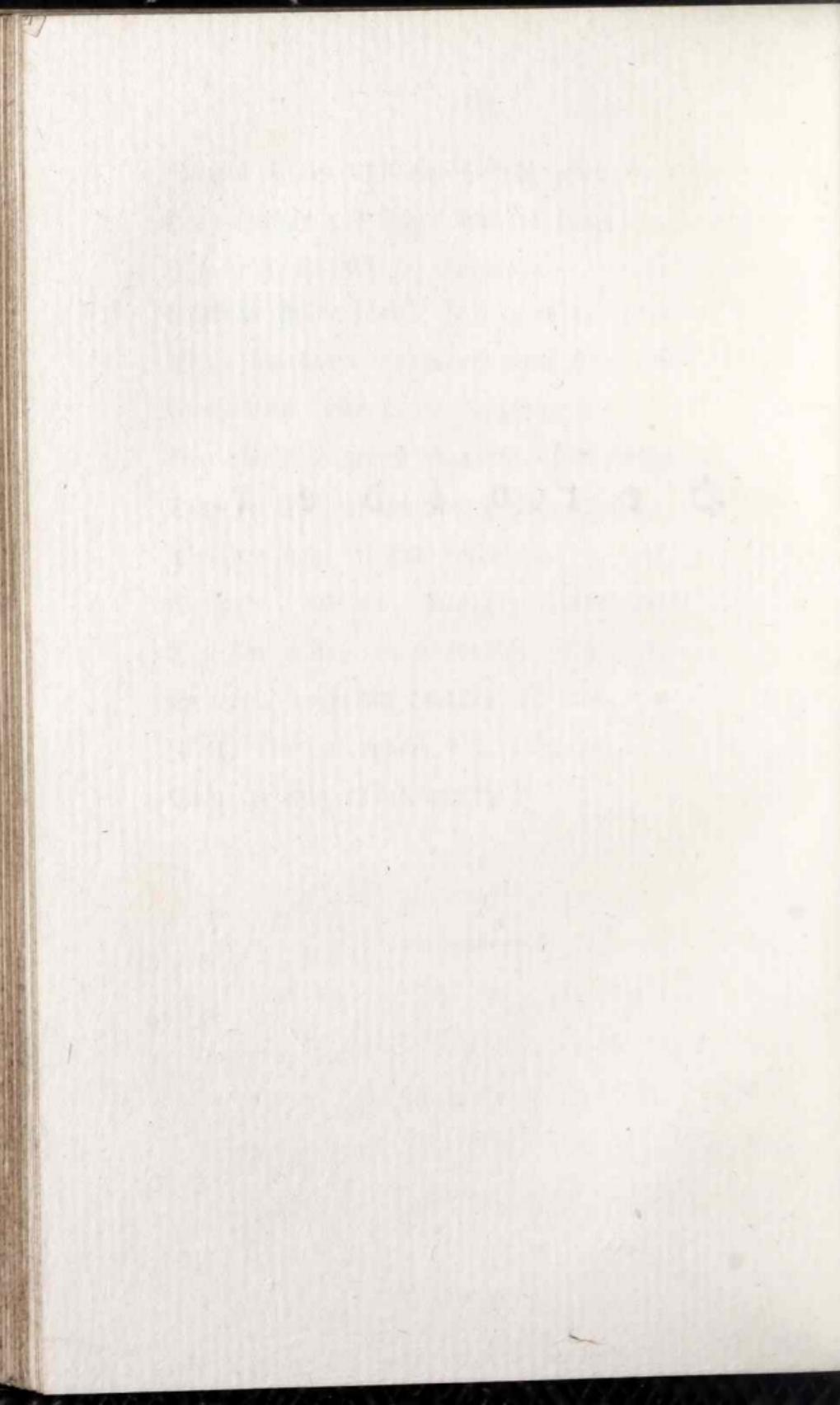
Fra Olymp nedsværende Gudinder
 Lyste over Graven himmelst Fred,
 Stride Taarer randt paa deres Kinder,
 O! som end forstionnedes derved.

"Netsærd, Uskyld, alle Dyder græde —
 Tog Camenen Ordet — for min Skiald;
 Denne Grav, som slige Taare væde,
 Aldrig, aldrig, Blomster savne skal.
 O men skal man, skal man da forgjætte,
 Hvad for mig min elste Edvard var?
 Dog, hans egen Sang har hindret dette,
 Der han evigt Digterminde har.
 Men skal han, skal Fasting, skal min Meier
 Gene leve i sin egen Sang?

^{*)} Edv. N. Colbiernsen, Foraarets Sanger.

Norges Digterlund end Skalde eier,
Hvis Eithar med hines fordum klang !
Sii, o iil du disse at paaminde,
Hvad de skylde hine, sig, og mig,
Siig, saa lover Sangenes Gudinde,
Hun, hvis Løste staer uryggelig :
Den blandt Lundens Sangere, som satter
Dem en Mindesteen med hældig Haand,
Pieriden ham til Løn forsætter
Edvards, Meiers, Hastings Digteraand.”
Saa hun talte, og forsvandt. Jeg eder
Bringer, hvad hun overdrog til mig,
Siler, iiler at opnaae den Hæder,
Som for mig er uopnaaelig !

H e r o i d e r.

H a n n a t i l W i l h e l m.

(Skrevet i den nordamerikanske Krig.)

Min Wilhelm! kan dig Ordet min ei sige,
 Fra hvem du her faaer Brev! bedrog jeg mig,
 Isfald jeg troede, ingen anden Pige
 End Hanna Sin med Met kan falde dig?
 Min Wilhelm! hvis du fgaer det Brev, jeg skriver —
 Maaske den grumme Krig forbryder det;
 Men Frankrig her jo ei forraadet bliver,
 O! skaaner Brevet Grasse og Piquet! —
 Seer du, min elskte Wilhem! seer du hende,
 Som kiedtes før, naar der blev talt om Krig,
 Nu Frankrigs Hævdinger ved Navn at kiende,
 Ven! undres ei! de stride jo mod dig.
 Hvergang jeg seer dem eller Nodnei nævne,
 Mit Pie svælger graadigt hvert et Ord!

Jeg frygter, de har prævet sig at hævne,
 Og hvad jeg læser selv, jeg neppe troer.
 Hver fare deler jeg, som truer Eder,
 Og fryder mig, naar Nodnei undgik den;
 Dog fun hans Seier aldrig Hanna glæder;
 Om den var kæbt ved Tabet af min Ven!
 Men du forvildes, sværmer, arme Pige!
 Og uden Sands og Orden skriver du!
 Saa meget har den Arme her at sige,
 Og intet — intet har hun sagt endnu!
 O gyldne Tider! I er ikke mere,
 Da Vilhelm halve Dage hos mig sad;
 For korte syntes os selv de at være;
 Jeg sagde ofte, naar vi skiltes ad:
 "I Morgen maae din Hanna dig da vente,
 Du kommer dog! lad mig ei farne dig?"
 Da skiedte du, og kyste mig, og skiedte:
 "Behøver du derom at bede mig?"
 Saa kom du næste Dag og alle Dage,
 Vi havde altid nok at tale om;
 Og maatte du een uden mig hændrage,

Hvor længtes begge, til den næste kom ?
 Naar da vi saaes igien, hvor da din Pige
 Ei havde meget at fortælle dig ?
 Hvor meget havde du da mig at sige,
 Som om et Aar du havde savnet mig ?
 Men nu ! hvor længe er du ikke borte,
 Og her du hører første Gang fra mig,
 Det, hvortil mange Dage var for korte,
 Jeg paa det lille Blad skal sige dig ;
 Det snævre Blad ! hvor lidt, hvor lidt det rummer !
 Her skal min hele Sjæl udtemme sig,
 Sit svage Haab, sin Længsel, Frygt og Kummer ;
 O ! talte jeg kun et Øvarteer med dig, .
 Da fandt jeg Ord dertil, nu kan jeg ikke !
 Dog hvis jeg havde et Øvarteer min Ven !
 Jeg ei bortklyndede dets Øiebliske ,
 Jeg følte glad, jeg havde dig igien !
 — Af selv det lidet Num, jeg slet anvender ;
 Er her vel til saa lange Klager Sted ? —
 Nei ! kommer dette Brev i Vilhelms Hænder,
 Han læse her, hvad alt han længe veed ,

Og glædes dog, hver Gang jeg det gientager:
 Jeg elsker dig, min Vilhelm! var du her,
 Du læste af den Kummer, som mig nager,
 Hvor undsigelig du mig er fier;
 I intet kan din Hanna finde Glæder,
 All hendes Fryd med dig bortslygtet er,
 Vedrøvet seer jeg vore Yndlings-Steder,
 Og føler dobbelt, du er ikke her.

De vise mig hver Time jeg tilbragde,
 Hvert Favnetag, hvert Kys, du gav mig der,
 Jeg mindes hvert et fierligt Ord, du sagde,
 Jeg føler, hvad jeg var, og hvad jeg er!
 Selv vore twende fiere Dræer, hvis Grene
 Sig om hinanden, som de favntes, snoe,
 Mig spørge, synes jeg, hvil du saa eene!
 I altid jo tilforn, som vi, var to,
 Hvo trykker nu min Haand, naar Maanen siller
 Bag gylden Sky? hvo glæder sig med mig,
 Naar Skyen flyer, udøkket Maanen smiler,
 Og stolt i selvblaae Vand speiler sig?
 Jeg ingen Nattergal i Sommer herte,

Jeg ingen Aften i Løvhytten sad,
 Jeg søgte ei en Lyst, som mig ei rørte,
 Jeg kan ei mere være eene glad.
 Vor Kleist, vor Benda mig ei mere lette,
 Og da jeg nyelig sang: Hun borte er!
 Mit Hjerte han i Steden vilde sætte,
 Strax stod dit Minde, og mit Mismod der.

Du borte er! jeg skilt fra dig maae leve!
 Det bittert er, men hvad imod den Oval,
 At Død og Gaar bestandig om dig svæve?
 Og dette Liv er Vilhelms eget Valsg!
 O! naar jeg sukker tit for dig, bedrøvet
 Ved Mindet af min rene tabte Lyst,
 Og flager: hvorfor blev mig Vilhelm røvet,
 Da mindes jeg, du reev dig fra mit Bryst;
 At Vilhelm selv af egen Drift udvalgte
 At gaae i Kamp; han ilste selv derhen;
 Hvo kunde ellers ham fra mig bortkalde,
 Hvad skylder vel en Danse Britannien?
 Forlad mig! jeg min Brøde dig vil sige
 — Du veed, jeg altid dig hver Feil tilstod, —

Jeg frygter da, du kieddes ved din Pige,
 For mig at flye du Dannemark forlod!
 Men da erindrer jeg vor Aſſeeds Scene,
 O Vilhelm! gid jeg kunde male den,
 Hvordan jeg vaagnede, og faae mig eene,
 Og føgte dig, og daaned atter hen;
 "Mit Land, saa var dit Ord, nu ei behøver
 "Min Arm, det kan engang begicere den,
 "Jeg til den Tid i fremmed Kamp mig over,
 "Og kommer hædret, duelig igien,
 "Min Pligt mig fra min elſte Hanna river!
 "Snart og med Ære du igien mig seer.
 "Føl, tænk dig fun, hvor stor vor Fryd da bliver!
 Jeg afbrød dig: — jeg seer dig aldrig meer!
 Og segned daanende i dine Arme!
 Du rev dig bort; man siden sagde mig:
 Du havde kyſt mig, sagt: Lev vel! du Arme!
 Jeg Vilhelm leve vel! vel uden dig!
 O! var det Spaadom: jeg ei seer dig mere;
 Hvi har jeg ei hørt noget fra min Ven?
 O viis mig, disse Tanke Drømme ere!

Lær mig, at redme ved dem! kom igien!
 Min Vilhelm er, som stedse, for beseden;
 Du meer end nok har lært, det kan du troe!
 Dit Danmarks Viise vaage over Freden
 Hvad du i Fred skal vide, veed du jo!
 Og hvad vil du i Striid med dette Hierte,
 Som kun ved andres Fryd kan glæde sig!
 Som stedse deelte fierligt andres Smerte,
 Som yntke hver, der leed, kun ikke mig!
 Kun engang har din Hanna tænkt med Glæde,
 At hendes Vilhelm under Rodnei streed,
 Da han tog Saint Eustach, var du tilstæde,
 — Mistænker du mig vel for Gierrighed?
 Ned, som mit Høn, jeg Krigens Grusomheder
 Har ofte ængstlig forestillet mig,
 Har ofte zittret for indtagne Stæder;
 Her nu dens Sværmerie, som elßer dig:
 ”Maaskee man saae min Vilhelm der beskytte
 ”Et ømt, et elskende, uskyldigt Par,
 ”En Brud, Soldaten vild ansaae som Bytte,
 Nahbeks Poesier. 2 Deel. B

"Da hun var værgeløs, han værget har.

"Da har han tænkt, om det var mig, som fiender

"Saa grusomt vilde revet af hans Savn?" —

I slige Sværmerier Hanna finder

En Trost, som noget lindrer hendes Savn;

Jeg tænker glad, at dette sieldne Hjerte,

Som Hannas Elskov, Hannas Stolthed er,

En anden Verden det at kiende lært,

Min Elskede er Indianer kier!

Men vogt dig Ven for Indianse Piger!

Og naar du kommer, da kom troe igien;

Min Troestab fiender du, den dig ei sviger,

Med lige Troestab bør du lønne den!

O! føler du det Vilhelm! jeg kan skiemte,

Saa har hūnt Sværmerie opmuntrer mig,

Jeg veed, din Hanna aldrig du forglemte,

Om Skønheds Idealer bødes dig;

Jeg mindes dine Ord! — O! de mig hædre!

Da man mig grim for Vilhelm malte af;

Og var hun end ei skøn — viis mig en bedre!

O! denne Noes din Elskov dig indgav,

Og skøndt jeg føler, jeg den ei fortiner,
Den glæder mig, den fra min Vilhelm kom,
Han smigrer ei, og naar fun han den mener,
O lidet agter jeg paa andres Dom.

Hvor glad, hvor stolt gif Hanna ved din Side,
Naar tit du gif, som i Triumph med mig,
At jeg var din, det skulde alle vide:

Ven! — du var stolt af, jeg tilhørte dig!
Og selv afbrød du hine glade Dage!

Selv du bortledte Strommen af vor Lyst,
Giv mig min Fryd igien, o kom tilbage,
Du saared mig, kom selv og lag mit Bryst!

I Alt jeg finder Næring for min Kummer,
Jeg finder Spaadom om mit Tab i Alt.

Den Drøm afbryder Hannas matte Slummer,
Det er min vaagne Frygt, at Vilhelm faldt.

Jeg troer, saasnart jeg seer en Ven, der sørger,
At du er tabt, han græmmes ved min Nød;
Naar een, om jeg har hørt fra dig, mig spørger,
Jeg raaber bange! er min Vilhelm død!

Ven! du har sagt, jeg ligned' Ewalds Signe!"
 O gud, som hun, jeg kunde gaae i Krig!
 I Mod du skulde see mig hende ligne!
 Jeg frygted intet, naar jeg streed hos dig,
 O gud jeg fulgte dig! Hvo skal dig pleie,
 Ifald du faaer et Saar, o! var jeg der
 Jeg regted' dig, mit Skjød blev Vilhelms Leie!
 O hvem er du, hvad du din Hanna er?
 I Kampen skulde mig dit Mod besiele,
 Og mindre frygtede din Brud for dig,
 Naar hun din Fare kunde see og deele;
 Nu cengste alle Mueligheder mig! —
 Da svandt den Frygt, som nu mig grum forfølger;
 Hvor tit, hvor grusom tit, dig Hanna seer,
 Snart kraftløs kiempende med Havets Bølger,
 Snart blodig stridende med Frankrigs Hær!
 Blandt alle Farer, som min Wilhelm true,
 Er sikkert ingen, som jo Hanna saae;
 Snart drømmer jeg, jeg seer et Skib i Lue,
 Og læser Navnet Victory derpaa,
 Hvor nys jeg saae de høie Master kneise,

Seer jeg da idel Ild, og i et Nu,
 Som Taarne sig tree spidse Flammer reise,
 Og midt imellem Flammerne staaer du.
 Hjst hører jeg en Flok med vilde Eder
 Alt sege Frelse i det falsee Hav,
 Og finde Død; en anden Skare beder,
 Men deres Bonner Mismod dem indgav;
 Dig seer jeg sorgende, skændt roelig sige!
 O Gud! du tog, hvad du har givet mig!
 Velsign' min Hanna; styrk den arme Pige!"
 Da vækkes jeg af Drømmen ved mit Skrig.
 Snart — Pennen rives nu af mine Hænder,
 Skal Brevet bort, jeg nu det ende maae,
 Lev vel! — de sidste Ord jeg neppe kender,
 Dem skylte Taare bort, som fled derpaa.
 Hvormeget havde jeg endnu at sige,
 Og jeg maae slutte nu; lev vel, min Ven!
 Lev stedse, stedse vel! og else din Pige!
 Lev vel, kom snart, kom lykkelig igien.

A n n a B o l e y n
til
K o n g H e n d r i k d e n O t t e n d e
fra h e n d e s F æ n g s e l i T o w e r .

F o r e r i n d r i n g .

(Hendrik den Ottende, Konge af England, som var af politiske Marsager ung blevet gift med sin øldre Broder Arthurs esterladte Enke Catharina Infantinde af Arragonien, blev siden forelsket i Anna Boleyn, hendes hofroken, lod sig derpaa under Paaskud af Samvittigheds Skrupsler stille ved Catharina, og ægtede Anna; men blev saa far derefter igjen forelsket i Jane Seimour, en af hennes hofdamer, hørte nu villig efter Annas Fjender, der gjorde hende forbrydelse af adskillige ubetydelige Uforsigtigheder, og lod hende paa Grund af disse fænæste tillige med hendes formeente Hndlinger, domme fra Lisvet, og henrette: hvorvaa han samme Dag ægtede Jane Seimour. Et Brev, Anna fra sit Fængsel skrev til sin Mand, og som findes aftenstaaet i Humes History of England 5 Bind Not. 9, som i den engelske Spectator 6 B. No. 397, og som i hendes egen Haandskrift bevares i den Cottonse Samling, ligge til Grund i efterfølgende Heroide, og er næsten bogstavelig fulgt.)

M i n H e n d r i k ! n e i m i n K o n g e ! a f d i n V r e d e ,
M i t F æ n g s e l , A l t , h a r s a a f o r s t y r r e t m i g ,

Ei veed jeg selv, hvad jeg dig her skal bede,
 Ei — første Gang — hvad jeg vil skrive dig.
 Du Budskab mig har sendt, jeg skal beklaende,
 Beklaende! jeg som dig saa troefast var!
 Dog, han, du sendte, var min gamle Fjende,
 Fra ham jeg strax hans Budskab sluttet har.
 Beklaend! saa var hans Ord — dig Sandhed eene
 Taaer Maade af din Konge, som af Gud.
 Din — Begges Maade Anna vil fortiene
 O! let og kiært er saadant Kongebud.
 Hør da min Sandhed, Konge! jeg tør møde
 Med denne Sandhed Kongers Konges Dom;
 Troe ei, din Anna vil tilstaae en Brøde,
 Som ingen Tiid i hendes Tanke kom.
 Du Sandhed øfset har, du huld den hære —
 Dig ei mishage nu af Annas Mund,
 Hvad forдум hun har seet dit Held at giøre! —
 Din er hun, eene din til sidste Blund.
 Din Anna! o! at dog min Konges Maade
 Mig stedse havde undet dette Navn,
 Du veed, jeg aldrig større Raang attraaede,

End Kærlighed mig skænkte i din Favn.
 Du veed, at Glands og Hæihed mig ei blinde,
 At Dronningnavnet aldrig fristed mig,
 Forvel mig lærte min Forgiængerinde,
 Hvor Jordens Storhed er forgiængelig!
 Vel vidste jeg, den Haand, som mig opheied,
 Og kunde styrte mig i Støv igien;
 Kun efter Hendriks Villie jeg mig føied,
 Jeg aldrig kændte anden Lov end den.

Men har du hævet mig til saadan Ære
 Til Britters Throne fra min ringe Stand,
 O ba dit eget Værk dig hellig være!
 Vaner os ikke begge, beste Mанд!
 Lad ikke mine Fienders Had forlede,
 Lad Læslekonster ci bedaare dig!
 Kun for din egen Ære vil jeg bede;
 Grimodig Uskyld beder ei for sig.
 Betenk, o Konge! naar du mig fordæmmer,
 Du da bestæmmer din Elisabeth,
 Mon sig ei her dit Faderhierte ømmer?
 O! at du vilde kun raadspørge det!

Dog — troe ei! troe ei! Anna vil begære
Benaadelse, uundersøgt, uhørt!

Nei! Dom, og Lov, og Ret min Ben skal være;
For offentlige Ret jeg vorde ført.

Kun, store Konge, kun at Annas Fiender
Ei over hende sætte sig til Dom,
O bedre end hun selv du disse Fiender,
Bedst veed du, paa hvis Naad herhid hun kom!

Lad dem ei dømme mig, som mig anklage,
Hvis Tavr, hvis Jid, hvis Unke er min Død
For ingen anden Dom skal jeg forsage,
Hvad frygter den, som ingen Ting forbød?

Da skal du enten see min Uskyld vinde,
See hver mistænksom Unke uden Grund;
Hvis ei! hvis mindste Brøde du kan finde,
Da straf, aſliv, bæſiem, forsyd mig kun;
Hvad Gud og du da over mig besikke,
Er du for Verdens Dom og Daddel frie,
Mig skeer min Ret, og du beskyldes ikke,
At Letsind grov den Grav, jeg skyrtes i;
Da kan du følge uden Evang dit Hierge,

Alt længe, længe det en Andens var,

Alt længe har du seet af Annas Smerte,

Sit værste Vanheld hun formodet har.

Men er alt Lodden fastet, er ei eene

Min Død, men min Beskæmmelse dit Krav,

Vel, ved min Lod jeg mig ei meer skal veene,

Med Ufylds Noe jeg gaaer i blodig Grav.

Til Ufylds Ven min sidste Bon skal være,

At han den svare Synd tilgiver dig,

Dog — det min Bon for mine Fiender være;

For dem, som uden Skyld besørte mig!

Men for min Hendrik vil jeg Gud paafalde

Med forbums Kierlighed i Dødens Blund,

At ei din Annas Blod paa dig maae falde,

Ei Mindet martre dig i Sorgers Stund!

Hun, jeg opoffres for, din Lykke giøre!

Dig stænke, hvad du savnet har hos mig,

Saa huld, saa troe, saa gandſke dig tilhøre
 Som — Hendrik! — af! som jeg tilhørte dig!
 Med hende du henleve gyldne Dage
 I Kærligheds, og alle Glæders Favn,
 Og aldrig, aldrig ønske mig tilbage,
 Og aldrig, aldrig sukke ved mit Savn!
 Og naar for Herrens Dom vi eengang møde —
 — Ei møder jeg, dig at anklage der —
 Men du skal see din Anna uden Brøde!
 Da, elſte Mand! da hav mig atter kær!
 Og nu en Bon til dig! — det er den ſidſte
 Kan du din Annas ſidſte Bon afſlaae;
 Lad eene mig den tunge Skæbne friste, —
 O! som jeg veed, mig snart at foreſtaae!
 De Arme, som med mig i Lænker sukke,
 — Agt paa mit Bidnesbyrd fra Gravens Bred —

Dem uforstydte Fængsel du oplukke!

Det være nok, at jeg uskyldig leed!

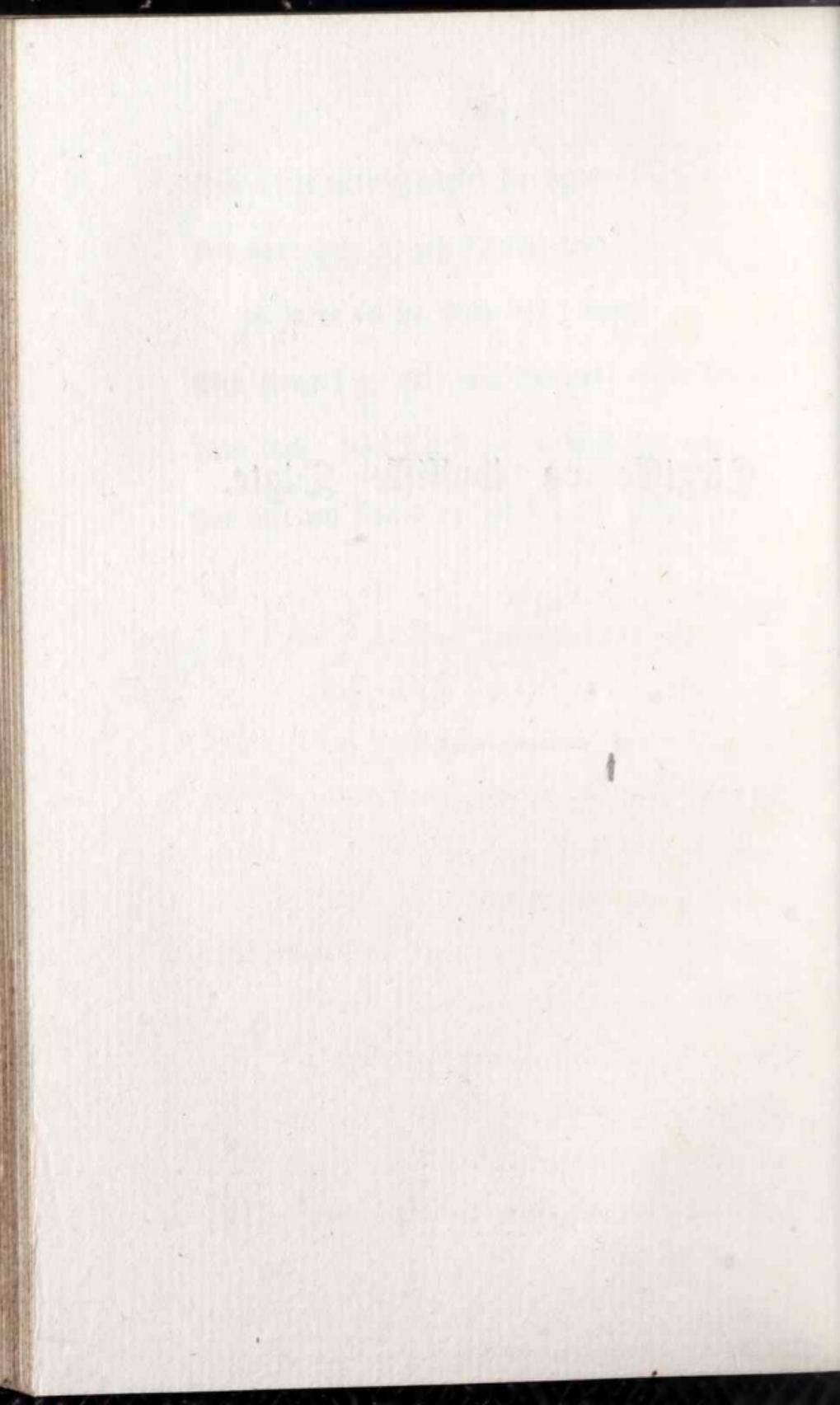
Ei mere vil nu Anna dig besvære

Min Konge! — nei! min Hendrik! — nu lev vel!

Hver Bon, hver Tanke nu til Gud skal være

Før mig om Maade og før dig om Held.

Elegiske og idylliske Digte.

Elegie over Digteren J. Viibe.

P. H. Grimann
heiligt.

Balborgs ædle Sanger! hæv din Stemme
Danmarks Maro! flag for vor Catull!
Sanggudindens Yndling! kan du glemme
Viibe, som hun ei var mindre huld.
Evig skal hans Navn og Sange yndes,
Evig skal hans Digterroes bestaae,
Med hans Sang hvert muntret Lag begyndes,
Med en Sang af hans det endes maae.
Omme Venner, som Farvel maae sige,
Vælge Viibes Afseedsang dertil,
Omme Elster synger for sin Pige
Viibes Sang, og lønnes med et Smil.

Evig man hans muntre Aand vil være,
 Den har han gjort uforglemmelig,
 O men Viibes Hjerte glemt skal være,
 Hvis det ei faaer Evighed fra dig.
 I hans Sang vi skimte dette Hjerte;
 Vi det skimte ødelt, uden Eviig.
 Frit og varmt, skøndt knust af egen Smerte
 Hvor ved Brødres Held det glædde sig;
 Men det Skimt forsøger kun vor Klage,
 Vi, som elskte, og ei kændte dig!
 Af! jeg levede i Viibes Dage,
 Men naar undtes mine Ønsker mig?
 Hrimann, du har kændt ham, kændt hans Hjerte,
 Syng os det, og dine Følelser,
 Undig Luthen flang om Valborgs Smerte;
 Du og Viibe er hinanden værd.
 Evigt bliver da hans elskte Minde;
 Som hans Aand hans Hjerte hædres ver,
 For den Ædle Ædles Graad skal rinde
 O! som Eder begge hellig er.

Til

V a a r e n.

Du nærmer dig! du troer at bringe Glæder;
 O! ei skal Lina nyde dig med mig,
 Ei meer indvie mig de Undigheder;
 Du spreder med såa gavmild Haand om dig;
 Ei skal hun nu, som forдум, glad mig sige:
 "Ven! lad os dele froe Naturens Lyst
 "See hvert et Spor af Vintrens Barfhed vige!"
 Da syldte hendes Glæde dette Bryst;
 Naar da hun viiste mig, hvor svangre Knoppe
 Forraadde det endnu ufsodde Blad;
 Naar Zephyrs Gang blandt høie Bøgetoppe
 Henrykked os, og Nattergalens Kvad;
 Naar første Blomst og Frugt jeg hende bragte
 Rahbeks Poesier. 2 Deel. E

Hvor var mig hver Naturens Gave kær!

Den hulde glade Tak, mig Lina sagde,

O! den var meer end alle Skatte værd.

Det er forbi! nu Maar! du mig bedrøver,

Bedrøver meer, end du har glædet mig!

Du al min Fryd, du Lina mig børøver;

Nu er din Komme kun paa Smerter riig.

Du bringer Skovens Sangere tilbage,

De falde, troer du, alting op til Lyst!

O! lad dem tie, mig de ei behage;

O! hvad er al Musik mod hendes Nøst?

Ei frydes jeg ved dine Blomsterbeede,

Din grønne Skov, hvoraf du bryster dig;

At see min Lina, det var al min Glæde!

Hvorved kan dette Savn oprettes mig?

Nei vil du glæde mig, lad dine Dage,

Bortile med en tifold dobbelt Fart,

Maar de forsvinde, kommer hun tilbage,

O! aldrig! aldrig kan de flye for snart!

Dog veed jeg ei, din Komme Lina fryder,

At længselfuld hun dig imøde seer?

Neen, hende værdig Fryd ved dig hun nyder!

Mod hendes Glæde min er intet meer.

Kom! snart hun speile sig i Kildens Vande!

O! hendes Liv henrinde blidt som de! —

Med deres Nislelyd sin Sang hun blande,

Dens søde Klang giensyng Skovene!

O! snart hun froe nyfødte Blomster sanke,

Hvert, ungt, og huldt, og skønt, som selv hun er!

Da stiger den andægtig glade Tanke,

Til ham, som satte dem, og hende her.

Men naar da Skovens Lina, Philomele,

Med bedste Tryllesang modtager dig,

I al den Fryd, som jeg var vant at deele,

O Lina! vil du da erindre mig?

O! jeg fortiner det, jeg glad bortfænker

Hvert Glimt af Fryd, naar det oposfres dig;

O! er det da for meget, om du tænker,

Med Ømhed tænker nu og da paa mig!

Om ved dig selv du undertiden spørger:

"Mon han er glad som jeg? hvor mon han er?

”Mon han ei savner Lina? mon han sørger,
”Og ønsker, at jeg kunde være der!
O! tænk det Lina! og iil bort til Glæder!
O! at jeg kunde fåbe dem for dig! — — —
Held dig o Vaar! du Fryd om Lina spredes
Hun være glad! — da er det nok for mig.

Efter Syngespillet Fiskerne.

Held mig! mit Ord var Spaadom! værdig toner
Danbardens Sang om ædle Daneses Dyd;
Ukjendte Følelser! ved Gesners Toner
Hensmelter, daaner, daer min Siel i Fryd;
Mig gribet frille Veemod; jeg maae græde,
Og føge Eansomhed, og flye min Lyst,
Men med din Sang indstrømmer mandig Glæde,
Og Dydens Ild og Styrke i mit Bryst.
Saa brændte fordum Spartiatens Herte
Naar Tyrteus sang om Kamps og Seires Fryd,
Dans Tyrteus! dog — hans vilde Sange lærte
Grum Myrdelyst; din Sang forkynner Dyd;
Ei er han værd, at du hans Navn skal bære;
Dog hvorfor lagne fremmed Navn til dig!
Dans Skiald er du! du synger Danmarks Ære,

Dg er det selv; hvad Noes er denne liig?
 Stort synes det mig Menneske at være!
 Du lærer mig dets hele høie Værd;
 Og danſt! jeg deeler din og deres Ære,
 Hvis Daad du sang! jeg Eders Broder er!
 Og i min Siel den høie Tanke stiger:
 O! hvo sig kunde vise danſt som de.
 Jeg efter Eggekranſen mere higer,
 Som pryder dig, med Laurbækranſene.

Hvad Guddom lærte dig de høie Toner?
 Hvo gør din Sang saa umodstaaelig?
 En Timon du med Mennesker forsoner,
 Og herte Gellert dig, han glædde sig
 Ei Polyhymnia! du selv mig lærte
 At kiænde hendes Kraft, den Kraft, som tvang
 Min Siel at deele Mannas smime Smerte;
 O den er smeltende, som Linas Sang.
 Ei heller din Veninde Melpomene,
 Hun stod hos dig, da du Nolf Krafe quad!
 Men hvor er Dolken her! nei Dyden eene!
 Som Dyden mægtigt er dit høie Navd.

Den høie Dyd, hvis Vink de Ædle fulgte,
 Hvis stolte Handling du besunget har,
 Der straalende dem egen Fare dulgte,
 Og viiste den, hvori en Broder var,
 Den Dyd besæled dig, gav dig at grandstæ,
 At læse dybt i deres ædle Bryst,
 Gav dig at føle, alle sande Danße
 See Veldaads rette Løn i Veldaads Lyft.
 O ! siælden er den Skiald, som synger Dyder!
 Men siældnere, hvo saa udbreder dem.
 Vort Fædreland! o føel det Held, du nyder!
 Paafšion, du er den siældne Digters Hiem!

E l e g i e
v e d e n B r u d s D o d.

Ei prøver jeg at male dig Veninde!
Hvor sien, hvor god du var! det kan jeg ei!
En bedre Digter reiste dig et Minde,
 Ved dette græder jeg.

Thi Kummer var den Muse, som mig lærte
De første Toner, Sorg min første Sang
Min Luth udgyder, tolker kun min Smerte,
 Og Klage er dens Klang.

O fulde den for dig da ikke klage,
O klager ei enhver, som kændte dig:
Hun reves bort, og kommer ei tilbage,
 Og hvo er hende liig?

O kunde Døde græbes end til live,
 Du skulde see, hvor høit du elsket er,
 Med hedest Graad du gienkøbt skulde blive,
 Og evig blev du her.

Men spildt er hver en Taare, spildt vor Klage
 Og Graven giver Anna ei igien!
 Af vi kun lindre vor saa tunge Plage,
 Da vi udgræde den.

Vend ei dit Øie bort, o fromme Moder!
 Dit Billede begræder du med Net!
 Og græder Fader, Søster, samme Broder!
 Thi hun fortiente det.

Du hendes Ven, hvem Kærlighed indviede
 Til tunge Lidelser, du græde skal;
 Seen er din Graad og grusom, lad den glide,
 Den lindrer dog din Oval.

Snart løstes Diet, som sin Graad ei hæmmer,
 Mod Himlen, som for at formilde Gud,
 Bradt styrter det til Jorden, af den giemmer
 Dit Haab, din Fryd, din Brud.

Snart, drømte du, snart skal jeg Livet nyde;
 En Engel gør mit Hjem til Himmelens;
 Flye Tid med dobbelt Gil! — See! Tiden flyede,
 Men alt dit Held med den.

I Haab i Fryd, bortflej nys dine Dage,
 De kummerfulde sig henslæbe nu;
 Naar fordums Held du falder dig tilbage,
 O! kom den ei ihu!

Gud! naar du drømmer, hun endnu bedækker
 Din Mund med skærlige, med skælne Rys,
 Wild du ve Arme da mod Himlen rækker,
 Som favned' hende nys.

O klager alle med ham! Verden lære
 Af vores Smerte, hvad den mistet har!
 O sørger! thi vor Sorg er hendes Ære,
 Som før vor Glæde var.

M i t D i g t e r k a l d.

T i l L i n a.

I Barndoms Aar var alt min Sixls Attraae
En Digterfrands; en Ewalds Navn begærte,
Jeg stolt, hvis ei en Aristarchs at naae!
Jeg ældre blev, og Ærens Intet lærte.
Jeg saae, at Midas ei blandt Critiker
Var eene den, hvis Dren er for lange,
At Uglefriig tit Fortrin givet er
For Philomeles vellystrige Sange.
Den gyldne Luth bortkastede jeg vred;
Hvo kæmpe vil, hvor intet er at vinde?
I Ladhedts bløde Skæd jeg grov mig ned,
Min Vellyst var at skue Viinen rinde;

Men selv ved syldte Glas min Sæl var tom;
 Engang i eensom Stund en Næst jeg herte,
 Den kaldte mig ved Navn; jeg saae mig om;
 Det var Apoll; hans Hære Lyren følte;
 Men ved den Venstre — Lina! havde han
 En Gratie, hvis Tryllesmøil, hvis Miine
 Knap værdig Guden selv afvilde kan!
 Og hvilke Dine! hvor de fængsled' mine.
 Han talte; neppe ændsed jeg hans Ord:
 "Du vil da! spurgte han, mit Kald forlade?
 En Digters Ære synes dig ei stor?"
 Tilgiv mig! stammed jeg: hvo maae ei have
 Foragte Hæder, som tit Losser saae,
 Som Daarer give bort? hvem kan den friste?
 Til Gratien nu med et Smøil han saae:
 Min Løn dig frister ikke? om du vidste
 Hvad Digterheld dig var bestemt af mig?
 Viid da, hvis dine Sange det fortiene;
 Skal dennes Smøil og Kys belønne dig!
 Han talte! de forsvandt; jeg saae mig eene,
 Men dybt var Drømmens Minde i min Sæl;

Jeg Luthen tog, jeg slog de gyldne Skrenge
Jeg ivrig slog i Haab om lovet Held;
Men hvor var Gratien? jeg søgte længe;
Ik ingen fandt jeg, som var hende liig.
Om Phæbi Ord begyndte jeg at tvivle;
Alt mattedes mit Slag; da saae jeg dig!
Mit Øie mødte dit; jeg saae dig smile.
Nu tvivler jeg ei meer, at hun er til,
Mit Hiertes Saar mig denne Livl forbyde;
Men om hun Phæbi Øøste holde vil?
Vil du! — hvor født skal da min Sang ei lyde.

Bed Skuespilleren Hortulans Død.

”Op af din Slummer! Melspomene byder!

”Grib den borthængte Luth, der forдум lød

”Til tabte AEdles Noes, og nu ei lyder

”Nu Hortulan er død!

”Ei har du glemt din gamle elſte Lærer;

”Du kommer, veed jeg, sionsom ham ihu!

”Lad Verden see, at du hans Minde ørre,

”At du er dansē endnu.

”Og siig dit Folk, du dine Landsmænd savner

”Her mellem de forroeste Fremmede;

”Siig, han, hvis Urne jeg med Taarer savner,

”Var vel saa stor som de!”

Gudinde, Sangens Dage er ei mere,

Selv Nasos Aand i Dom i segned hen;

Det være lykkelige Skialders Ære

At synge Musers Ven!

Taus ved hans Savn og tung min Graad skal
glide!

Og Sandhed denne Gravskrift sætte ham:
Stor var han; stor endog ved Roses Side,
Og Rose priiste ham.

Den fortvivlende Elske.

(Efter Theocrits tre og tyvende Idylle.)

Skin Mais var, som Kærligheds Gudinde,
Men bold og stolt, liig Jupiters Gemahl;
Utalte elsked hende dem til Oval,
Og villig lod enhver sig lænkebinde.

Knap saae hun ned til de Ulykkelige,
Hvis Elskov end foregedes derved;
I denne Hovmod sandt de Værdighed!
Hvo Skinner Feil hos sin tilbedte Pige?

Blandt dem, der sukkel for den stolte Skisune,
Var Phaon den, der længst og grusomst leed;
Hun saae det, og bevægedes derved,
Ham med tredobbelst Haanhed at bælunde.

Omsider hun ham fra sit Nasyn jager;
"Flye! aldrig meer lad Mais høre dig!
"Da vil jeg troe, at du tilbeder mig,
"Når jeg forstaanes for de stygge Klager."

Han gif: "Du vil det, grunne, grumme Pige!
 Saa brød han ud: din Phaon lyder dig,
 Du aldrig, aldrig meer skal høre mig;
 Flye skal jeg, flye til Skyggers tause Nige;
 Ja Lethe's Lægebæger vil jeg temme,
 At jeg kan glemme dig! — jeg glemme dig!
 Nei evig vil dit Minde følge mig,
 Trods Lethe selv, trods alle Orci Stromme!
 Dog vil jeg flye! snart, grumme! skal du høre,
 Hvor troe hengiven jeg dit Bud adled!
 Ja du skal høre, du skal see min Død;
 O! fulde selv min Død dig ikke røre!"
 Nu er det Nat! saa venlig Maanen smiler,
 Den smiler ingen Træst i Phaons Barm;
 Hans Stolte slumer tryg i Sevnens Arm,
 Fortvivlet han til hendes Bolig iles.
 "Tag Offeret, du Tempel blev ved hende!"
 Paas Husets Dørtrin fasted han sig ned,
 Og kyste det: "dig vie hendes Gied!
 End i dit Støv jeg troer dem at erkændende!

Men hvad? de Blomster, nys jeg Mais bragte,
 Min Gave, at! forkastedes, som jeg!
 Men see den visnet, varslor den dig ei,
 Du dine Elskere ei skal foragte?

Du saae hin Roses Farve! dine Kinder
 Er selv ei skønnere! betragt den nu!
 Og Lilien nys hvid og skær, som du,
 Hensalmet dig om Skønheds Skæbne minder.

Agt deres Varler! spild ei Glædens Dage,
 Giør snart en værdig Elsker lykkelig.
 Han være troe, som den, der dører for dig,
 Han lære dig at elße og beklage!

O! kan du det! o Mais! naar du vælkes
 Af Mængdens Larm, der stimlet er om mig,
 Og hører, hvad det er, og seer mit Liig,
 O lad dig da mit sidste Offer tækkes!

Maaſkee for mig en kærlig Taare flyder,
 O at den maatte falde paa mit Liig!
 Maaſkee du ønsker da at vække mig!
 Og alt for seent din Grusomhed fortryder.

O gør det Maïs ! da er alt tilgivet !
 Siig blot : o Phaon ! du var sm og troe,
 I Graven finde du den ønske Roe !
 Ei er din Medynk dyrt betalt med Livet."

Nu iler han , forhadte Liv at ende ,
 Dybtsukkende han falder paa sit Sværd ,
 En bedre Lod , og bedre Elsket værd
 Med sidste brudte Øøst han nævner hende .

Hvo Phaon saae , medynksom ham beflag'de ,
 Kun Maïs uden Medynk Liiget saae ,
 Og følte stolt , hvor skøn den være maae ,
 Hvem Elskov et saa kostbart Offer bragde .

Men vrede Amors Hævn hang over hende ,
 Hans Billedstette pryded' hendes Bad ,
 Som Maïs ille did hovmodig glad ,
 Han lod den falde ned og knuse hende !

Hvo elsker , glæde sig ! thi Maïs Skæbne
 Hver , som er hende liig , advare maae ,
 Den Gud , hvis Hævn ei Skønhed kan undgaae ;
 Ved Grusomhed ei mod sig at bevæbne .

H i e m v e e
eller
W i n t e r e n 1783.

Min gædrestad! som giemmer al min Lyst,
 Dig denne Længselssang indviet være.
 Af syvfold Længsel svulmer nu mit Bryst,
 Da fulde Savn mig Vintrens Dage lære.
 Hos dig den riig paa Fryd som Vaaren er;
 Min sidste Glæde tog den grusom her.
 Hos dig de blide Glæder verle af,
 Og aldrig brydes deres Nosenkæde;
 Hos dig hver for den anden Rum fun gav,
 For ei at høre op at være Glæde.
 Naar skal jeg i dit moderlige Skød
 Gienfinde al den Fryd, jeg eengang nob?
 Der viser Kunsten, at og den er riig,
 Naar gavmilde Natur sank hen i Dyale;

Saa Phœbe i sin Unde viser sig,
Naar hun har seet guldblokket Broder dale,
Saa, naar den stolte Rose falmer hen,
Med tusind Farver brammer Neglisen.

Snart river Nestor Rose Hiertet hen,
Snart trylles Sind og Sands ved Møllers Toner,
Snart følger Piet henrykt Lorenzen,
Som Terpsichore og Aglaia kroner,
Snart — At! ved hvert Camenen helligt Navn
Oprives min Erindring og mit Savn.

Naar Nattergale kælent falde mig
I unge Skygger at indaande Glæder,
Og naar sabæisk Bellugt hæver sig
Af Blomstertæpperne, som Vaaren breder,
Selv da jeg savner til min Fryd en Ven,
Der kærlig deler, og forseder den.

Men syvsold — plyndret Eng, og Lovets Falb
Og hæse Skriig fra stygge Navne-Hære,
Der klæde Skoven, minde om vort Falb,
At Mennesket blandt Mennesker skal være,

Hos mig o Vinter! spilder du dit Krav;
Thi her er øde, øde som en Grav.

Og disse evig lange Aftener,
Som nede hver i Omgangs Skied at flygte,
Hvad Samvem kan ei disse give Værd,
Hvad Tidsmord var der, man ei gierne søgte?
I røget Kroe de samle Bønderne,
De Store til en keksom Assemblee.

Nu tyer graae Gubbe til jævnaarig Ven;
Umørket da den lange Aften glider,
Forgangue Dage manes frem igien,
De drømme sig i fierde Fredriks Tider;
De mindes Tordenstjold; en Taare randt,
Thi begge streed i Kamp, som Helten vandt.

Nu stiller muntre Ungdom Dandse an,
Med Længsel ønskte Vinter, dig til Ære.

Hvo da ved elsket Arm omsvæve kan,
Fortryllet signe Vintren og Cythere!
Nu kaldes Polyhymnia herned,
Og Fryd nedsværer i Gudindens Fied.

Nu samle faa, men valgte Venner sig,
 Og Spøg opliver et socratiske Bæger;
 Min Magdalus! her, hvor jeg savner dig!
 Her Spøg og Drue mig ei mere qvæger;
 Du fryder dem ei meer med attisk Vid;
 O! hvad jeg tabte, da jeg joges hid!

Nu den, der har en øm, en troefast Ven,
 Sin Læn hos ham for fuldbragt Dagverk nyder,
 Hvor saligt glide Timer, Dage, hen,
 Naar Siculen sig i Vennefavn udgyder,
 Den Fryd var min, og den er røvet mig!
 Held den, der ingen Tid var lykkelig!

Jeg ikke blot i Venstabs Førgaard kom!
 Gudindens Undlinge mig Hænder rakte,
 Mig aabnedes den indre Helligdom,
 Jeg nød en Fryd, som Daarstab aldrig smagte,
 Kun han kan skatte den, og ynke mig,
 Der, min Lorenho! har en Ven, som dig!
 Lorenho! Vintrens Harm du trodser glad,
 Med vinget Sil du flyer til elset Pige!

— Udtøm paa mig, o Skæbue, kun dit Håb,
 Naar disse Ædle vorde lykkelige —
 O! midt i reene Fryd maaſte de nu
 Dens fordums Vidne komme ømt ihu.

Hvem Himlen Mands og Faders Lykke gav,
 Nu elſtet Kreds om Arnestedet sanker,
 Hvad er ham Giæstebud, hvad Glædeslauz?
 Fra Barn til Moder glade Blik omvanker;
 Hvor det ſig vender, idel Fryd det ſeer.
 Saa Gud velsigner den, ſom han har fær.

Enhver jeg ſeer et Fristed ſøge ſig,
 Hvor Vintrens Reedſomhed han Trods kan byde;
 Her den paa trange Stue fængſler mig,
 Med lange Drag Landflygtighed at nyde;
 Allene, uden Omgang, uden Ven,
 At giennemføle, giennemtænke den.

Hvi jeg ei ſeger Lyst, ei Omgang her?
 Kun Daaren ſeger, hvad han ei kan finde,
 Jeg blandt en fremmed Slægt henkaſtet er,
 Os ikke Sprog, ei Fædreland forbinde;

Hvad er en Danser for dem, og de for mig!

Og hvo er stolt, som en Ulykkelig!

Hos dem, jeg elsker, at henværme mig,

Er nu min sidste veemodssulde Glæde,

De Ædle, føler jeg, de mindes dig,

Du ved din Vorfgang saae dem med dig græde;

O naar engang de gives dig igien!

O tank din Fryd, og tank, de heele den.

Som Vinternatten merke Billeder

Før dette Haabets sidste Glimt sig drage!

Hvad om vi famles ei til Glæde meer!

Om over dem din Skæbne sig skal drage?

O! var mig denne Marter hist bestemt!

Her lad mig vorde ubegrædt og glemt.

L u i s e s M i n d e.

De kom, de kom, de længe ønskte Dage
 Med sude Daarer hilser jeg mit Hjem,
 Mig Venner, glade, som jeg selv modtage;
 Og du er ei blandt dem!

Og varmere var dog ei nogens Smerte,
 Da Skæbnen fra min Fryd bortkaldte mig;
 Dog ønskte du mig hid! dog slog dit Hjerte
 Saa forsterlig for mig!

Hvor dvæler du? af Døden, Døden fængsler
 Dig dybt i Gravens frygtelige Skæd!
 O grusom spotter Skæbnen vore Længsler,
 Bag Haabets Smil er — Død!

Vi Daarer! stedse leege vi med Drømme,
 Og hænge Hierterne ved denne Leeg;
 Vi see, hvor Floder Fjeldene bortstrømme
 Storm sælder Klippens Egg.

Dog smigrer Støvet sig, dets stolte Planer
 Er klippefastere end Egg og Kjeld,
 Og Syner op af Fremtidens Nat det maner,
 Og drømmer stolt om Held.

Når Hjemkomstes lykkelige Dage smile,
 Saa var den Trylledrøm, jeg leeged med —
 Til Suusaaes favre Bredder vil jeg iile;
 Der froe min Barndom gleed.

Der overrasket jeg en øm Veninde,
 Syvdobbelts sed uventet Glæden er;
 Og samlede skal vore Taarer rinde,
 At jeg igien er her.

Med hende vandrer jeg da, ømt at drage
 Mit fordums Glæde frem; hun deeler den;
 Hvert Sted vi helse, der i fordums Dage
 Var kært for henbes Ven.

I glatte Bark jeg hende da skal viise
 Den Barndoms Drøm, jeg tog for Kærlighed;
 Da — tænkte jeg — da smiler du, Luise!
 Ømt sukkende derved.

Du mindes Barndoms Aar, da Hiertet skaber
 Sig tusind Gelelser, fremelster dem,
 Misunder modne Aar de Lidenskaber,
 Af! som forgifte dem!

Og froe vil hendes smme Hierte siige,
 Varmt føler det Naturens Undighed,
 Og er der da i Dannerkongens Rige
 Saa paradissisk Sted!

Men nu! — dog end med Vaarens første Dage
 Jeg gør en Walfart vid, din Grav er der;
 O hører du igennem den min Klage,
 Jeg veed, den er dig kær!

I Krandsen, Veneskab helliger dit Minde,
 Det ved du selv, der ingen Myrthus er!
 Du yndede endog den Sang, Veninde!
 Der seent dig vies her!

Seent! o Luise! af thi Aar henrunde,
 Og endnu er dit Tab som nyt for mig!
 O svagt kun følte den, der synge kunde!
 Jeg græd end ei for dig.

Blandt dette Hiertes nærmeste jeg dævet
 Saae Lynet vælge dig! og ugrædt hang
 I Diet tunge Graad! hvem Graad er røvet,
 O! har han Kraft til Sang?

Ta! jeg vil iile hen ved Guusaaes Bredder,
 Og Vaarens Børn, de skinneste den gav,
 Jeg sanker der, med smme Taarer væder,
 Og streeer dem paa din Grav.

Da mindes jeg de bedre Toraarsdage,
 Da jeg og samled Blomster, men med dig!
 Af at dog fordums Fryd, som fordums Dage,
 Er ugienfaldelig!

Nu kan Naturen som en Brud sig smykle!
 Du seer den ei! af! Mat indhyller dig;
 Ei seer du nu de twende AEdles Lykke,
 Af som var Alt for dig!

Men du undslyer en Jord, hvor grusom Kummer
 Er om ei Dydens Lsu, dog tit dens Lod,
 Og uforstyrrelig er deres Slummer,
 Som Graven tog imod.

Og naar du vaagner, vaagner du til Glæde,
Hist er dens Hjem for dem, der ligne dig!
Veninde! o! tilgiv os, at vi græde;
Men af! vi tabte dig.

M i t T d e a l.

(Som Sidesykke til Prof. Baggesens Ænighed).

Min Laura stræng forskyder mine Suf,
Hun grusom hyder mig at glemme hende,
O Laura! Laura! o hvorfør saa smuk?
Din Skønheds Magt kan eene du ei kende;
Uhyntet, i din Pynt, i hver Gestalt,
Dig prydé stedse nye Undigheder;
Riiig som Naturen du forskionner Alt,
Og under dine Fied fremspire Glæder.

Naar gule Lok skøn under Nosenkrands
Frit flagrer om, en Leeg for Vestenvinde,
Naar let som de, hun svæver om i Dands,
Da seer jeg Tempes skønueste Hyrdinde,-

Giv hende Purpuret, og Dronninger
 Skal see i Laura deres fødde Lige,
 En Nimbus om de stjernne Tindinger,
 Skal Raphaels Madonna hende viige.

Om hulde Læber svæve Gratier,
 Naar ædelt Vid med reene Smil hun lønner,
 Det here med Cytheres Velte er;
 Naar Höihed hendes Undighed forstennet,
 Naar ædel Graad hun offrer Støvets Ned,
 Liig er hun da en Engel fra det Höie!
 Saa var da Eva Dødens Æble bred
 Ithuriel! dit taarefulde Die. —

Naar Dydens höie Glands omstraaler dig,
 Naar al dens Ild dit stjernne Bryst besidler,
 Da troer jeg ei at see en Dødelig
 O Laura! fuld af Ærefrygt jeg knæler.
 Og jeg for dig ei skulde sulle meer! —
 Unuelighed maae Laura mig ei byde,
 Dig maae jeg elße! — men hav du mig liær,
 O intet Sul fal strænge Forbud bryde.

1 7 8 5.

En Elegie.

It is the voice of years, that are gone

Ossian.

Naar Jenas Skiald med Nordmands Varme maler
 De Norskes Mod og Zinklars Nederlag,
 Med Dydens ædle Iver Thaarup taler
 Nedlidendes og Undertryktes Sag,
 Prams dristige Camene snart ledfager
 Sterkodder giennem Nastronds Nædseler,
 Snart tolker os Philippas smime Klager,
 Snart Sælysts Unde, snart vor Bessels Værd;
 Os Baggesen den Miebs Natur forkynder,
 Hvoraf han selv, voltairist tørstig, drak,
 Rahbeks Poesier. 2 Deel. E

Lund, Faye synge os Naturens Under
 Guds Godhed, og den glade Skabnings Tak;
 Til Dyds og Venstabs Pris sin Luth indvier
 Den fromme Nibe, alle Godes Ven;
 Hver Harpe høres, og kun Træmans tier,
 — Stum mellem vundne Laurbær hænger den —
 Da ligger Luthen henslængt ved min Side,
 Som Harpen ved hijn blinde Konges laae;
 Jeg føler, at de er ei meer, de blide,
 De gyldne Dage, dem jeg forдум saae.

O! Venner! aldrig Avind har fornudret
 Min ørehigne Sial; med Fryd jeg saae
 Enhver af Eder yndet, elsket, hædret,
 Det Maal, hvortil vi kappedes, at naae.
 Men naar jeg, kronede med Digterhæder,
 Med Danmarks Bisald, Eder vandre seer,
 Og mindes, eengang vandred' jeg med Eder,
 Og føler, hvad jeg var, jeg er ei meer,
 Om sig en Taare da ad Kinden sniger,
 Den Avind ei, den billig Veemod er;
 Saa græder gammel modig quæstet Kriger,

Naar Krigsbasunen byder Ledingsfærd:
 Den kændte Lyd hans kælke Siel henriver;
 Han glemmer Ælde, Svaghed, Saar; hans Mod
 Af fordums Styrke ham et Gienstkin giver,
 Sit Værge griber han ved Leiets Fod;
 Han hine følge vil, hvor Æren falder,
 Thi aldrig kaldtes han omsonst af den;
 Af matte Haand det tunge Værge falder,
 Afsmægtig han paa Leiets segner hen.

Nu stimle Helte om ham for at byde
 En gammel prøvet Ven et kært Farvel.

"Gaaer!" stammer han, og Daarer Talen bryde;
 "Gaaer! føler, og fortiener Eders Held!"
 Da vinker han ad dem med fravendt Øie,
 Det Smertesyn de ham unddrage skal,
 Og dog han holder sig kun selv med Moeie
 Fra lid at see, og selv fornye sin Oval.
 Og naar han ligger eensom nu tilbage;
 Hver Ungdoms Drem oprinder i hans Siel,
 Hver Krauds, han vandt i de fremfarne Dage,

Og hver han haabed, svæver for hans Siel;
 Hver gammel Helt ham nu i Tanke rinder,
 Der lønnet har med Priis hans Ungdoms Daad,
 Da triller paa de skrammepryded Kinder
 En Helten uvant, seen og bitter Graad.

Og jeg — jeg eengang bedre Dage kienchte,
 Mig elskede Camenens Yndlinger,
 Og deres hulde Vensteb lod mig vente,
 Gudinden, som de selv, at blive kær.
 Sin yngre Broder Danmarks Skiald mig kaldte,
 Og Nestor Nose kaldte mig sin Søn;
 Hvad Under da, min unge Siel afmalte
 Sig Billeder af Noes, som deres Skøn!
 Tilgiver, evig dyrebare Venner!
 Jeg sveeg det Haab, hvormed I hædred mig;
 Af Sorg forjog de smilende Camener,
 Og under Byrder Palmen bried sig.
 O Eders Grave vidne det; kun græde,
 Og neppe græde kunde jeg ved dem;
 Liig den, der raver mat paa Gravens Bredde,
 Jeg stønned' brudt afmægtig Klage frem.

Saa inderlig, saa seulig jeg attraaede,
 Med kærlig Haand at pryde begges Grav;
 En kunstles Steen var alt, hvad jeg formaaede,
 En kunstlos, knap tilhugget Steen jeg gav.
 Dog! er selvkaaret Kors, det Bonden pryder
 Sin redelige Hustrues Gravhei med,
 Og alt, som han det skær, og sætter, flyder
 Paa Træet mangen ørlig Taare ned,
 Ei mere værd, end kostbart Marmorminde,
 Som opblest Croesus bød at reise sig
 Til hæder for uelsket Gemalinde! —
 Nei! at forkynde Jorden, han var riig?
 Saa tænkte jeg, og offred, hvad jeg kunde,
 Og ønsked', haabed' bedre Liid igien!
 Men disse Ønsker dette Haab forsvunde,
 Min Kraft, mit Mod, mit Alt med dem svandt hen;
 Ei meer jeg ønsker andres Grav at pryde,
 Kun til min egen staaer mit Haab og Hu!
 O maatte kun paa den een Taare flyde!
 Det er mit sidste Haab og Ønske nu!

Over Lydas Canariefugl.

(Efter Catul.)

Græder Gratier! thi Lyda græder!
 Eders Søsters yndte Fugl er død,
 Den fortiner slige Taarers Hæder,
 O! den var saa kælen, var saa sed.
 Nippede saa tam af Lydas Hænder,
 Kom, naar Lyda kaldte den, med Lyst,
 Som et Barn sin Moders Stemme kænder,
 Kændte den sin Herfferindes Næst;
 Var saa glad, naar hvide Haand den rørte,
 Tog saa kælen hvert tilbuden Kys,
 Øste drømte jeg, dens Aand tilhørte
 Naso forbun, eller Gallisch nys.
 Øste vidste den at flye sin Glæde,
 Lyda! for at blive kaldt af dig!

Naar den paa din Skulder da tog Saade,
 Slog den, som at sige: See I mig!
 Tit afbrød den Coras ømme Klage
 Med sit smigrende, sit muntre Slag;
 Var utrættet Lyda at behage! — —

O end mindes jeg dens sidste Dag,
 Hvor den dobbelt vivver fæl om hende,
 Blandt de brune Lokker jubled' stolt!
 Al! saasnart sik denne Jubel Ende;
 Nys saa glade Bryst er død og foldt.

Lykkelig, hvo saa fra glade Dage
 Kan gaae over til den trygge Grav,
 Sicælden er de mange, varig Klage
 Leser snart de sorte Glæder af.

Undet døde du af din Veninde!
 Maatte dog din Sanger arve dig!
 Eengang ved hans Gravhæi Taarer rinde,
 Som de Taarer, der blev offret dig.

N a n c y.

Har Jorden ingen mere Fred for mig?
 Hvor flyer jeg for at undflye Nancys Minde!
 Ørest! dig martred ei din Øvalgudinde,
 Meer helvedgrum, og meer utrættelig;
 O Nancy! kunde jeg formodet mig,
 Jeg skulde ønsket at forglemme dig!
 Jeg saae dig, Nancy! som en Engel skøn;
 Hun er for skøn for dig! jeg strax mig sagde!
 Mit herte taus jeg dig til Offer bragde;
 Og fordred, vented, ønsked ingen Len.
 Min Elskovs Len var, at jeg elsked Dig!
 Og jeg var stolt, og glad, og lykkelig.
 Et større Held jeg aldrig drømte mig,
 End dig at see, at høre, at tilbede;

I dine Dyders Straale mig at glæde,
 Og at opflammer til at ligne dig !
 Maar — dremte jeg — jeg vandrer Nancys Fied ;
 I Dydens Helligdom jeg naær et Sted.

Som ved en blid og qvæg som Soelskinsdag
 Naturen vækkes, qvæger, og sig fryder,
 Saa brune, hulde, sionne Pie gyder
 I dette herte Kraft og Velbehag.
 Det gyder ! — af hvad Ord undfaldt min Mund !
 Det er forbi ! og Mindet har jeg fun.

O ! naar tilforn det Pie hang paa mit,
 Da tændtes høie Dyder i mit herte,
 Betalt, betalt var tunge Dages Smerte,
 Naar jeg mig smigged fun, du smiled' blidt,
 Et venligt Ord af denne Tryllerøst
 Opfyldte mig med Himmelens beste Lyft.

Men false Dyder straaled' Piet af,
 Og hiertet haaner holdt, hvad det forkyndte,
 Det var et Laissnuil, det Smil, jeg yndte,
 Sirene Toner, jeg henryktes af.

Ne! ikke troner Dyden paa vor Jord,

Maar den saa fiønt et Tempel ei beboer.

Hvo! hvo er ødel, naar hun er det ei!

Hvo vil mod seierrige Laster stride!

Hvo drømmer, deres Baand at sønderlise!

Mig Nancys Falb har gjort til Kampen feig.

Maar Laster skule sig bag Nancys Smil,

Hvo ter da troe, at der er Dyder til?

O! saae du din og Dydens fordums Ven,

Ei blot, hvor paa hans Kinder Nosen blegner,

Ei blot, hvor han mod Graven kraftlos segner;

Ne! men hvor han af Laster rives hen,

Nu da ei meer dit tryllerige Smil

Ham skænker Kraft, og Virksomhed, og Ild!

Flye! hendes Falshed dine Lænker brød,

Hvi vil du længer hendes Slave være!

Saa straffer jeg mig selv; men Smarter lære

Mig snart, at denne Frihed er min Død.

Sig: er den frie! og er ham Frihed god,

Hvem Lederen i Nattens Muism forlod!

Oplad den tamme Fugl det vante Vuur,
 Og lad den egenraadig Flugten tage,
 Kun fort den skal sin gyldne Friehed smage,
 Glad ved den ubegrændede Natur;
 Snart varße Hunger skal erindre den,
 Den har forladt sin Nærer, og sin Ven.

O Nancy! lad mig atter elſſe dig!
 Oliv den du var, vær min Veilederinde,
 Stræb mig ved laante Dyder at forblinde,
 Den Sviig er god, der gør mig lykkelig!
 Du tog min Dyd! o! giv mig den igien,
 Lær mig at troe og at tilbede den.

Dog — er Alt Sviig, og er det falsoe Hav,
 Der fordum fedde skønne Aphrodite,
 Et rædsomt sandt Symbol paa hver Charite,
 Hvis Koglesmål kun lede til vor Grav;
 Da knus, o Himmel! med mit piinte Bryst
 Hvert Marterminde af forsvunden Lyst!

E f t e r T i b u l l.

Lad, hvo der vil, kun Tønder Guld opdynge,
 Jeg Mammons gyldne Trældom ei attræer;
 Hans Trælhær mange svare Sorger tynde,
 Hvoraf ei een mit trygge Hierte naær,
 O! naar med flygtigt Blik jeg giennemleber
 Det Trælliv, al den Angst, det Nag, den Oval,
 Hvormed sig Daaren Nigdoms Plage kieber;
 Mig er min Sindsroe ikke saadan fal,
 Paa hver en Guldhob ruge slige Drager,
 Hver Skat man maae tilfæmpe sig fra dem,
 Med mindre Fare stræbsom Biergmund drager
 Viist giemte Guld af Jordens Indvold frem.
 O vi lyksalige! som intet eie,
 For os er Matten blid og Hvilen sød,
 Vi sove tryggelig paa haardest Leie;
 Naar Skræl hüns Søn paa Edderduun afbred

Da al den Sveed, den Graad, det Blod, der slæbe
 Ved uretfærdig Vinding, øngste ham ;
 Til skændig Trældom seer han Brødre slæbe,
 Bortstiaalne, sorte Brødre, — og for ham ;
 Saa piiner ham den arme Enkes Klage ;
 Han viiste vaagen kold og haansig af ;
 Nu spæde Faderleses Skriig ham nage,
 Der græd utrøstet ved sin Faders Grav ;
 Og sværer saa hans Afgud om paa Havet,
 Da bruser ham hvert Windsted Helvedqval,
 Saa gruer han, at see sin Skat begravet
 I blandt Ruiner af sin Naboes Fald.

Saa drages hen hans Mætter, og hans Dage,
 Og aldrig, aldrig han tilstaaer sig det
 At med hans Rigdom vorer og hans Plage —
 O hvad er taabeligt, som Mennesket ? —

Og er han end saa klog, han ei vil vove
 Sin Rigdom, for at see den vore til;
 Hvad har han da, hvad Fryd kan han sig love ? —
 Saaer man da ei for Penge, hvad man vil ?

Hsiædle Fraadsevenner dig omringe,
 Hæibaarne Phryner følge sig til dig ;
 Dig twende Verdner usund Fraadsen bringe,
 Men er det Alt, vil jeg ei være riig ;
 Forsøg dit Mammous Almagt ! prøv at byde
 Paa sande Ædles Agt, paa Sindets Fred ,
 Prøv mellem kæbte Venner dig at fryde ,
 Kæb dig en ædel Piges Kærlighed !

Bort, bort med Guldet ! fattig vil jeg blive !
 Dog Taabe ! hvad er fattig , hvad er riig ?
 O vilde Laura mig sit Hierte give ,
 Var Indiernes Herfer arm mod mig .

Lad, Niigmand ! haant om ringe stræktakt Hytte ,
 Naar Laura deeler , og indvier den ,
 For Noms Palladser jeg den ei vil bytte ,
 O ! hvad er Noms Pallads mod Himmelten !
 Naar i Triumph forbi os stolt han iiler ,
 Ser Heste flyve forved gylden Karm ,
 Vi gaae , min elæste Laura ! men du hviler
 Med sagte Tryk din Haand paa denne Arm ,

Med Konstens Trolddom han sin Villa prude;
Elysium hans Hoffsiald falde den!

I Buskens Lye vi lykkelige nyde
En Fryd, han ikke fandt i Himmelien,
En hyret Trælflok vogter paa hans Maade
Øpsnapper hvert et Vink, hvert Blik, hvert Ord,
Hvortit vi kysses, ingen skal forraade;
Held den, der ei er riig, og ikke stor.

I Marmorsal naar indbildt Kiænder priser
Hans konstige Concert med kunslet Ild,
Mig synger Laura mine Dønners Viiser,
Da høre hans Concerter, hvo der vil!
Saa synger hun min Sang til Linas Ære
O kælent kiæmende udfritter mig,
Hvo Lina er? til hvem den Sang kan være?
Du veed det, Laura! du gienkiænder dig.

O! bliv! bliv min! O Laura! dette heele
Udeelte kierte skal tilhøre dig,
Ei Guld, ei Noes, ei Herremagt skal ståle
Et Blik, et Suk, en Tanke bort fra dig!

Frygt ei, jeg daarlig af din Favn mig river
 Paa fremmed Kyst mig at bedrage riig;
 Nei! før forgaae alt Guld, Potosi giver,
 Før det en Zaare skulde koste dig,
 End ei jeg kæmpe skal for Digterære;
 Min Laurbærkrands jeg lægger ned for dig;
 Thi Myrter, eene Myrter vil jeg bære,
 Men Myrkranseen flette Laura mig!
 Den gyldne Alder komme skal tilbage,
 Og ædel Elfov bringe den med sig
 Og selv den mørkeste blandt vore Dage
 Kun Sommernattens Skumring være lig,
 Selv Aldrens Iisnehaand os ei skal kiele,
 Vor Elfov, som vor Fryd skal trodse den;
 Med selvgraae Isse jeg dit Værd skal sele,
 Som nu du være Alting for din Ven.
 Og daglig skal jeg meer, og meer paaskionne,
 Hvad Himlen skænkte mig, da du blev min,
 Og du skal see min Fryd, du skal den lenne,
 Og — Laura! frydes ved, at du blev min;

Og naar engang mig Dødens Vink bortfalde,
 Fra alle Jordens Glæder, bort fra dig,
 Da paa min Grav min Lauras Taare falde,
 Den første Taare, hun har føldt for mig!
 Da græde du! det er mit Æreminde,
 At Laura elskte, og begræder mig!
 Lad intet Marmor reises mig til Minde,
 Mig glemme Verden, naar du mindes mig.
 Da trykke du med heede tunge Taarer,
 Det sidste Afseedslys paa lidre Lig,
 Og ingen skal gaae fra det uden Taarer,
 Hvo seer din Graad, og græder ei med dig!
 Men, Elskte! hold da Maade med din Smerte,
 O! mindes! at den sees af din Ven.
 Selv Døden — elskte Laura! mig ei lærte
 At see din Sorg, og ei at deele den.

Dog Taabe! som mig Faber flige Drømme,
 Kun for at føle, hvad der nægtes mig!
 Men er en Drøm ei Alt, hvad her den ømme,
 Trofaste Kærlighed tør love sig?

Dog, Laura! agt kun ikke paa min Smerte!
 Gier blot en værdig Elster lykkelig,
 Der elster, der forstaaer dit store Hierte!
 Og vær ham evig far, som du er mig.

Til en far Veninde.

Dag for Dag, og Aar for Aar henslyder,
 Og uroffeligt vor Vensteb stod,
 Tidens Kiæmpestrøm forgivæves bryder
 Sine Bolger paa dets Klippesod.
 Dette Vensteb, er mit Held, min Ære,
 Kit i Mismods Stund det trøsted' mig,
 Det min sande Himmel vilde være,
 Hvis jeg stedse saae Dem lykkelig.

Lil en Venindes Fødselsdag.

Ei evig man mig forekaste skal,
 Min Luth indviet er til Kummer eene,
 Mit Die hæstet paa hver Sorgers Scene,
 Min Lyst at finde her en Jammerdal.

Ja! naar jeg mellem friske Grave gaaer,
 Som mine Kæreste med Zaare væde,
 Og ei engang det liddte Tab begræde,
 Men føle ængstlig det, der forestaaer;

Naar Mismodss Vinter hviler tung paa mig,
 Og quæler grum hver Lyst, naar blot min Smerte
 Grindrer mig, at jeg endnu har Hierté,
 Naar alle Drifrer mod det væbne sig;

Naar Venstab, Venstab selv ei skaber Lyst,
 Men Venners Kummer snart mit Hierté saarer,
 Snart deres Tab mig røver indtil Zaarer,
 Sorg er min Gang, som Tanten i mit Bryst.

Men viis mig blot et Glimt af Held og Dyd,
 Som Bien, der af Vaarens Soel oplives,
 Min Muse quæges, muntres og henrives,
 Og Luthen toner undrende om Fryd.

Saa toner den i Dag, og quæder dig,
 Veninde! som paa den blev født at være
 Din ædle Mages Lykke, Kiennets Ære,
 I Dag gør Venners Held mig lykkelig.

Og vel maae Dagen være Venners Fest,
 Thi Gratier paa den stod om den Spæde,
 Saae deres sionne Billede med Glæde,
 Og streed, hvo hende kunde signe best!

Een lagde da det Hjerte i dit Bryst,
 Som slaaer for andres Nød og andres Dyder,
 Med Aandens Ild den anden Piet pryder,
 Med Hjertets Omhed smykker hun din Nest;
 Saa hver gav sit; den Tredie var igien,
 Den kommer ofte best, som kommer fulde,
 I Dyder gav, saa sagde hun, og smilte,
 Jeg lønner dem! da gav hun dig min Ven.

C. P. Rosse's Minde

Ei forgivves lærte jeg at frygte,
Da landflygtig nys ved Pleissens Bred,
Jeg, forfærdet ved din Fares Nygte,
Faderlige Lærer! dig begræd!
O jeg følte Dødens Vink; jeg vidste
Den Gang alt, hvor huld mig Lykken er;
Følte, at jeg snart dig skulde miste;
Var du mig ei fremfor alle kær?
Men ei da, ei der, hvor varig Smerte,
Hærdede mit Bryst mod nye Sted,
Glæde skuldeaabne først mit Hjerte,
At jeg kunde føle ret din Død,
Thi da smilte Haabet; o saa smiiler
Det til Dødens Nøv paa Graveus Nand;

Løket af dets Hofmandssmiiil jeg iler,
 Hjem til mine Glæders Fædreland,
 Der, — blandt Venners første Favnetaage,
 I min Hjemkomsts første Drukkenstab,
 Skulde Tordenbuddet mig modtage,
 Og min første Velkomst var dit Tab.
 Saa forgister Skæbnen al min Glæde,
 O hvi kom, hvad skal, hvad vil jeg her?
 Ved min døde Glædes Liig at græde!
 Hvor dens Tempel var, dens Gravsted er.
 Noses Musa! sorgfuld jeg borthænger
 Euthen, den du engang rakte mig,
 Af hans Aand henriver mig ei længer
 I din indre Helligdom med sig.
 O! naar gaaer, naar gaaer jeg Arme etter,
 Konstens Gienstie ved hans Faderhaand.
 Naar skal Hartlei og hans ædle Datter
 Engste, smelte, trylle denne Aand?
 Aldrig . . .
 Musers sidste troe Veninde!

Klag du for ham, han din Fader var,
 Hædre med din Sorg den Ædles Minde,
 Af thi meer end vi du mistet har.
 Hvo er nu din Dommer? — af hvo skinner
 Grant, som Konstens Nestor paa dit Vær? —
 Hvo er nu, hvis Noes det værdig lenner,
 Af hans Noes med Det din Stolthed er.
 Men dit Bisald var og hans! — Veninde!
 Priis hans Konst, thi du fortiner det;
 Jeg vanhelliged' ikkun hans Minde,
 Jeg, der staaer saa langt fra Alsteret.
 Men hvad Mand det var; hans siældne Hjerte,
 Uabent, stort, og reent, som Himmelnen,
 O! der flammede hver Dyd, han lærté,
 Med den Ild, hvormed han lærté den;
 Hvor han elskte mig! det skal min Klage — —
 Af! jeg kan ei eengang klage her!
 Ingen Konstner saae jeg Noses Mage,
 Og hans Konst var dog hans mindste Vær.
 Men til mine allersidste Dage,

Skal det svæve lidt og tungt for mig,
Hvor du drog halvvegne Aand tilbage,
Faderligen at velsigne mig.

Evig skal det leve i mit Minde,
Dette Sønnenavn, du kærlig gav,
Det skal være min Ledfagerinde,
Til jeg lægger tunge Vandrestav. — — —

Evig skal jeg elské, evig ære,
Hver en kær Adminindelse fra dig,
Og den Drøm min Vandrings Lise være
Et jeg sees, og elskes end af dig.

Til

Kunstnerinden M. C. Bjørn.

(Efter Balletten den skusyge Kone.)

Gratie! nu undres jeg ei længer,
At vi deelte Assas Lidelser,
At Annettes Sorg os giennemtrænger,
Og at denne Smerte er os kær,
Erato sin Unde om dig spreder,
Giver vore Hierter i din Haand,
Vi henrevne troe Umueligheder,
Naar du tryller vor bestukne Aland.
Vi har troet, at man dig kunde glemme,
At din Elske kunde glemme dig;
Af han døv mod Skønheds, Elskovs Stemme,
Kunde glemme og mishandle dig!

Vi som saae dig huld i al din Vrede,
 Saae dig i din Smerte elskelig,
 — Snart saa sien som i din ømme Glæde —
 Vi dig saae, og dog vi troede dig.

Kærlighed var jo din heele Vrede,
 Og den var saa sien som Kærlighed;
 Og din Elste skulde ei tilbede,
 Henrykt takke dig, for du var vred,
 Skulde ei, saasnart du vilde siende,
 Gavnende dig kysse Munden til,
 Vaabnene ei falde ham af Hænde,
 Ved din Graab, og af dit Smiil;
 Men vi saae din Klage, saae din Smerte,
 Du henrev os til Medlidenhed;
 Vi dig troede; tvivled' noget Hierte,
 Paa Adonis Død, da Cypris græd?
 Og naar em du lader Elskov vinde,
 Nærmedes svagt modstridende din Ven,
 I hvært ømt og ædelt Bryst oprinde
 Gienstn af dets egen Vaar igien.

Crato ei meer utrøstet græder
Ved sin elskede Anines Grav,
Myrthebrandsen, før hin Skionnes Hæder,
Hun sin nye hulde Undling gav ;
Vær da længe, lange Scenens Smykke,
Nyd hver Skionners Priis, hrer Muses Kunst,
Og din Kunsterhæder og din Lykke
Blomstre sien som du, og som din Kunst !

Til

min Kæreste Venindes Fødselsdag.

Min Stolthed er, at være Deres Ven,
O! fulde jeg da ei med Sang modtage
Den første mellem min Venindes Dage?
Dog kan jeg, hør jeg glæde mig paa den?
Er det da Fryd at boe paa denne Jord,
Hvor Hyklerie og Ondskab stedse vinde,
Fortrængte Edles Taarer daglig rinde,
Hvor Træshed faldes viis, og Blodtørst stor.
Lykkenster da en Træl den anden med,
At han blev dømt hans Slaveaar at decle?
Mit Ønse er, jeg eene maatte trælle,
Og mindre leed jeg, naar jeg eene leed.
Dog er det Lykke, naar man Andre seer,
Som man er kær, som skylder os sin Glæde,

Som om vort Held med Varme Hjimlen bede,
 Mig Deres Fødselsdag ber være fær;
 Det, det er Dydens, det er Deres Held!
 Og hvad er skient som dette; o jeg kunde
 Skiendt jeg er Deres Ven, Dem snart misunde
 Jeg eied heller selv saa skøn en Sjæl,
 Og er det Lykke, man ei bliver glemt,
 Men nævnes af usædde Fremtids Slægter,
 Med al den Noes, os Samtids Avind nægter,
 O da er denne Lykke Dem bestemt!
 Hun, i hvis Helligste De eene staaer,
 Som gav Dem at beherste vore Hierter,
 Udbrede Beemods Lyst, og hulde Smørter,
 Har sagt det: Dennes Minde ei forgaaer!
 Ublandet evig Fryd blev Deres Lod,
 Vortgav hun Held, som hun uddeeler Hæder,
 Hun kæbte Dem da af Dem selv for Glæder,
 Og aldrig hendes Tempel De forlod.
 Henglide Deres Tage da i Lyst?
 Tit under Noset kolde Slanger hvile,

Tit har og jeg seet Dydens Taare trille,
 Hørt usørskylde. Suk fra ædle Bryst ;
 Tit røver fremmed Ondskab Dydens Held ,
 Tit Skæbnen med barbarisk Haand forgifter
 Wort Hiertes Dyder som dets bedste Drister ,
 Og væbner sig med dem imod vor Siel.
 Det har jeg seet ; og det , det øngster mig ,
 Er Dyden ikke Vei til varig Lykke ?
 Er den da blot et Navn , en deilige Skygge ?
 O saae jeg Dem dog eengang lykkelig !
 Da kændte jeg at Dyden havde Løn ,
 Den skulde mig som før elskværdig være
 Dog det er den endnu , De mig kan lære
 At Dyden er , selv ubelønnet , sien .

O men for Dem mit eene Ønske er :
 Bliv engang lykkelig , som De fortinier ,
 Og det i stemme alle deres Venner :
 Hvad kan man ønske Dem og Dyden meer ?

P. Gierløvs Minde.

Klager Dydens fromme Sønner, klager!
I en ædel Broder mistet har,
Alle Pieriders Venner! klager!
Af han Eder nærbeslægtet var;
Under Gierløvs Hænder Strængen talte,
Som hans Liv, hans Siel var Harmonie;
Og hans emme blide Spil afmalte
Umiskændelig sig selv deri.
Sædt det var, som Philomeles Klage,
Gjed veemodig Glæde i vor Aand;
Af men alle alle Glæders Dage,
Stedse maales os med karrig Haand.
Han er død! O elster dog hverandre,
Afskeedstimerne kommer snart og mørk,

Vee den sidste Arme, der maae vandre
 Venneles i Alderdommens Ørk!
 Held den Fromme, Deden huld bortfalder,
 Blomstrende i Undest og i Verd!
 Paa hans Gravhei mangen Taare falder,
 Meer end stoltest Marmorminde vord.

Græde med os, hver som Gierlev kændte,
 Hvo har kifndt ham, hvem han ei var kixr!
 Ædel Medynk af enhver vi vente,
 Hvem vor Smerte lærer først hans Verd.
 O gid slige Bredre, slige Venner,
 Evig dette Sanifund pryde maae;
 Og gid hver af os, som det fortienner,
 Kjendes, mindes, elses, savnes saa.

De Elſkendes Salighed.

(Efter Holty.)

End er du ei til Himlen vendt tilbage,
Du Paradisets reene Lyst,
Dig kan endnu den Lykkelige smage,
Der hviler ved et elsket Bryst.
Til Paradiis forvandler Elskov Jorden,
Den skaber Fryd i Sorgens Hjem,
Forandrer med et Vink Naturens Orden,
Og maner Fryd i Drkner frem,
Hver Fryd er mørk mod Glimtet af dens Glæde,
Dens Beemod selv er Salighed,
Og kialent i sin Elsketes gavn at græde,
Kan ingen Jubel lignes ved.
Den Elskende het Himlens Forsmag nyder,
Hans Hierte helliges dertil!

Thi Kærlighed findvier det til Dyder!
 Dens Flamme tænder Dydens Ild.
 En Caſars Magt han ingentid begjærte,
 For ham er ingen Throne stor;
 Han herſke vil i ſin Tilbedtes Hierte,
 Det er for ham den heele Jord.
 Ei Perus Guld, ei heele Verdens Skatte,
 Kan loſſe ham af hendes Arm,
 Ei kan de ham det Dieblkif erſtatte,
 Han ikke nød ved hendes Barm.
 Han for et Blif bortgav al Verdens Throner,
 Blot for et Smil hver Kummer veeg,
 Et kærligt Kys med Verden ham forſoner,
 Om end hans bedſte Ven ham sveeg.
 Naar hendes Arm ſig kærlig om ham ſynger,
 I Lykkens Favn han føler ſig,
 Af henrykt Hierte Verdens Lovſang ſynger,
 Er viis og god og lykkelig.
 Glad helſer han enhver af Aarets Dage,
 Hver bringer ham fornyet Lyft,

Glad seer han til fremsarne Tid tilbage,
 Thi han den ned ved hendes Bryst.
 Med Livet selv end deres Fryd ei endes,
 Den giennem Graven følger dem;
 Hun bliver evig hans, han evig hendes,
 I Kærligheds og Glæders Hjem.

M a d r i g a l.

(Efter Avinaust.)

Før skal, saa svor du Chloe, Belgen tage,
 Til Hildens første Værd sit Løb tilbage,
 Før jeg ophøre skal at elße dig,
 See! Bølgerne ad fordums Bane vandre,
 O Chloe! de ei deres Løb forandre,
 Og du! du har forandret dig.

Til
Henriette Rosenstands
Pleiedøtre.

Græder Jetta's elskete Piger! græder!
 Stræer med Blomster vor Venindes Grav!
 Hvo kan dadle, eller trøste Eder?
 Af I græde ved en Moders Grav.
 Vilde dog saakaldet Moder standse,
 See, hvor Modersmhed lønnes her!
 See af disse Taarer, disse Krandse,
 Sine glemte Pligters heie Vær.
 Dog lad dem kun flane hen blandt Daarer,
 Glemme sig, og Hjem, og Børn, og Mand,
 Men er disse Blomster, disse Taarer
 Alt, hvad Døttre Jetta offre kan?

Blomster visne, siendt dem Taarer væde,
 Hastig, hastig, Taaren terres hen;
 Selv I holde eengang op at græde!
 Skal vor Jettas Minde da døe hen?
 Nei! naar ingen Taare mere flyder,
 Naar hver Blomst til Stov hensmulret er,
 Da lad Eders Vandet, Eders Dyder,
 Herlig vidne om den Sjældnes Værd.

Som med Solens Lys sig Maanen klæder,
 Naar sin Bane Solen fuldbragt har,
 Verden finde undrende hos Eder
 Gienstin af hver Dyd, som Jettas var.
 Gaaer den Bei, som hendes Godspor læste,
 Som hun leded hver med Moderhaand!
 Mindes hendes mageløse Hjerte,
 Hendes fordomfrie og lyse Aand!
 Som den sande Dyd hun var besteden,
 Unksom, øm, milddæmmende som den,
 Og som Evas første Smil i Eden,
 Til sin Adam, hendes Sjæl var reen,

Stor var hun i Smertens sidste Dage,
 Modtog Sorgens Kalk med Taalmods Aland,
 Som man seer et kærligt Barn modtage
 Bitter Lægedom af Faders Haand.
 Og som Solen fra sin Himmel smiiser,
 Ned til hver en Fryd, den falder frem,
 Og med stadtigt Skridt ustandset iler,
 At forege og forskenne dem;
 Saa var Jettas Vandring giennem Livet,
 Arme Piger! at I føle det,
 Eder Jetta var til Moder givet!
 Stort er Eders Tab! begræder det!
 O! det føler hver, som nød den Hæder,
 Han den Ædle var bekjendt og kær!
 Mange, mange sørge tungt med Eder,
 O hvis Sorg et Hædersminde er.
 Jetta's Ven! hvis mandig stærke Hjerte,
 Ved Religion og Dyder fast,
 Stod urokket ved al anden Smerte;
 Men som sank, da Jetta's Hjerte brast,

O du føler det; thi hendes Hjerte
 Alanded', slog, og følte sun for dig,
 Uden Lige er din tunge Smerte,
 Uden Lige var du lykkelig,
 Jettaas Værn! vor heede Smerte lære
 Eder Dydens mageløse Værd,
 Ingen, ingen saa skal savnet være,
 Der ei ædel, som vor Jetta er.
 Det er Dydens beste Løn paa Jorden,
 Hjist en større Løn den tildeelt er;
 Ogsaa den er nu vor Jettaas vorden,
 Bliver den, og Eders Jetta værd!

Lil en Kær Venindes Fødselsdag.

Åtter gleed et Aar af Deres Dage,
 Af ei huldt, og siont, som Deres Siel;
 Tit det mørknedes ved bitter Klage
 Over røvet eller nægtet Held.
 Deres Dyder lønnes med Smerte,
 Deres Omhed bar Dem Sorg og Frygt,
 Af end martres Deres hulde Hierte
 Af en Mages Savn, en Moders Frygt;
 Men vær trøstig, ædleste Veninde!
 Om end Lynet hænger over Dem,
 Thi dets Straaler rammer ei i Blinde;
 Men retfærdig Viisdom styrer dem.
 Dydens Fader i det Høie sionner,
 Elsker, signer, hvo der ligner ham,
 O! vær trøstig, han som Dyden lønner,
 Deres Værd og Deres Suk fornam.

Held skal vende smilende tilbage,
Manden liig til kærlig Hustrues Savn;
Hvad er skønt, som Gienforenings Dage,
Efter smerteligt langvarigt Savn?
Dobbelt tryller Glæden efter Kummer,
Kær, som Soelsmíil efter Storm og Slud,
Kær og tryg, liig Vandringsmandens Slummer,
Naar af Dagens Last han hviler ud.

O Veninde! over mange Dage,
Mange glade Dage seer jeg hen,
Da hver svunden Sorg De skal fremdrage,
Henrykt takke Godheds Gud for den. — —
Deres Fryd og Held mig skal forsoner,
Med vor Jord og heele dens Besvær;
Evig Deres Lykke — ædle Kone! —
Dette hiertes første Ønske er!
Tit vi da skal kalde os tilbage,
Kært, som Mindet om bortdraget Ven,
Bort ældgamle Venfabs Foraarsdage,
Nyde hver dets skyldfrie Fryd igien.

O var trøstig ædleste Veninde !
 Misliænd ikke Deres eget Værd ,
 Vore Haar uddeles ei i Blinde ,
 Støvets Dyder lønnes ogsaa her.

Til G. Faye.

For lod er Kummer ; ingen Bon bevæger
 Den strænge Parce at formilde den ;
 Dog rækker hun os stundum Glædens Bæger ,
 Det vil vi nyde og udtemme Ven !
 Og henrykt himmelsk glad vil jeg modtage
 Hvert Blik , hvert Smil , som Laura skænker mig
 Ei grubble paa , om denne Fryd er Plage ,
 Om denne Lykke gier ulykkelig !
 Og Glædens Skaaler vil jeg først see tomme ,
 Før jeg og mine Venner skilles ad ;
 Og kommer Sorgen siden , lad den komme ,
 Saa var jeg dog , den Stund jeg funde , glad.

F a a r e n e.

(Ester Mad. Deshoulieres)

Ufylldige og muntre Faar!

Hvor lykkelige ere Eders Faar,

I græsse i vor Eng for selvskabt Kummer frie;

Saa snart I elſſe, elſſes I.

Ei drømte Savn afvinge Taare,

Ei spildte Dusker Eder saare,

Selv Kiærliſhed i Eders forgfrie Bryſt

Aldyder huld Naturens Nøſt.

Dens Glæder nyde I, men kiende ei dens Plage,

Og Hovmod, Ærelyst, Bedrag og Gierrighed,

Af! — som saa grumt forgifte vore Tage,

Blandt Eder ikke finde Sted.

Bel sandt, at vi Fornuftens have,

Som Eder — siger Hovmod — nægtet er,

Misunder os ei denne Skæbnens Gave,
 Ei stor er denne Fordels Værd.
 Hovmodige Tornust, hvoraf man praler saa,
 Et uselt Forsvar er mod Lidenskabers Vælde,
 Lidt Viin forvirrer den, et Barn den tit kan fælde,
 Alt hvad den Stolte kan formaae,
 Er blot det Bryst at sønderlide,
 Som daaligt sætter Liid derpaa;
 Den stroeng og skæbelig vil alt bestride,
 Men aldrig man den seire saae.

Bevogtede af Eders Hunde,
 Er I langt tryggere for Novdyrs Oversald,
 End vi, som denne Uting værge skal,
 For vore Sandsers Vold os vide kunde;
 Var det ei bedre at hendrage
 Ukjendte, blide, ørkesløse Dage,
 End uden Sindsroe være fornem, riig,
 Besidde Vid og Undigheder?
 O disse dremitte Herligheder,
 Hvorf man saa hovmoder sig,

Er mindre værd end Eders sorgfrie Dage.

Af dem fra Last til Last vi styrtes ned;

De vore Hierter grusomt nage,

Vi dewi vil give Evighed,

Vi Daarer, som os ei bessinde,

At vi og de skal som en Drøm forsvinde.

Paa denne vide Verden intet er,

Hvorpaa man trygt og fast kan bygge,

Den blinde Skæbne styrer Alting her,

Alt efter eget underlige Tykke.

Vor heele Kunst, vor Klogstab, vor Forstand,

Ei selv dens mindste Stød afbøde kan.

O græsser frit, I sorgfrie Faar!

Paa skionner Eders gyldne Haar,

Trods det bedragelige Skin er I,

Som lykkeligere, saa klogere, end vi.

Til et ungt Ægtepar.

Falſe og flygtig er al Jordens Glæde,
 Vinterdagens sorte Soelſkin liig,
 Maar du tryg paa Roser troer at træde,
 Bryde Torne frem- og saare dig.
 Lykken er en Hofmand; naar den smiler,
 Meener den det sikkert ondt med dig,
 Og hvo i dens Favn sit Hoved hviler,
 Er det første Offer for dens Svig.
 Nakker Æren dig sit Honningbæger,
 O da tem ikke, smag det fun,
 Første Nip deraf som Nectar qvæger,
 Men der ligger Galde paa dets Bund.
 Rosenkrandset Venſkab for dig træder,
 Faver, ung, og blid, som Vaarens Gud,
 Under hvert hans Fied fremblomstre Glæder,
 — Skade, Blomster gaae faa hastig ud —

Kun, hvo himlen gav en huld Veninde,
 Han har Fryd i hendes ømme Favn,
 Han kan trodse Lykkens Hvirvelvinde,
 Tryg i denne sikre glade Havn.

Daarers Bifald, Ondskabs Daddel svinde,
 Vintersneen liig for Solens Magt,
 O! han seer, han hører sin Veninde,
 Hvor kan han paa hine give Agt?
 Aldrig hendes Vensteb ham undfalder,
 Tiden styrker det med kærlig Haand,
 Og hvert elstet Barn, de farne, falder
 Dobbelt Glæde frem i begges Aand.
 Gene Dyd kan nyde disse Glæder,
 Denne Lykke Daaren er for reen.
 Dyrebare! den blev stianket Eder!
 Eier, nyder, og paaskionner den,

Den attende December.

1 7 8 9.

Åtter, atter kommer du tilbage,
Dag, paa hvilken jeg til Sorg blev fød,
Helligholder Eders Fødselsdage,
I hvem Livets Kalk er blid og fød,
Men for mig var Malurt paa dens Bredde,
Da min Læbe rørte den, jeg græd,
Og saa skal jeg evig, evig græde,
Thi til Bunden er den fyldt dermed.
Skulde jeg da dig med Sang modtage,
Som den bedste Kalk mig rækket har!
Nei, som du, var alle mine Dage,
Et Decemberdøgn mig Livet var;
Kort og skummel var dets Morgenrøde,
Svagt og mat dets fierne Middagssmil;

Sorte UveirsFyer tit det brøde,
 Fæle Aften kom med grusom Jil !
 Ingen Sterne venligt Lys mig sender,
 Hulde Maane smiler ikke meer,
 Held mig, at dog Natten engang ender,
 Winterdagens leede Nædseler.

Mørke stille Nat ! du mig modtage !
 Snart jeg slumre i din trygge Favn,
 Ingen, ingen ved min Urne flage,
 Doe med mig, mit Minde og mit Navn !

Til
et landligt Ægtepar.

Den lykkelige, hvem den blide Himmel,
 Med Undest, Dagens Lys at helse saae,
 Ham stænkte den langt, langt fra Stæders Brimmel,
 En stille Hytte i assides Braae,
 Da tidlig rørte den hans Pienlaage,
 At intet Koglerie ham blænde kan,
 At Lykkens Gøglelys, og Høiheds Taage,
 Forvirre ei grænseende Forstand;
 Veldigtig lukke den sit Undlings Pre,
 For Guldets Lyd, Syrenen Æres Sang,
 Men Øydens Stemme gav den ham at høre;
 Af ofte quæles den af hines Klang!

Hans Kald det blev at elſte milde Dyder,
 Og Lys og Lykke frem med Faderhaand;
 Og fyvfold vender hver en Fryd, han gyder,
 Tilbage til hans egen ødle Aand,
 Ellsidst den ham en Huldgudinde bringer,
 Som om endnu hans Lykke ringe var,
 Og snart en Kreds af Engle dem omringer,
 Og flynge Nosenbaand om glade Par.

Du feer, o Ven! af hvem min Musa lærte
 De Træk, hvormed den sildrer Lykken her;
 Du veed, hvor reen en Fryd det er mit hierte,
 At du den sande Lykkelige er.
 O meget skænkte dig den blide Himmel,
 Dog er end ei dens rige Væger temt:
 Du til din Boelig, langt fra Stæders Brimmel,
 En Mæge bringer, som dig elſker om;
 Kun det, som vise Oldtid os bebuder,
 De skenne Genier med Nosenbaand,
 De blide Hymener og Elskovsguder,
 Der handse rundt om Parret Haand i Haand,

Dem savner du endnu, men Tiden iler,
 Den eene savnte Fryd at bringe dig! —
 Naar spæde Glut paa Moderarmen smiler,
 Da, da er du tilfulde lykkelig.

S u f.

Lykselig den, - der langt fra Mennesker,
 Sit skulte Liv i eensom Braae hendrager,
 Der ingen Ven med sine Griller plager,
 Der ingen elster, og er ingen kør.
 Hver Hierte Drift fun skabtes til vor Smerte;
 Sit eget Græskar her hver Jonas har,
 Snart Vensteb, og snart Kærlighed det var,
 Og eene til vor Marter sik vi Hierte.

P. H. Aagaards Minde.

Ostendent hunc terris tantum fata, neque ultra
Esse sinent.

For hvem er denne Klage, som gienlyder
Fra Høiheds Borg og Ningheds mørke Draa?
Hvo er den tabte Værdige, der nyder
Den siældne Hæder, at beklages saa?
See! hvor utrestelig hist Svada græder!
Hvis Tab begræder hun saa moderlig?
Hvo var han, at den unge Frihed spreder
De sønderrevne Krandse paa hans Liig?
See Armod vride haabless sine Hænder,
Hør Undertryktes trøstesløse Skriig!
Af disses Smerte jeg vort Tab erkænder.
Vor Aagaard! — havde de en Ven, som dig? —
Ei var det usel Guldørst, der udvalgte
Den Bane, den med Kiæmpeskridt du git,

Fortrængtes Suk, og Usles Nød dig faldte,
 I dig en ædel Talsmand begge sif,
 For dem dit Hjerte, som din Haand, var åben,
 Og uden Trost gif ingen bort fra dig!
 Til deres Forsvar vied du de Vaaben,
 Hvormed Athene havde rustet dig.
 Alt hvad du vidste, foretog, og tænkte,
 Blot dine Brædres Lykke helligt var,
 Hvad Lykke og Natur dig gavmild skænkte,
 Dit Pund, din Gliid, dit Liv dem helligt var.
 Alt fremkeeg Ondskab dristig af sin Hule,
 Vor Demosthen nedlagte Lovens Sværd,
 Da greb du det, og tvang den, sig at skuse,
 Og at erkende dig dit Mynster værd.
 Du liig Carthagos Helt, ved elset Minde,
 Svoer Trældom, Vold, og Uret evig Krig!
 Held dig! du saae den gode Sag at vinde;
 Den Fryd du tog i Graven ned med dig.
 O blev du da kun viist os til vor Smerte,
 Forgiæves var det skionne trygge Haab,

Som Vensteb, Fædr'land, og Muser nærte!

Forgiveves af! som vore Klageraab —

Dog — stundt du midt af Vanen blev bortrevet
Til alle Godes smertelige Savn,
Du for din egen Hæder nok har levet,
Og aldrig, aldrig dør dit elste Navn!

Naar skienjom Fremtid hine Ædle nævner,
Som kiemped for frigivne Bondes Held,
Da skal de nævne dig, de Ædles Hævner,
De Godes Haab, vort Fædrelands Marcel.

Og som du nys sprang modig frem at stribe,
Ved Siden af din lumm' angrebne Ven,
Saa skal du stedse nævne ved hans Side,
Som den, hos hvem man fandt hans Aand igjen,
Og bedre Digttere dig skulle sætte,
Et Minde, dine Dyber mere værd,
Kun denne Noes skal aldrig nægtes dette:

At Sandhed frey hvert Ord, som findes her,

Den ældste, vigtigste og bedste i din verden

K r a n d s e n.

(Efter Prior.)

Af Vaarens faure Blomsterhær,
De skønneste, jeg kunde finde,
Violer, Roser, Lilier,
Jeg sankede til min Veninde.

En Krands til Ære for sin Ven,
Sig Laura af min Gave binder,
Men nær ved hendes skønne Kinder,
Hvert Blomstrets Skønhed salmed hen.

Den heele Dag hun gif dermed,
Den ømme, eiegode Pige.
De blomstred', hørtes mangen sige,
Da bedre end i eget Bed,

Mod Aften hun sin Krands astog,
 Og visne var de Blomster alle,
 Vedrøvet lod hun Krandsen falde,
 Og Diet ned til Jorden slog.

O! hulde Die talte da,
 Saa sødt, som aldrig Muser kunde,
 Da ned af hviden Lind derfra
 De stærke Taarestrømme runde.

Ieg saae dem, men anstilled' mig,
 Som jeg ei vidste Grund at finde,
 Og spurgte smt: hvad fattes dig?
 Og hvorfor græder min Veninde!

Til Krandsen hun da viste hen,
 Med taareblandet Smil, og sagde,
 O see! hvor stor Forandring, Ven,
 Saa stakket stakket Tid frembragde.

O Ven! som Blomsterne er vi,
 Vor Tid, vor Skæbne er den samme,
 Om Morgenens vi favre bramme,
 Om Astenen er alt forbi.

I Morges Stella smilte, sang,
Af tusind Ynglinger tilbedet,
Før Aften Dødningklokkens klang,
Min Taare hendes Læg har vedet.

Som Stella, der i Dag er død,
I Morgen kan din Laura være!
O! Ven! o dig dit Hjerte lære,
Hvorfor din Lauras Taare sled.

A f f k e e d t i l J. R e i n

taldet til Sognepræst i Caudocheno.

Og du — min Rein! vortrives af mit Favn!

Snart har jeg ingen, ingen Ven tilbage;

Dog — slaged' jeg ved hvert af mine Savn,

Mit heele Liv blev en langvarig Klage.

Nei heller, heller glædes jeg med dig,

At Skæbnens Himmel eengang dog opklarer,

At eengang dog du bliver lykkelig!

"En herlig Lykke! nogen her mig svarer,

"Til halvbarbarisk Folk blandt Nordens Sne,

"I alle Pieriders Yndling stikke,

"Og vil han det for Lykke stål ansee!

"Saa leunnedes Virgil og Flaccus ikke."

At disses Lykke altid siælden var,

Fra Orpheus af, og indtil Charis Walter,

Misfiendelse og Avind været har,
 Hvad meest blev offret paa Geniets Alter.
 Det veed du, Rein! ei heller klager du,
 Selv ringe Haar du næsom veed at syde;
 Hvo kommer dine Ønster ei ihu?
 Og var det eene nok, til dig at fryde:
 Ei meer du skal i slavisk Førgemak,
 Af lumpne Dieners Gunst den Maade tigge,
 At lades ind, og spises af med Snak,
 Og trøstelige Ord, der holdes ikke.
 Ja! jeg i Tanken seer dig lykkelig,
 I dit saa følt udregne Caudocheno,
 Og næsten — næsten jeg misunder dig,
 Skjænt jeg ei troer med Crantor og med Zeno,
 At den, der vil forsiene Navn af viis,
 Saa glad og veltilfreds sig maae befinde,
 I Ørens heede Bug trods Phalaris,
 Som Medor hos sin nye Herkerinde.
 Hvad skulde til din Lykke mangle der?
 At du ei mellem Klipperne kan nyde,

Den Sværm af feedsomme Forlystelser,
 Som med saa viis en Omhue her du syede?
 At ei en Gjælkehær omsværmer dig,
 Og dig med deres Vensteb vil bætre,
 Og troe, dermed de lønne værdelig
 En Arving til vor Viibes Aand, og Ære?
 Siig, løkke dig de Kævlerier hid,
 Der nu Parnassets Hovedfrugter ere?
 Ven! hvo, som vi, har nydt dets Blomstertiid,
 Kun ilde kan han sig med Tidster nære!
 Og vore Skønne . . . dog lad mig ei her
 Paa nye fornærme Jordens Herfferinder,
 Hvis Vid og Dyd saa sand og øgte er,
 Som Roserne paa deres Purpurkinder,
 Men knap du savner dem, hvor Lina er;
 Nei! hvis herned et Længelsuk du sender,
 Det er for os, som have dig saa kær,
 Hvem du af lange prøvet Vensteb kænder.
 Snart Bennesavnet selv dog svinder der,
 Du har dit Hiertes elskede Veninde,

Hun dobbelt dig hver Dag vil blive Fær.

Og dobbelt Lykke i din Æmhed finde;

Af ingen Club til Flane viet ind,

Usmittet af saakaldte Modens Sæder,

O Ven! med ømt og troefast Vennesind,

Hun deele vil din Sorg, og dine Glæder.

Og naar engang til funge Dages Len

Med Faderfryd dig Himlen vil velsigne,

Naar Lina skænker dig en elsket Son,

Du seer ham vore frem, og dig at ligne,

At arve mod hver nedrig Last dit Had,

Din Ild for Vensteb, Dyd, og Morges Ære,

Da skal du i dit Caudocheno glad,

Og lykkelig trods nogen Fyrste være.

O Ven! det see! du vorde lykkelig!

Din Ven skal høre det, og sig skal fryde;

Den Fryd, som Venners Lykke skænker mig,

Er Alt, hvad Skæbnen under mig at nyde.

Anacreon's Gravskrift.

(Ester Anthologien.)

Alle Glæder dig til Herstær kaare,
 Du som Smerdias saa trofast var,
 Musers Undling, som med Længsels Taare
 For Bathyl tit Vinen blandet har.
 Selv i Dødens Nige Kilden flyde,
 Med Udsødeliges Drif for dig!
 Dig hver elsket Vaarblomst skien frembryde,
 Og dugperlet Myrthus krandse dig!
 Hos Proserpina i Dans du slynge
 Om din Euripyle kærlig Haand!
 Ogsaa der du Glædens Sange synde,
 Liige dem, som her henrev vor Aand.

For en Ven
til
en ædel Piges Fødselsdag.

Er det den sande Lykke her paa Jorden,
 At skabe milde Glæder rundt om sig,
 Veninde! din den skønne Lod er vorden,
 Og syvfold du i Dag er lykkelig;
 Thi skøndt imellem alle dine Dage,
 Ei een svandt ubrugt, uvelsignet hen,
 Med syvfold Fryd vi dog den Dag modtage,
 Da du blev skænket os af Himmelnen.
 Med frydsuld Stolthed hver af Dine nyder
 Det skønne Syn af mageløse Værde,
 Og duxler ved enhver af Dine Dyder,
 Og føler henrykt, at han er dig kær.
 Og jeg, Veninde! jeg som tidlig lærte
 Dit fulde Værde, som tidlig blev din Ven,

O tænk, hvad Fryd det var for dette Hjerte,
 Hvergang dets første Hætitid kom igien!
 Ja! vil end Skæbnen mig engang bortrive,
 Langt fra hver Ungdoms Ven, og langt fra dig,
 En Glædesfest skal dog din Dag mig blive,
 Maaske den eeneste, der er for mig!
 Glad skal jeg da gienkalde mig dit Minde,
 Hvor ædel, from, og huld og god du var,
 Gienkalde mig, at du var min Veninde,
 Og føle: du er stedse, hvad du var.
 Og helt skal da min heede Ven opstige,
 For din Lyksalighed til Dydens Ven,
 Og dine Dyster, eiegode Pige,
 Mig være Vorgen, han hører den.

O bliver du engang saa lykkelig,
 Du end ei har det mindste at begære,
 Da tænk, at Himlen dig ei skarnte mere,
 End du var værd, og end jeg ønskte dig.

J. C. Bernhoft's Minde.

Og du, min Bernhoft! du ei heller meer,
 Nys iilte jeg saa freidig giennem Livet,
 Af ædle Venners muntre Kreds omgivet,
 Og kun eet Glimt, og jeg mig eene seer.

Grum saarer Skiebnen Stød i Stød det Bryst,
 Hvæs sidste Saar end utillukte bløde,
 Hvor jeg seer hen, mig mines Grave møde,
 Jeg finder Kummer, hvor jeg seger Trost.

Naar Skiebnen ynk som falder den herfra,
 Der vaandes under kummerfulde Dage,
 Hvem Morgenrøden vækker kun til Klage,
 O! ei er det hans Ven, der slager da!

Men du! ei gunstig Lykken til dig saae,
 Hun sine Gaver eene den tildeler,
 Der smiggrende for hendes Alter knæler,
 Paas Qvindeviis Gudinden vindes maae.

Men hendes Guinst var Qvindegunst for dig,
 Du begges heele Intet viis erklaendte,
 For begges Undest intet Suk du sendte,
 Og ingen Klage astvang begges Sviig.

Bed ædel Neisomhed du sandt dig riig,
 Den gav dig Evne Brædres Hielp at være,
 I disses Venstab satte du din Ære,
 Og dette Held var nok, var Alt for dig.

Og aldrig skal du tabe denne Len,
 Din Grav skal mangen Ven, med selvgraae Isse,
 Og disse Ord til yngre Broder vise,
 Han var min Ven, og ægte Norges Son.

S a p h o s F r a g m e n t.

(O v e r s a t.)

Som Zeus lykselig er den Mand,
Der ved din Side sidde kan,
Og see dit hulde Smil, og høre,
Din Tryllerst med henrykt Dre.
Af dette Smil! den Tryllerst,
Beruser, daarer dette Bryst,
Igienem alle Aarer flammer
En ulicendt Lue, Læben stammer,
Naar jeg dig hører, skimter, seer,
Jeg aander, sandser neppe meer,
Jeg gyser, bæver, blusser, blegner,
Og halvded for din God nedsegner.

Lil Thalias Carolina.

(En Samling Poesier.)

Du her ei Evald, ei vor Viibe finder,
 Da du bortveeg for nedrig Avinds Sviig,
 Med Gratierne alle Ganggudinder
 Forbitrede bortilste ester dig.

Sin Evald tog Camenen strax tilbage,
 Snart salbtes Viibe bort af Gratien,
 O! vort Parnasses forte Sommerdage,
 Med dig, o Caroline! svunde hen.

Forgiæves! o forgiæves lytter du
 Her ester fordums Tryllemelodier,
 At eene vi Smæafugle quiddre nu
 I Musers Lund, og Philomele tier,
 Dog quiddre vi saa godt, vi have lært,
 At talles Musers yndigste Veninde,
 O! er vort Dvad end ei dit Bisald værdt,
 Vor gode Villie dog din Yndest vinde.

Efter
En Forestilling af Grevinde Almaviva.

Veninde! paa Parnas en hæstig Trætte
Nys mellem begge Scenens Muser var,
Den var om dig; tro vil jeg den berette;
Du veed jeg overalt Spioner har,
For hendes beste, ypperste Præstinde,
En Laurbærklands hver af dem bundet har,
Da pludselig de begge sig besinde,
At begge Krandse een bestemte var.
Der vilde lange ingen af dem vige,
Gudinder ere Damer, som man veed,
Og denne deres Trætte, sandt at sige,
Hver Dommer kommet var i Knibe med.
Om sider eentes begge, at de vilde
Dig overlade Valget mellem sig,
Men studsende de saae, de kom for silde;
Alt havde Gratierné frandset dig.

Bed Fredrik Sneedorffs Dod.

Han var saa god, som han var viis og lerd!
 Saa ved din Faders Grav lød alles, alles Klage,
 Vi ved din tomme Gravhs i den gientage,
 O Ven! den Noes var du ei mindre værd.

Glad Musers yngre Son med dig gik Haand i Haand
 Med Lyst han agted paa, hvad du ham lærte,
 Din eiegode Blidhed vandt hans Herte,
 I det din Lærdom dannede hans Aland.

Og hvo blandt Landets sande Hædersmænd,
 Hvis allermindste Undest alt er Hæder,
 Hvo agted dig ei heit, var ei din Ven?
 Held den, en Rothe; den, en Suhm begræder.

O tør min Graad med disses blande sig?
 Som disses den dig ei kan hædre,
 Dit Værde de kiende, og bedømme bedre,
 Men meer end jeg, de ikke elſte dig.

For en Ven med en Rose
til

Mad. M. C. Bjørn.

En bedre Digter os fortalte, *)

At mellem alle Blomster du

Dig til din Yndling Nosen valgte,

Da den er huld, og stien som du,

Og Lige altid søger Lige.

Men hvis, som vi, han kændte dlig,
En bedre Grund han kunde sige,

*) Vor Tode, som nylesig i et Vers, der maa ske er den smukkeste Compliment, vi eie paa dansk, til Mad. B; som tilkændte Nosen Skjønhedspris, havde sagt:

O! du behøver ei at sige,
Du har den smukkeste blandt Blomster far,
Vi veed jo: Lige elster Lige.

Hvi Nosen er dig skær, og illig.
 Ei er dens Skionhed al dens Værd;
 Ei blot vort Die den behager,
 Ved indre Fortrin den indtager,
 Derved din Gunst den værdig er!
 Thi selv du føle maae i Løn,
 Dit Hjerte, og din Aand Veninde!
 Dig alle Hierter maatte vinde,
 Var du endog langt mindre skien.
 Den første mellem dine Dage,
 Hulb denne Rose du modtage,
 O gud du vilde ynde den,
 Fordi den sendes af en Ven.

Bions Klagesang over Adonis.

For Adonis er min Klage;
 Den deilige Adonis er ei meer.
 Elfovsguderne gientage,
 Af Adonis er ei meer!

 Unkværdige, ynkværdige Cythere,
 Hvil ei paa Purpurleiet mere,
 Vaag op, og klag, og hyl, og laae det skionne Bryst,
 Adonis er ei meer! din Elskede, din Lyst!

For Adonis er min Klage,
 Alle Elfovsguder klage,
 Af Adonis er ei meer.

Paa Bierget, hvor han dristig gif at jage,
 Han af et grusomt Rovdyr myrdet er.
 End synes han sin Aande svagt at drage,

Af! men over hvide Hud,
 Fuser sorte Blodstrøm ud;
 Stivt og brustent er hans Die,
 Nosen paa hans Læber dører,
 Guder! Guder i det Høie!
 Kysset, selve Kysset deer.
 End ved det Dione hænger;
 Skjundt han aander ikke længer,
 Elsker hun hans Kys endnu . .
 Af! Adonis, af men du
 Et Diones Kys fornemmer,
 Af Adonis! af for dig,
 Hver en Elskovsgud med mig,
 Høie Klagesang istemmer:
 Stort og rædsomt er dit Saar;
 Større Cypris Hiertesaar!
 Dine Mynder, dine Svende,
 Samre høit omkring dit Liig!
 Nympherne begræde dig!
 Alle sørge svagt mod Hende.

Giennem Skov, og giennem Lund,
 Trosteløs omvanker hun,
 Vildt udslaget flagrer Haaret,
 Nogen er den skionne Fod,
 Dørne vædes af dens Blod,
 Selv hun soler ei til Saaret.
 Med trosteslæse, skarpe Skriig,
 Sin Ven, sin Elskede, sin Mage,
 Hun fordrer janrende tilbage.
 Torgjæves! over folde Liig,
 Ustandset sorte Blodstrøm rinder;
 O! Ulykseligste iblandt Gudinder!
 Heit janre Elskovsguderne med dig.
 Skal alt da tabt med din Adonis være;
 Ne! ei er du den skionne Cypris mere,
 Din Skionhed døde med din Ven!
 Bierg, og Skov Diones Skriig gientage,
 Lundene istemme hendes Klage,
 Kilderne begræde Cypris Ven,
 Blomsterne af Kummer visne hen;

Over alles, lyder hendes Klage:

Adonis! af Adonis er ei mere!

Fierne Gienlyd janrende gientage:

Af Adonis er ei meer!

Hvo sørger ei med Kærigheds Gudinde;

Da over døde Elfers Liig

Hun saae hans Purpurlod at rinde,

Med smertelige Jammerfriig

Mod ham hun rakte sine Arme,

Og raabte: bliv Adonis! bliv du Arme!

End eengang, sidste Gang med kærlig Arm

Dig din Dione trykke til sin Barm,

Hæste sine Læber fast til dine!

Vaag op Adonis! hør din Erycine!

Et Kys, et kælent Kys jeg fræver kun!

Lad det til Afseend dvæle paa min Mund,

Eet Kys, som Kærighed det giver,

At jeg i sidste Favnetag,

Inddrifke maae dit sidste Mandedrag!

At, da du mig for evig rovet bliver,

Jeg der indaande kan din heele Kærlighed,
 Kan giemme det i min Adonis Sted,
 Adonis ! af du flyer , du flyer din Elsterinde ,
 Du flygter til Cocti Strand ,
 Til Skyggers grusomme Tyran .
 Jeg Arme lever ! o jeg er Gudinde ,
 Pee ! Pee ! jeg er udodelig !
 Af ! jeg kan ikke følge dig !
 Du, Persephonia ! modtage
 Min Ven , min Elskede , min Mage !
 Af langt er du i Vælde over mig ;
 Al Jordens Herlighed maae hylde dig ,
 Usigelig er jeg ulykkelig !
 Evindelige Smarter mig fortære ;
 Adonis ! min Adonis er ei meer !
 Af du er ded , min Elskede ! min Ven !
 Min Elskovs Lykke som en Drøm svandt hen ,
 Du er Enke , o Cythere !
 Og faderløse Elskovsguder ere !
 Din Cestus selv med ham du mistet har ,

Dog uden ham hvad Gavn din Cestus var?
 Ubesindige! hvilke skulde du dig vove,
 Mod vilde Noydyr i de grumme Skove,
 Mon det for dig, du Undesfulde, var?

Saa led Diones høie Klage;

Elskovsguderne gjentage:

Vee! vee dig, Cypria! Adonis er ei meer!

Din skionne elskede Adonis er ei meer!

Strømmeviis Gudindens Taarer flyde,

Strømmeviis, som hendes Elfers Blod,

Af hendes Taarer Lilier frembryde,

Og Noser af Adonis Blod.

Tor Adonis er min Klage,

- Den deilige Adonis er ei meer.

Du ei i Skovene gieufordre nu din Mage,

O Aphrodite! her hans Baal du seer.

Du seer ham paa dit eget Leie hvile!

O! hvor han end er skien, som død!

Saa skien, som hvilte han i Sevnens Skied,

Cypris! til din Elskede du ille!

Smyk! o smyk det kære Liig
 Med dyrebare Purpurklæder,
 Minderne om fordunis Glæder,
 Af som evig svandt for dig!
 Med Blomsterkrandse du det pryde,
 Hvis ei hver Blomst med ham henvisnet er.
 Med Myrrha du det overgyde,
 Du ei behøver Myrrha meer.
 Hist hviler han paa skinnne Purpurklæder,
 Omkring ham Elstovguders Skare græder,
 Og paa hans Liig, de offre favre Haar.
 Hist een sit Rogger under Joden træder,
 En anden Buen sønderlaaer,
 En brækker Pilene, i Guldkar bringer
 En fierde Kildevand at toe Adonis Saar,
 En kisler det med sine Vinger,
 Men har ei Kraft at see derhen;
 Men alle jamre for Cytheres Ven!
 Mod Øren udslag Hymen Gakkelen,
 Sin Blomsterkands han sønderbryder,

Ei meer til Fryd hans Hymenæus lyder,
 Men Graad og Sukke quæle den.
 Chariterne begræde Myrrhas Sen !
 Af han er død, som var saa huld, saa stien !
 Saal, heiere end Cypris selv, de klage;
 Selv Parcerne begræde hendes Ven,
 Med Sang de falde ham fra Gravens Land tilbage,
 Men ak ! han hørte ikke deres Klage,
 Ei giver Persephone ham igien.

Græd ei, o Cypris ! mere for din Ven !
 Hold eengang inde med din Klage,
 Naar Alret bringer os hans Fest tilbage,
 For ham med dig vi jamre skal igien.

Afseend til mit Fristed.

I 7 9 5 .

Farvel! Farvel! Tak for hver Glimt af Glæde,
 Saa sieldent det end var, jeg hos dig ned!
 Men dobbelt Tak, fordi du lod mig græde,
 Useet, uspottet i dit trygge Skjød.
 Maaske, jeg aldrig, aldrig seer dig mere.
 Af idel Tab mit Liv en Kæde er,
 Men evigt helligt skal det Fristed være,
 Jeg fandt i Livets værste Dage her!

Suk ved min Faders Grav.

Fader! lad mig komme dig ihu,
 Mindes, lære, arve dine Dyder,
 At naar Døden Limeglasset bryder,
 Jeg da kan henslumre blidt som du.

Til

min ældste Vens, J. Hierulfs
Bryllup,

Min Ven! som næsten i min Barndoms Dage,
Mig rakte broderfærlig Haand,
Veileded troe mit Hjerte og min Vand,
Og mig fra mangen Afgrund drog tilbage,
Hvis Vensteb var, og er, og skal for siedse være,
Min Vanes Lyst og Held, min Vandringss Ere;
O kald dig i din Fryd ved elset Piges Bryst,
Hensfarne merke Dages Frygt tilbage,
— At mindes fordums summerfulde Dage,
Forsøder bedre Tiders Lyst —
Da vi med ængstligt Blik ud over Livet saae,
Der liigt et rædsomt Hav for vore Fine Laae,

Hvor Farer truede, hvorhen vi Synet vendte,
 Hvor ei vor Reises Maal, og ingen Havn vi kændte,
 — O Held dig, Ven! nu i din Elstes Favn,
 Du fundet har den ønske trygge Havn,
 Der kan du hver udstanden Storm forvinde,
 Og skulde Uveir drage op paa nye,
 Did kan du tryg om Hielp og Tilsugt tye,
 Og freidig Kraft til Fremtids Vandring finde,
 At iile Sturlesonners Bane frem,
 Og naae Udedeligheds Havn med dem.
 Og jeg min Ven! naar Sorger mig nedtrykke,
 Naar dybt jeg savner, hvad vel evig nægtes mig,
 O Held mig da, at jeg kan tye til dig.
 Og glemme Savn og Sorger ved din Lykke.
 Og du, hans Lotte! gode, skonne, hulde!
 En Rosenknop jeg saae fremspire huld og skien,
 Mindst troede jeg, det var min bedste Ven til Len,
 At den saa skøn og huld fremspire skulde;
 Stadfæst ham nu, den reene, smme
 Trofaste Egteskærlighed,

Den Fryd, en Kærlig Mand og Fader lennes med,
Vort gamle Ideal for sand Lyksalighed,
Er meer end Ideal og Digtendrømme!
Det vil du, gode Pige! du vil finde
Din Lykke i at see ham lykkelig,
Og vide, han er blevet det ved dig!
Og vær da og hans ældste Vens Veninde!
O nyder, nyder, dyrebare Venner!
— For at indfatte Alt i eet —
Saa reent et Held, som Dyd og Kærlighed fortjener,
Og som jeg ønsker Eder det.

M i r a.

(Ester Waller.)

Om Aftenen blev Adam stapt,
 Strax stirred hans henrykte Pie,
 I frydesuld Beundring tabt,
 Paa Stiernerne, der funkled i det Høie,
 Snart Edens forte Nat forsvant,
 Da skøn frembrød den unge Morgenrede,
 Nu Mattens Døttre flygted', blegned', døde,
 Dagmoders Tryllesmøil hans herte vandt;
 Men straalende i herlig Majestæt,
 Han Dagens stolte Herre seer fremstige,
 Flur glemmer Adam alt, hvad han har seet,
 Tilbedende den Uforlignelige.

O Mira! kan du forekaste mig,
 Jeg før for andre Skønne brændte,
 Jeg da som Adam intet større kændte;
 Nu først jeg dig har seet, og elsker dig.

M e l p o m e n e

B ed Samsøes Sørgeminde.

Mangen Taare paa min Krands er runden,
 Glædestaare, medens jeg den bandt,
 Af! og da den var forgivnes bunden,
 Mismods Taare randt.

Nu den pryde Samsøes Sørgeminde,
 Denne til hans Tinding bundne Krands!
 Bramme der, til den en Skiald kan vinde,
 Bed et Værk som hans.

Du, som denne Hæder stolt begjærte,
 Udræk ikke uindviet Haand,
 Nærm dig ei, har du ei Samsøes Hierte,
 Samsøes Aand.

Nærm dig ikke, voved du at spilde
 Dyrebare Tid paa Fias og Tant,
 Draf du ei som han af Kunstsabs Kilde
 Hærighed for Net og Skient og Sandt.

Nærm dig ikke, kan du ikke hente,
 Af dit herte Dybs og Ømheds Sprog,
 See! o see, hvor grant han begge stændte,
 Viid, hvor han det tog.

Vil du liig min Samsøe vorde Digter,
 Da som han, var Borger, Ven, og Mand,
 Else da dine Venner, dine Pligter,
 Else dit Fædreland, som han.

Seent, jeg frygter, seent vil nogen vinde
 Krandsen, jeg paa Urnen sætter hen,
 Længe Melpomenes Taare rinde,
 For sin tabte Ven.

211

Digteren Falsern.

(Se Et Eksemplar af Samsoes Kirister.)

Ben, som fortolled Melpomenes Savn,
Jil, ill! hun falder dig, det at oprette,
Og til din ædle Tinding vil hun flette
En Krands liig den, der hædrer Samsøes Navn;
Naar Themis Fjeldvei trætter dig at vandre,
Du hvile blidt ved Hippocrenes Væld,
Lit, Ben! du giæste det! det lader vel,
At Eeg og Laurus græunes hos hverandre.
O! saa var og min Drøm i bedre Tid,
— Saa mangen gylden Drøm med hine Dage flyede, —
Dog synes mig min Aften mere blid,
Naar jeg mig nægtet Krands seer Venners Tinding
pryde.

Den ædle Digters Minde.

(Efter Littleton.)

Ei kom jeg Eders Skaansel at begitre,
 For Scener af! hvis Digter ei er mere,
 Nei de, som han, imens han vandred' her
 Vedst Talsmand finde vil i eget Værd,
 Hans Venner! — seer min Graad, tilgiver den,
 Hvad her I see, er ikke Kunstneren, —
 Hans Venner elskte han, saa varmt, saa omst,
 Saar frie for Egennytte, reen for Skromt!
 Hans Trofasthed, hans Iver uden Lige:
 Ei Ord beskrive kan, men vore Taare sige.
 O ædle Sanddruehed! o Trostab uden Meen,
 O Dyd, saa mild, saa ægte, og saa reen!
 O ømme Kærlighed for Brødres Bel!
 Hvor finde I et Tempel, som hans Sjæl?
 Saar Manden var; I kænde Digteren,
 Til yndig Veemod rev han Hiertet hen,

Fra fulde Siel brød syrigt Bisald ud,
Naar han fortolked Dydens milde Bud,
Sin himmellærte Luth indvied hans Camene
Til ædle milde Følelser allene,
Og intet Ord undslap hans kydße Pen,
Han kunde deende attræe udslukt igien.

E t V a a r s u f.

(Efter det Franske.)

O kom! kom snart tilbage, hulde Vaar!
Hvi dvæle dine glæderige Dage?
See taus, og død, og skaldet Lundens stager,
Giv Liv og Sang, og Skygge bid tilbage!
Af naar med tatte Lov du Lundens klæder,
Da kan jeg Arme ufeet dølge der
Den beedße Graad, jeg for min Falste græder,
Til andet Gavn mig aldrig Skyggen er.

Til

Samsøes og min sande Veninde.

(Et Exemplar af Skuespillet Sommeren,

Dyvekes første Forestillings Dag.)

Taus hviler Laurbærlundens Philomele,
 Af alt for fort dens skønne Sommer var;
 Og ingen, ingen Sanger Lundens har,
 Der kan med lige Toner den besidde.
 O du! som stjernede dens fulde Værd,
 Hvem til Behag det var dens Lyst at quæde,
 Kan Du vel faae den svage Qviddrer kær,
 Der vover Lundens Taushed at afbryde,
 Og lader sine vilde Tonetag
 I de forladte Skygger lyde,
 Som nys gienled af Nattergalens Slag?
 Af jo! det vil du; thi den beiler ikke
 Til Philomeles Hæder eller Rang,

Nok, naar den ikkun med ukonstlet Sang
 Dig kan adsprede nogle Pieblikke;
 O! herlig er den lønnet, dersom fun
 Med mindre Bitterhed din Taare rinder,
 Og mindre seen henglider Sorgens Stund,
 Og mindre mørk og fæl du Lundens finder.
 Og hvis et flygtigt Bifalds Smil du gav,
 Da vilde den — dog stille Daare! stille!
 O! see de heede tunge Taare trille,
 Og sæt dig taus ved Philomeles Grav.

T i l e n V e n.

(O Nathan den Wise.)

Med denne Vennegave lad mig, Ven!
 Min kærlige Admindelse forbinde,
 At naar omsider jeg er slumret hen,
 For savnet Noe i stillen Grav at finde,
 Du ved at tage Lessings Værk i Haand,
 Det Venneminde trofast mig kan yde:
 "Vel har man undertiden roest hans Aaland,
 "Men lidet net hans Hjerte monne nyde;
 "Af og det dog hos ham det bedre var.
 "Hans Glæde var at vide andre glade,
 "Hans Hjertes allerstørste Oval at have,
 "Dhi ene til at elste skabt han var;
 "Som Lyn forsvandt hans forte Føraarsdage,
 "Ei har jeg kændt min tabte Ven deri;
 "Men de, hvis Byrde jeg ham saae at drage,
 "End være lovet, at de er forbi.

Den fortvivlende Elske.

Nei bort med Sange, bort med Dands,
 Bort med Lydi Vedbendkrands,
 Og bort, langt bort med alle Glæder,
 Og langt, langt ogsaa bort med dig,
 Du som er froe og lykkelig,
 Hvi martre den, som trøstles græder?

For vel jeg kommer kun ihu
 Den Tid, da jeg var glad som du,
 Den sionne Tid, som ei er mere,
 Da glad jeg drømte Polly min,
 O! hvad mod denne Fryd kan din,
 Og hvad kan nogens Glæde være?
 Da var mit hele Liv en Dands,
 I Fryds og Elsøvs Blomsterkrands,

Mig Polly giennem Livet forte,
 S, hvad jeg hørte, hvad jeg saae;
 S, hvad min Tanke fun faldt paa,
 Jeg Polly tænkte, saae, og hørte.

Om hende Nattergalen sang,

Om hende Skovens Chore klæng,

Om hende risled Væld og Vælte; ~~om sind i~~
 Hver Trætop fusesed hendes Pris, ~~om om i~~
 Zephyr og Storm, hver paa sin Viis, ~~i vis~~
 Sang hendes Skønhed, hendes Tælle. ~~om om~~

Til Fryd mig da hver Dag frembrød,
 Den oprandt fun af Mattens Skied, ~~om om i~~
 For til min Polly mig at bringe; ~~i i~~
 Hos hende sandt hver Aften mig,
 For den, der elses lykkelig,
 Flyer Dag, og Lar med Lynets Vinge. ~~om om~~

Da randt hver Bak med Vin for mig, ~~om i~~
 Thi hver Drif Vand var Skaal for dig, ~~om i~~
 Min elskelige, elste Pige!
 Sin Nectar Cyparis gisæderi, ~~om om~~

Og Gratierne stemte i
En Sang for mig, og for min Pige.

Eksent var mig da det hele Aar,
Thi Sommer, Winter, Høst, og Vaar,
Om min og Pollys Undest streeede,
Mig var hver Aarstid lige kær,
Thi ivrig kappedes enhver
At bringe mig, og Polly Glæde.

O Vaar! hvor lykkelig jeg var,
Maar jeg din første Rose var,
Din første Gave til min Pige!
Hvor froe hun tog den af sin Ven?
Saae nu paa mig, og nu paa den,
Og Læben kunde intet sige.

Da, sienne Sommer, da kom du!
O dig jeg komme skal ihu,
Saa længe jeg mig selv hukommer.
De underlige Vandringer
Ved Aftenrødens Tryllestær,
O det var mine Dages Sommer!

Og naar med Høstens Gaver riig,
 Jeg iilte, Polly! glad til dig,
 Og saae dig dem med Fryd modtage!
 Og saae hver mindste Frugt dig fær,
 Og saoe, min Haand gav Frugten Værd,
 Hvor signed' jeg da Høstens Dage.

Og naar da glade Vinter kom,
 Og samled os fortroelig om
 Den lille Øvn i trange Stue,
 Ø der var Elskovs Helligdom,
 Thi der var Dydens Helligdom;
 Ved Vestas tændtes Amors Lue.

Hvert Blik, hvert Ord, var Fryd, var Held,
 I hvert stod Pollys hulde Sæl,
 Med Vid og Ømhed, Kraft og Unde.
 O hvor mig Jorden da var fær!
 Hvor Dyden for mig havde Værd?
 Jeg hørte Polly den forkynde.

Den Tid, den gyldne Tid svandt hen,
 Og Mindet har jeg kun igien,

Mig daglig Saaret at oprive,
 Dog lad det bløde, smerte mig,
 O lad det, lad det æddre sig,
 Helbredet skal det aldrig blive!

Thi bort med Sange, bort med Dands,
 Bort med Lyæi Vedbendkrands,
 I Glade, bort med Eders Glæde,
 Min Glæde tabtes med min Mise,
 Thi — til Gud under mig at døe,
 Al! — under, under mig at græde.

B e n s t a b.

(Efter Gotter.)

Om Dyd og Nand ei Skiebuen rører,
Og ei dens Egensind formilde kan,
Der snart os forte Gravvei fører
Ad Blomstersti, snart giennem Drkens Sand;
Om alt omkiftes, Haabet trolest bliver,
Sit Spil med vore Ønsker Lykke driver,
Selv bedste Hierte tit forvilder sig,
Og dette Vildspors Offer bliver,
Skal jeg dersor i Dorshed hylle mig,
Og glædestye mit Liv bortsukke,
Og ei de hulde Blomster plukke,
Der smile mig imøde paa min Sti?
Gaae fromme Vandrer fremmed, kold forbi,
Ei vennehuld ham Haanden byde,

Og — ak! den sorte Stund, jeg kan —
 Det held, at være Menneske, ei nyde!
 Opfindsom sig til Oval er den Forstand,
 Der slige Love give kan;
 Den, som et Fortrin os blev givet;
 Men ak! i det vi deraf stolte see
 Ned med Foragt paa Dydrene,
 Vi kun os selv forgifte Livet,
 Og for vor Moie høste Oval.
 Forgiveves har ei Godheds Fader,
 Paa Livets Tornevei strees Glæder uden Tal,
 Blandt hvilke han os Valget overlader.
 Hist byder Nigdom os sin Skat,
 Her peger Æren til hvert gyldent Sæde,
 End i Olympen ubesat;
 Omblomstret af den unge Glæde
 Hist kneiser Elskovstempelset;
 Sit Hiertes Naahed at formilde,
 Og sig til Sæders Blidhed bilde,
 Med Zilen flagrer Ynglingen til det.

Selv Viismænd sege det, og smile,
 Og sanke ved dets sorte Hvile,
 Ny Kraft til Livets Reisefærd.
 Vort Ære, Rigdom, Elskov her!
 En blid, en ødel Siel at finde,
 Ved Sympathie at faae hinanden kær —
 Og i et Pieblik af himmelst Værd,
 For Evigheden Venkabshaandet binde,
 Det Jordens bedste Himmel er,
 Mig at opflamme ene værd.

Det er saa sødt igennem Ørkener,
 Hvor aldrig Folkesied end sporet er,
 Ved Vennehaand en Vei sig at opdage,
 Saa sødt paa Afgrundsvælgets steile Bred,
 At stette trygt sin Bens usikre Fied,
 Og Haand i Haand hinanden at ledsgage.
 Saa sødt, sin Ven, i Terstens Pieblik,
 Af hule Haand at række Lædskedrif.
 Saq sødt, naar varste Storme tude,
 Og Vandringsmanden Død bebude,

At dele med sin Ven sin Kappes Lye ;
 Saa sødt i Middagssoel og Midnatsskye ,
 I rædselsfulde Skov , hvor Nøvdyr skrige ,
 Og Nøvere sig efter Nøv omsnige ,
 Tryg ved Uskyldighed at ligge ;
 End sædere blandt Skovens Jubelchor
 Vor Skabers Herlighed at prise ,
 Og ved Naturens Moderbord ,
 I høie Lindes Mulm at spise ,
 Og efter tung og mæsom Gang ,
 Ved Vennetale sig at glæde ,
 Og under Spøg og Jubelsang ,
 Ved kiele Bæk at tage Sæde .
 O Venstab ! Venstab ! Livets Lyst !
 Alflærighedens Førstefodde ,
 Er selv for haables Syges Bryst ,
 Helbredningsdrømme halv saa føde ?
 O Livets Labyrinth ! hvad var den uden dig !
 Du over hvert mit Fied dit milde Lys udspredde ,
 Stolt af , din Guddom mig vil lede ,

Jeg gaaer, hvorhen du fører mig.

Paa Moderarm du mig, som Barn, har baaret,

Som Yngling styret mig med Varselsraad,

Havt Medynt med min Klagegraad;

Og naar du har mit Hierte saaret,

Med nye Glæder qvæget mig.

Thi jeg i Fryd vil takke dig,

Vil takke, selv naar Afskeedstaarer trille;

O tit sig disse Taarer stille.

I Favnets af nysfundne Ven;

Tit, naar end saaret Hierte bløder,

Uventet ad en Omvei møder

Bor tabte Broder os igien;

Og de, der skiltes ad om Morgenens,

I Aftenskygger samles med hverandre,

Og Haand i Haand til Hvile vandre.

O I! mit Valfarts første Held!

I ømme Vidner til mit Toraars Drømme,

Da Morgensolen Lysets Stromme

Udøste over os af rige Væld.

Forgiæves signende jeg hælser Eder,
 Forgiæves vil min Barm mod Eders Slæg;
 Forgiæves af forgiæves jeg udbreder
 De længselfulde Arme efter Eder,
 Vidt spredtes I! ad fierne Stier maae
 Jeg som et Spil for Lykken gaae,
 Mon paa den dunkle Huulvei, den mig leder,
 Jeg aldrig haabe tør at møde een af Eder?

Bed Orpheus Schulzes Død.

Farvel! o Schultz! til hine bedre Kloder,
 Der ingen Sorg, ei Sviig, ei Sygdom boer,
 Gienfind din Harmonie i Engles Chor,
 Og i hver Engel find dit Hiertes Broder!

F r a g m e n t.

(Af Mad. Deshousieres Idylle, Blomsterne.)

Men da saa stor en Lykke Livet er,
At vi os skulde ønske det tilbage,
Og mindes, hvo det har saa fær,
Hvor Livets Tab befrier ham fra Plage?
Det blot en Samling er af Frygt, af Smerte,
Af Mæie og Bekymringer;
For den, der Stovets Lod at kænde læste,
Ei Død det største Vanheld er.

Lil min Camma,

den 19 October 1797.

I Fjor paa deune Dag landflygtig, elſte Pige!
Jeg neppe torde hvifte Carl dit Navn,
I Aar, i Dag, jeg ved dit elſte Favn,
Kan dig min Tak, min Fryd, min Lykke ſige,
Kan ſige dig, hvordan mit heele Færd,
Mit hele Jeg ſig gandſke har forandret;
Hvordan ei blot nu Noſer blomſtre der,
Hvor jeg blandt hvasse Tiern har hidtil vandret.
Hvordan jeg ved dit troe, dit ſmme Bryst,
Ei blot forvundet har hver fordums Smerte,
Ei blot gienfundet tabte Haab og Lyst,
Men meer endnu, mit tabte fordums Hierte.
Bortmanet er nu den Misantracie,
Som nys i marterfulde Hierte boede,
Hver Spire Had, man havde faaet deri,
Er nu opluget, rykket op med Nøde.

Geg ved din Barm er om og god igien,
 Undskylder Svaghed, Uret jeg forlader,
 Ere alle Brodres broderlige Ven,
 Og elster sonlig alles store Fader.

Smiil ei, min elskte Pige! naar du seer,
 Jeg ber dig snakker for om mine Dyder,
 O jeg for dem dig skylder meget meer,
 End for al den Lyksalighed jeg nyder.

Naar jeg mig finder bedret i din Arm,
 Da, Elskede! da føler jeg tillige,
 Den glade Bisched, at ved denne Barm
 Skal dine Dage rinde lykkelige!

Om jeg end ei min Elskte liig og værd,
 Saa god, saa skyldfrie reen, som hun kan blive,
 — Den Sne, hvis Neenhed engang plettet er,
 Ei Sølen selv kan fordums Hvidhed give —
 Jeg dog hver Dag, jeg lever glad med dig,
 Skal bedre, smmere, dig mere værdig blive,
 At jeg da ret maae see dig lykkelig,
 Os himlen mange, mange Dage give!

Til Møg ang.

(Efter Gran.)

Himlens Datter! uforsonlige!
 Du, som tæmmer Dødeliges Hierter,
 Du, hvis Jernriis med sin Tugtelse,
 Skrækker Lasten, og tit Dyden smørter.
 Opblæst Hovmøds følesløse Aand
 Lære Lidelse i dine Demantsbaand!
 Sig ved ukiendt Qual forgivnes veene
 Purpurklædt Despot uynket og allene!
 Inden din og alt det Godes Fader,
 Sendte Dyd sin Yndling til vor Jord,
 Dig han hendes Barndom overlader,
 Spæde Sind at danne dig betroer.
 Barfe Pleiemoder, hvad du bød,
 Længe, længe hun med Saalmød led,

Sorgen hun ved dig at siende lærte,
 Vant ved egen Oval at ynke andres Smerte.
 Skrækket ved dit Nædselsblit sig spreder
 Selvtildfredse Slægt af Daarskabs Blod.
 Skogger, Stei, de tankelese Glæder,
 Unde Sixten Tid at være god.
 Let henspredes de, og med dem flye
 Sommervennen, og den sledse Fiende,
 Til letsindig Medgang de dem vendte,
 Sverge hende Troe, og troes paa ny.
 Merkfældt Biisdom dybt nedsenket i
 Tanker, dem hun henrykt giennemtrænger,
 Og den tause Moe Melancholie,
 Hun, hvis Stierneblik i Stevet hænger,
 Alles Ven, øm Broderkærighed,
 Netsærd, strængest egen Dommerinde,
 Medynk, bittersædt hvis blide Taare rinde,
 Vogte paa dit heitidsfulde Fied.
 Frygtede Gudinde! tung ei blive
 Straffens Haand paa vore Hoveder!

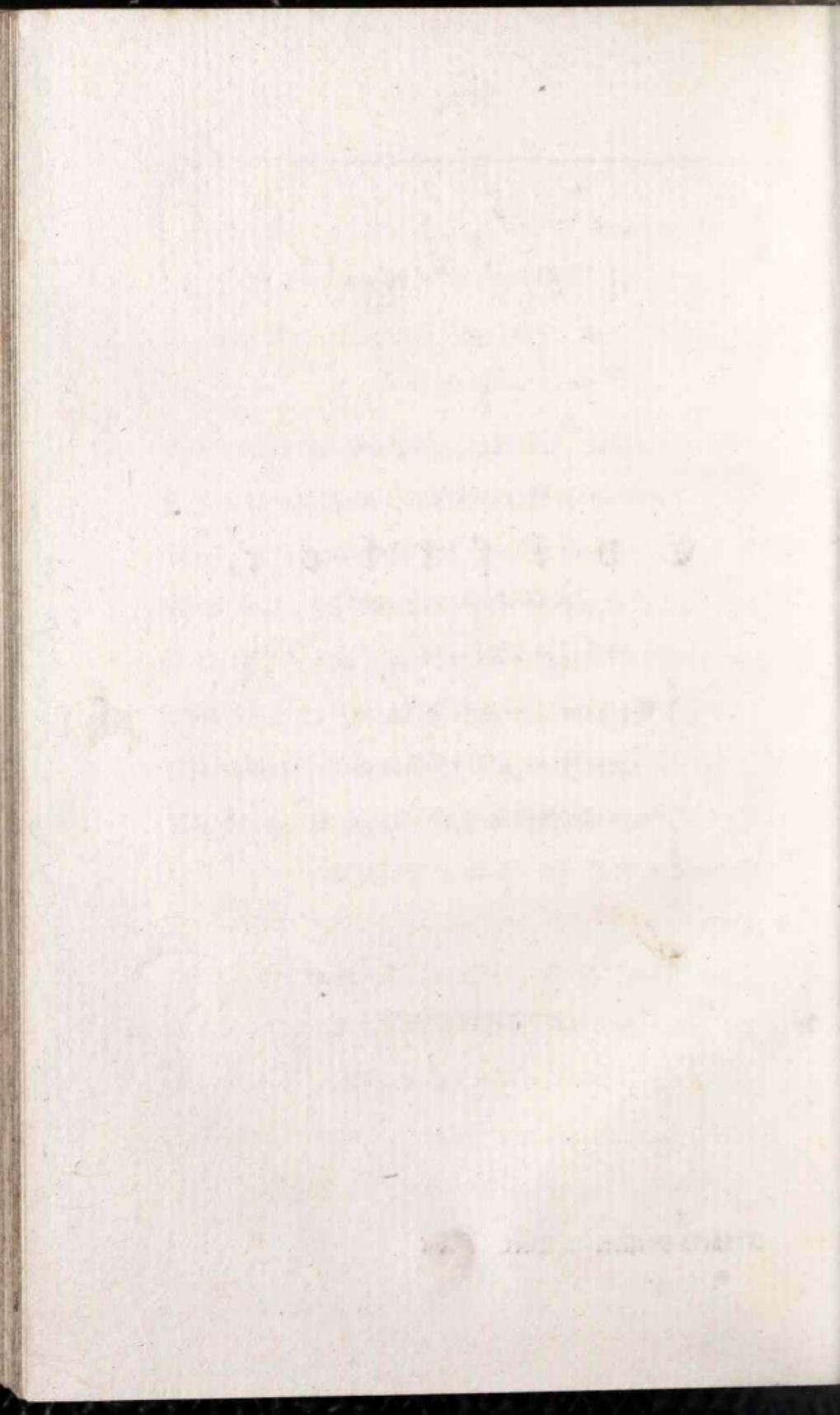
Kom ei flædt i dine Nædseler,
 Ikke Hævnens Skarer dig omgive,
 — Som Ugudelige stue dig! —
 Ei med Tordenrest, og Trudsels Mine,
 Ei med Jammers føle Dødningfriig,
 Mismod, dødbleg Trang, og Helsots grumme Pine!

Du dit vennehulde Aasyn bære,
 Venlig vorde din Indflydelse!
 I dit Følge komme gavnlig Lære,
 Ei at saare, at formilde Hierterne,
 Du hver udslukt ædel Gnist oplive!
 Lære os at elſte og tilgive!
 Lære hver af os sin Feil at see,
 Fole andres Værd, og sig som Menneske.

Til min Camma,
paa det nye Aarhundredes første Dag.

Lad andre tvistes længe nō om Tiden,
Og naar det gamle Sekel endte sig;
Mit nye er begyndt for længe siden,
Dets første skønne Dag gif ud fra Dig!
O vilde Himlen Jubelaar os give,
Som mangen Jubeldag den stænket har;
Vort Samlivs allersidste Dag vil blive
Saa skøn, saa glad, som allersørste var.

E p i s t l e r.

Til

H. d. s. R. H.

Hertuginde Lovisa Augusta.

(Dilegnelse af de fordanskede schulziske Sange.)

Da Huldgudinden i sin Undighed
 Betraadde Cyrens lykkelige Bred ;
 Alt Folket iilte hende froe imsde ,
 Og henrykt kappedes enhver
 Med Hylding og med Øfringer ;
 Hist reises Altre op , her Hekatomber bløde ,
 Og Viraktaage mørkner skyfrie Dag .
 Gudinden seer det alt med Velbehag ;
 Kun lidet Skixenk og Øffring hende fryder ,
 Men sig at at see tilbedet af enhver ,
 De gode Guders største Lykke er ,
 Og denne hun i al sin Fylde nyder .
 Men siern og frygtsom stod en fattig Hyrdepige ,
 For første Gang misundende de Nige ,

Af! sukked hun saa sorrigfuld ved sig :
 Med hvilken Gave skal jeg nærme mig ?
 Og skulde hun da mig mistiende,
 Som jeg, jeg eene ikke hylded' hende !
 Nu pludselig et Glimt af Haab oprinder,
 Hun i Gudindens Fied seer Blomster spire frem,
 Glad plukker hun de skønneste af dem,
 Og til en Blomsterkrands dem binder ;
 Den vil hun lægge for Gudindens Fod,
 Hun nærmer sig dermed, men at ! hun flettes Mod.
 Gudinden blev den Armes Angest vær,
 Da vinked' hun, Hyrdinden henrykt iilte
 Til hendes Fod ; hun Kransen tog, og smilte ;
 Og ingens Glæde som Hyrdindens var.

Liig denne arme frugtfommne Hyrdinde,
 Hyrstinde ! min Camene nærmer sig ;
 Hun ikkun Blomster har at byde dig ;
 O ! maae de tækkes Nordan's Huldgudinde !

Til

Digteren C. A. Lund.

(Foran i hans samlede Digte, affskrevne af en Veninde.)

Med hyldest, Ven! modtag fra Vennehænder
 Af Danmarks Digterchor den eeneste,
 Du — ellers den saa strængt retfærdige —
 Saal stadtig uretfærdigen misliender.

Skiendt Lyren, han modtog af Sangens Gud,
 Stolt brammer med de fire Tryllestrange,
 Som af de Lyrer, der paa Pindus hænge,
 Selv Guden til sin Undling kaared ud.

Den første Sulmos kielne Skiald tilhørte,
 Paa den han tolked' os, hvad Hero leed,
 Og — liig din Leonoras *) Trofasthed —
 Os giennem Sekler hendes Klager rørte.

Den anden majestætiss kraftfuld ved
 Den stolte Romerbarm til høie Glæder,

*) Eleonora Christ. Ulfeld, see Minerva Jan. 1786.

Maar under Tiburs Sangers Haand den led
 Til Guders Priis, og Roms og Dydens Hæder.
 Den tredie ved landlig stille Grav
 Af Tungsinds veemodsmilende Camene
 Fik Brittebarden Gray *); i denne eene
 Hun Digterværd og Digternavn ham gav.
 Den fierde, Ven! du selv har ønsket dig **)
 Den fordum Thomsons heie Lyra pryded',
 Dog — veed jeg ei — i Skottens Haand den lyded
 Ei nær saa sélvreæn, híine tre saa liig.
 O lyt! o hør, i Trylleharmonie
 Af fordums Sang den fierne Gienklang bæve!
 Hør Strængene din elste Haand at kæve,
 Kænd Sanggudindens, Danas Kald deri.

*) Landsbyekirkegaarden, Grays meest bekendte Digters ræk.

**) Lundens ved Tægerspriis, Minerva Februari 1783.

Til

Huldgudindens Digter
J. Baggesen.

(Tillegnelsen af Poesiesamlingen Charis 1797.)

I Afgudsdyrkelses og Blindheds Dage
Man troede, at Chariterne var tre;
Selv jeg og længe stod i liig Vilfarelse,
Men endelig fra den dog kom tilbage,
Og saae, at disse tre var eet,
At det var een og samme Huldgudinde,
Der nu i Fryd, nu Sorg, nu Spøg, nu Alvor seet,
Trefoldig forekom Vankundige og Blinde.
Huld vel jeg veed det nu, det er kun een,
Der alle Dyders Søster, Uskyldes Datter,
Fortryller os, i Taarer, som i Latter,
Hvis Alvor blid, hvis Sorg er huld, hvis Glæde reen

Thi hende denne Samling hellig være!
Dog — vil den tækkes hende? — — Baggesen!
Med riig og gavmild Haand du pryded den,
For Huldgudinden du den selv frembære.

Ell

min Ven H. Laub.

(Med en Kanariesfugl.)

En lille Qvidder kommer her,
 Som over Land og salten Bølge
 Din Velærværdighed vil følge
 I Haab om dig at være kær.
 Ei vil den dig bortsyngé Sorgen,
 Den Tid til Lykke er forbi ;
 Den med ukonstlet Melodie
 Til Fryd vil vække dig hver Morgen ;
 Den dig i din Luises Favn
 Tit vil gienkalde med sin Qvidder,
 Den gamle Efterslægt, Nyhavn ,
 Og Bornups Selskabs Gordumstider.
 Ja den maastee iblandt og tør
 Afbryde selv Luises Stemme ,

Til Minde om, at Venstaf ber
Man selv i Elskovs Javn ei glemme.
Men om den gør nok saadan Larm,
O Ven! lad dig dit Hjerte sige,
At du har esterladt dens Lige
Paa Bakkehuset i min Varm.
At enten mine Dage rinde
I Sorger eller Glæder hen,
Mig stedse kalder Alt i Minde
Min Kummers, og min Glædes Ven.

Til
mit Bakkehuus
i August 1802.

Mihi parva rura
Et spiritum graiae tenuem Camenæ,
Parca non mendax dedit;

Hor. Carm. Lib. II. Cd. XVI.

Omsider da! omsider mit du er,
Du gamle Hjem i Fryds og Sorgers Dage!
Min aarle Vaar, min Sommer henrandt her,
Hos dig jeg og min Fremtids Høst hendrage!
Hos dig henleve jeg i landlig Boe
Et stille Liv i Fred for Stadens Brimmel,
Dens Larm og Sorg forstyrre ei min Noe!
Dens Taage mørkner ei din rene Himmel.

Hos dig jeg som i Tryllespeil paa ny
 Min Fortids underlige Vandring nyde,
 See hver henrunden Dag igien fremgrye;
 Ved nydte Lyst, og svundne Sorg mig fryde!
 Hos dig i Lye af løvriig Linderad,
 Der Vidne var til Ungdoms omme Smerte,
 Jeg giennemføle skal erkændtlig glad
 Hvert huusligt Held, der lager saaret Hierte.
 Du, stille Dam, som da modtog saa tit
 Den unge Sværmers veemodfulde Taarer,
 Froe skal du see hans Masyn kummerfrit
 Afsilde sig i dine blanke Baarer.
 I Marzvioler! elskte Nosenly!
 Som Dammens Rand i hine Dage klædde!
 Med dobbelt Pragt omblomstrer den paa nye,
 Glad eders Ven nu hviler ved dens Bredde.
 Min Cammas Hauge! hvor jeg Billedet
 Af eget Liv taknemmelig erkänner,
 Som nys en ukrudtækket steenstreet Plet
 Et Eden blev ved hendes Skaberhænder;

I hver en frodig Vext, hver Blomst fra dig
 Min Lykke froe erkiende skal sin Broder
 Hvis vennehulde Smil indbyde mig
 At signe henrykt deres smme Moder !
 Her — o hvor kan jeg mig henvende her,
 Hvor tusind Følelser mig ei modtage,
 Hvor tusind hellige Grindringer
 Hvert Fied, hvert Blif, hver Tanke ei lebsage !
 De, de indvie mig mit Undlingsted,
 Dersor dets Savn har fulgt mig allevegne
 Til Rhinens Bred, Ortungas Trylleegne,
 Hvor, hvor jeg var, der onste jeg det med.
 Lad vidtbereist Udlænding henrykt skue
 Den vide Synekreds over seilklaædt Strand,
 Til gamle Malmøe fiernt i Sveas Land,
 Et Belvedere i min lave Stue !
 Saa langt fra dig jeg søger ei dit Værd;
 Hos dig har jeg i Sorg et Fristed fundet,
 Hos dig er bedre Sterne mig oprundet,
 O dersor være du mig evig Kær !

O Kierlighed, som af min lave Hytte
 Ved Camma stakte dig en Helligdom,
 Saa trofast huld som hun, ved hvem du komt
 Du dit og hendes elste Hjem beskytte!
 Du blide Vensteb, som ved ædle Præm
 Mig allersørst til disse Skygger bragte,
 Som her saa tit mig Nectarbægret rakte
 I beedste Stund til Bredden syldt ved ham,
 O aldrig kan du dette Sted forsage!
 Dig fængsle tusind Minder her som mig!
 Her falder hver en Plet dig ham tilbage,
 Her sværer Nein, her smme Earl for dig!
 Og du Camene! du har havt din Bolig
 I disse Skyggers Fred fra Arrilds Tid,
 Her du din Erichsen omsvæved blid,
 Her lærde Anchær gjæsted du fortroelig;
 Da ful du disse Bakkers Gienlyd kær,
 Thi de gientog din Træiels muntre Toner,
 Endnu før Præm dig vied Altre her
 Rigt prydede med vundne Laurbærkroner;

Glad her du i din Thaarups Alffol saae
 End meer end yndesfulde Søstres Lige,
 Og længselfuld endnu du vogter paa,
 Naar du dog krandse skal den skønne Pige.
 Her har Tibullus Rein saa mangen Gang
 Din usforanderlige Kunst erfaret,
 Hvis liere Minde han i skønne Sang,
 Som i sit skønne Hjerte har bevaret;
 End svæver for min Tanke mangt et Navn,
 Som Haanden nærsom væggrer sig at skrive,
 O Sanggudinde! for ei dine Savn
 Som Fædrelandets grusom at oprive.
 Ei skabe de dig her et Pindus meer!
 De er forbi, de fordums gyldne Dage,
 Mig, ikkun mig du taus og ene seer,
 Neent du dog gamle Hjemstavn ei forsage!
 Du, du med Vensteb, og med Kærlighed
 Min hyttes Genier, som hidtil blive,
 Og Mandoms Held, og Alderdommens Fred,
 Og Gravens Pryd treenige mig give!

Her Baucis og Philemon leve, dse
Tilsammen i hinandens Arm af Ælde,
Giengivne Heiberg Graad ved Graven fælde,
Og Monas Flaccus den med Blomster stree.

